MỘT NGÀY CỦA TÔI CÓ 48 GIỜ
Lãng Nhân Môn

Một Ngày Của Tôi Có 48 Giờ #1 - #22

1. Giới thiệu
2. Danh sách chương
    1. Giới thiệu
    2. Chương 1: Có thêm hai mươi bốn giờ.
    3. Chương 2: Chọn sách theo phân phối chuẩn
    4. Chương 3: Thế giới bất động
    5. Chương 4: Dùng dao mổ trâu giết gà
    6. Chương 5: Minh ước
    7. Chương 6: Trò chơi bắt đầu
    8. Chương 7: Sinh tồn trên hoang đảo (1)
    9. Chương 8: Sinh tồn trên hoang đảo (2)
    10. Chương 9: Sinh tồn trên hoang đảo (3)
    11. Chương 10: Sinh tồn trên hoang đảo (4)
    12. Chương 11: Sinh tồn trên hoang đảo (5)
    13. Chương 12: Sinh tồn trên hoang đảo (6)
    14. Chương 13: Sinh tồn trên hoang đảo (7)
    15. Chương 14: Sinh tồn trên hoang đảo (8)
    16. Chương 15: Sinh tồn trên hoang đảo (9)
    17. Chương 16: Sinh tồn trên hoang đảo (10)
    18. Chương 17: Sinh tồn trên hoang đảo (11)
    19. Chương 18: Sống sót trên đảo hoang (12)
    20. Chương 19: Phần sống sót trên đảo hoang (13)
    21. Chương 20: Sống sót trên hoang đảo (14)
    22. Chương 21: Sinh tồn trên hoang đảo (Hết)
    23. Chương 22: Minh châu kề bên

https://thuviensach.vn

Giới Thiệu Truyện

Một Ngày Của Tôi Có 48 Giờ

Generated by GetTruyen.com

Một tháng trước, Trương Hằng phát hiện một ngày của mình bỗng có thêm 24 giờ. Song song đó, hắn cũng bị cuốn vào một trò chơi nguy hiểm...
Một loại vô hạn lưu khác, thiên hướng kinh dị.

https://thuviensach.vn

Chương 1: Có thêm hai mươi bốn giờ.

Generated by GetTruyen.com

Một tháng trước, Trương Hằng phát hiện một ngày của mình bỗng có thêm 24 giờ.

Thứ thay đổi đầu tiên chính là đồng hồ đeo tay của hắn, đó là chiếc đồng hồ cơ Tissot Seastar III sản xuất tại Thụy Sĩ, do cha mẹ ở tận Iceland tặng hắn hôm sinh nhật mười tám tuổi.

Đặt hàng trên taobao cực kỳ qua loa, shop giao hàng mới phát hiện phần địa chỉ còn ghi sai.

Trương Hằng cũng chẳng muốn nói nữa, lúc hắn chưa tốt nghiệp tiểu học thì hai ông bà đã vội vàng dọn hành lý bay sang Châu Âu để bắt đầu cuộc sống mới.

Hai người quen nhau trong một buổi giao lưu học thuật, nghề nghiệp đều là nhà thần học, nghĩa cũng giống như tên, chính là chuyên gia nghiên cứu các tôn giáo thần thoại. Tất nhiên ở một đất nước theo chủ nghĩa duy vật này thì khó mà làm ăn gì được.

Nhưng khác với đám thầy bà giả danh lừa bịp, cha mẹ của Trương Hàng đúng là hàng thật giá thật. Một người thì tốt nghiệp đại học Oxford, chuyên nghiên cứu thần thoại Hy Lạp và Bắc Âu, người kia là nghiên cứu sinh học bằng thạc sĩ của đại học Durham, lấy thần thoại Cơ Đốc giáo làm đối tượng nghiên cứu, từng viết vài bài luận văn rất có sức ảnh hưởng trong nghề.

Kết quả, sau khi về nước lại không làm nên cơm cháo gì.

May sao thầy của ba Trương có một hạng mục đang thiếu người. Cả hai bàn bạc với nhau, ném Trương Hằng cho ông ngoại của hắn chăm sóc, sau đó bắt đầu cuộc sống nghiên cứu rày đây mai đó trên khắp thế giới.

https://thuviensach.vn

Về sau thì cả năm mới về nhà một lần, nên lúc bé Trương Hằng chỉ sống cùng ông ngoại.

Có lẽ là do cảm thấy hổ thẹn với con trai, cho nên hai người không hề keo kiệt với ông cháu hắn về mặt tiền bạc.

Không tính các khoảng học phí với tiền thuê nhà, phí sinh hoạt một năm đại học của Trương Hằng đã là ba mươi ngàn, tuy không bằng đám nhà giàu khác, nhưng so với các học sinh bình thường thì đã là nhiều lắm rồi.

Quay lại vấn đề chính.

Chuyện chiếc đồng hồ nọ rât kỳ lạ, Trương Hằng ngủ một giấc dậy, giơ tay định xem giờ theo bản năng thì phát hiện chữ số khắc trên mặt đồng hồ đã từ mười hai biến thành hai mươi bốn.

Trương Hằng ngẩn tò te một lúc, tiếp theo hắn bình tĩnh đặt đồng hồ về chỗ cũ rồi trùm chăn ngủ tiếp.

Kết quả một tiếng rưỡi sau, đám anh em chung phòng nhắn tin đầy nuối tiếc báo rằng hắn đã bị điểm danh trong lớp toán cao cấp.

Không phải là mơ ư?

Trương Hằng mất chừng mười phút để vệ sinh cá nhân, đoạn hắn ngồi vào bàn học dưới giường rồi mở máy tính lên.

Đầu tiên hắn lên taobao, tìm " đồng hồ đeo tay gấp đôi giờ, chơi khăm", kết quả hiện ra là "Không tìm thấy kết quả phù hợp".

Trương Hằng bèn xóa " chơi khăm" ở phía sau đi.

Nhưng vẫn chẳng thấy bất kỳ kết quả phù hợp nào.

Không phải chơi khăm à?

Trương Hằng xoa cằm thầm nghĩ, nếu không nhìn mười hai vạch chỉ giờ đột nhiên xuất hiện thì thời gian trên đồng hồ cũng giống như máy tính.

https://thuviensach.vn

Vả lại, sau khi nhìn kỹ, cuối cùng Trương Hằng cũng xác định chiếc đồng hồ khắc hai mươi bốn vạch kia chính là chiếc Seastar mà hắn luôn đeo trước đây.

Kể cả vết xước dưới đáy đồng hồ với nếp hằn trên dây đeo, trừ chủ nhân là hắn ra, người khác chắc chắn sẽ không biết đến những chi tiết này.

Đương nhiên cũng không loại trừ vài chuyên gia làm giả có thể mô phỏng giống hệt hàng thật, nhưng ai lại ăn no rửng mỡ làm tới mức đó vì một trò đùa cơ chứ, có tay nghề và tinh thần thế này thì vào Cố Cung sửa văn vật không tốt hơn à?

Tóm lại, Trương Hằng đã biết là mình có chuyện rồi.

Người bình thường gặp phải hiện tượng thần bí thế này thì đã sợ mất mật rồi, nhưng Trương Hằng không phải là người bình thường, việc này phải cảm ơn hai vị phụ huynh cực phẩm của hắn.

Cha mẹ người ta đều kể chuyện cổ tích bé thỏ, bé sóc để dỗ con mình đi ngủ. Hai vị này lại khác, bọn họ không hề lãng phí kiến thức chuyên môn của bản thân, lúc Trương Hằng còn bé toàn được nghe thần thoại Bắc Âu với kinh thánh để đi ngủ.

Dù cuối cùng bản thân hắn không phụ chín năm giáo dục bắt buộc, trở thành một người theo chủ nghĩa duy vật vinh quang, nhưng dư âm lúc nhỏ vẫn còn đó.

Khả năng tiếp nhận những chuyện thế này của Trương Hằng cao hơn người bình thường rất nhiều.

Dùng khái niệm trong game “Tiếng gọi Cthulhu” khá hot hiện nay để giải thích thì chính là điểm tinh thần của hắn giảm xuống rất chậm.

Thay vì sợ hãi thì hắn lại vô cùng tò mò với việc xảy ra trên người mình.

https://thuviensach.vn

Trên mặt đồng hồ bình thường chỉ khắc mười hai vạch, kim giờ quay hai vòng đại biểu hết một ngày, giờ chiếc Seastar bản giới hạn số lượng toàn cầu có hai mươi bốn vạch của hắn chỉ cần quay một vòng là hết ngày.

Nếu thế thì hình như cũng chẳng có gì ghê gớm lắm, sau khi quen rồi thì sẽ thấy khá thú vị.

Nhưng Trương Hằng tin chắc, bất kể là ai làm chuyện này đi chăng nữa thì tuyệt đối sẽ không thỏa mãn với việc đơn giản như đổi mặt đồng hồ của hắn.

Trực giác nói cho Trương Hằng biết, chắc hẳn phải đợi sau khi kim giờ chạy hết một vòng thì chuyện thú vị thật sự mới bắt đầu.

Bây giờ vẫn còn 15 giờ mới hết ngày, tất nhiên Trương Hằng cũng chẳng định sẽ ngồi không trong khoảng thời gian này.

Lớp toán cao cấp buổi sáng không cần đi nữa, dù sao cũng bị điểm danh rồi, dựa theo quy định của giáo sư thì thành tích kiểm tra cuối kỳ sẽ tự động trừ đi 5 điểm.

Vụ này hết cứu nổi rồi.

Trương Hằng dứt khoát tới sân thể dục chạy bù cho buổi sáng.

Lúc bạn cùng lớp nhắc tới Trương Hằng đều cảm thấy tên này rất dị. Sau khi lên đại học, ai cũng ghét phải dậy sớm, chỉ có hắn vẫn kiên trì chạy bộ buổi sáng. Nhưng đại hội thể thao lại không thấy hắn tới đăng ký, mà các hoạt động tập thể khác hắn cũng ít khi tham gia. Nếu tiếp xúc với hắn thì lại phát hiện hắn chẳng lạnh lùng như vẻ ngoài, thậm chí còn rất hóm hỉnh.

Nhóm nữ sinh vẫn rỉ tai nhau rằng Trương Hằng đa tài, đa nghệ. Có người nghỉ sớm trở về trường nói rằng trông thấy một mình hắn ở trong phòng dạy đàn, đánh bản Grandes Etudes de Paganini "La Campanella", đây là bản độc tấu piano do Franz Liszt soạn lại từ Concerto for violin

https://thuviensach.vn

No. 2, in B minor, Op. 7 của nhà vĩ cầm người Ý Paganini, nổi tiếng bởi độ khó, viết theo kiểu điệp khúc, mỗi một chủ đề đều thay đổi cách diễn tấu, thử thách kỹ thuật trình diễn của người đánh đàn.

Còn có người bảo từng trông thấy hắn tới hội quán bắn cung ở ngoài trường, theo như cậu bạn cùng phòng với Trương Hằng lén tiết lộ thì hình như hắn còn là thành viên của câu lạc bộ leo núi nào đó.

Mấy tin tức trên đều là sự thật, nhưng cũng không hẳn là sự thật.

Thực tế Trương Hằng không quái dị như mọi người vẫn đồn đãi, việc hắn chạy bộ buổi sáng là do ông ngoại ép, chạy mãi thành thói quen, nhưng tốc độ và sức bền chỉ hơn người bình thường một chút chứ chẳng thể bì được với mấy học sinh có sở trường thể dục được đặc cách tuyển thẳng.

Vụ bắn cung thì do gần đây hắn bỗng nổi hứng nên mới tập thử, vừa học được ba buổi, miễn cưỡng xem như người mới nhập môn. Còn leo núi thì sau khi đăng kí, nhận thẻ tập xong thì hắn lại hết hứng thú nên đã tạm biệt em nó rồi.

Duy chỉ có đàn piano thì hắn đã tập từ nhỏ, nhưng trình độ cũng thuộc dạng nghiệp dư cấp tám chín gì đó mà thôi. Bản Grandes Etudes de Paganini "La Campanella" kia thì hắn đã lưu sẵn trên điện thoại rồi mở nghe trong phòng nhạc, không ngờ lại tạo ra tin đồn này.

Vì thế cứ ngỡ Trương Hằng là người bất thường, nhưng thật ra hắn lại bình thường đến không tưởng.

Hắn thường sinh hứng thú với mọi thứ xung quanh, nhưng thời gian luôn công bằng với mỗi người.

Dù có quý trọng nó hay không, có định tranh thủ dùng từng phút một cách hiệu quả nhất hay không, hay chỉ muốn nằm ì trên giường thì mỗi người cũng chỉ có 24 giờ một ngày.

Không nhiều hơn hay ít hơn dù chỉ là một giây.

https://thuviensach.vn

Chương 2: Chọn sách theo phân phối chuẩn

Generated by GetTruyen.com

Trương Hằng chạy quanh sân thể dục bảy vòng, hết 2800 mét

Chạy xong, hắn vào nhà tắm công cộng tắm rửa, thay quần jeans và áo phông trắng sạch sẽ rồi ung dung ngồi trong căn tin ăn sáng. Sau đó mới cầm theo quyển " Kính Vạn Hoa Yoiyama" (2) vừa xem xong tới thư viện.

Cũng giống như chạy bộ vào mỗi buổi sáng, đọc sách cũng là một trong những thói quen của Trương Hằng. Hắn vẫn duy trì tốc độ mỗi tuần một quyển sách.

Nhưng khác với việc bị ông ngoại ép ra ngoài chạy bộ vào mỗi buổi sáng, đọc sách có thể mang lại khá nhiều niềm vui cho hắn, xem như một thú tiêu khiển mà bản thân hắn cũng vẫn luôn lấy làm hưởng thụ.

Kỳ thật, nếu như không phải thời gian có hạn thì hắn rất mong mỗi tuần có thể đọc được nhiều sách hơn nữa.

Làm thủ tục trả sách ở quầy xong, Trương Hằng rút điện thoại trong túi ra.

Mở chương trình tên Trình tạo số ngẫu nhiên lên, cài đặt tám số rồi bắt đầu quay số đầy hứng khởi.

Phải thừa nhận không phải tự nhiên mà tên này bị mọi người cho là dị hợm.

Người bình thường mượn sách trong thư viện tuyệt đối sẽ không làm ra cái trò quay số ngẫu nhiên để chọn sách thế này.

Thế nhưng Trương Hằng có một sở thích, hoặc nên nói là sở thích kỳ quặc khi đọc sách. Có thể do đã đọc quá nhiều sách nên tên này đọc khá

https://thuviensach.vn

tạp, sức miễn dịch max điểm, từ tác phẩm nổi tiếng thế giới đến mấy quyển sách ba xu, thậm chí ngay cả tiểu thuyết tổng tài trên Tấn Giang hắn cũng có thể đọc say sưa. Hơn nữa tình trạng này ngày càng nặng hơn. Đến nay, ngay cả "catalogue bản thảo" và "cẩm nang nuôi heo một cách khoa học" mà hắn cũng có thể nuốt nổi, đúng là hết thuốc chữa.

Để tránh phải đau đầu trong việc chọn sách, đồng thời được hưởng thụ niềm vui đơn thuần khi ngẫu nhiên chọn được sách hay, hắn đã viết ra một app chọn sách ngẫu nhiên.

Tiếc là khi đi xin cấp phép và phần thưởng nghiên cứu khoa học của nhà trường thì xui xẻo bị đánh rớt, nên không có vốn để phát triển tiếp.

Vậy mới nói, thị trường tư bản chẳng có tầm nhìn gì cả.

Trương Hằng đi tới kệ sách tương ứng với hai số cuối trong dãy số vừa quay được.

Lần này xem như khá may mắn, tuy không phải dòng văn học chính thống gì nhưng quản lý cũng thú vị lắm. Ít ra thì hay hơn quyển "Dự toán khối lượng báo giá công trình cấp thoát nước, sưởi ấm, gas" mà hắn quay được hồi tháng trước.

Hắn vươn tay rút mục tiêu lần này ở trên giá ra.

"Tìm hiểu về bản chất và nguồn gốc của cải của các quốc gia" – Adam Smith.

Xem ra nay có thể có một buổi sáng vui vẻ rồi.

Trương Hằng tìm một chỗ gần cửa sổ rồi ngồi xuống, bắt đầu thời gian đọc sách nhãn nhã của mình.

Xem tới đây, chắc hẳn sẽ có người nhịn không được mà muốn lật bàn bức xúc, như vậy cũng được à? Hắn cứ mặc kệ cái đồng hồ thành tinh của mình như thế ư?

https://thuviensach.vn

Trương Hằng bày tỏ, đúng là hắn chẳng quản nổi vụ này.

Sau khi xảy ra chuyện, phản ứng tích cực là đúng, nhưng phải là chuyện nằm trong phạm vi bạn có thể giải quyết. Chứ loại hiện tượng siêu nhiên thế này, trong tình huống quá ít manh mối, có lẽ không làm gì hết mới là sự lựa chọn chính xác nhất. Không thấy trong phim kinh dị, đám tò mò khi bị vỗ lưng trong một căn nhà cũ tối om mà quay đầu lại đều chịu chung cảnh đi lãnh catxe sớm à.

Trái lại, nếu bạn như nó không tồn tại, cứ bình tĩnh đi thẳng tới cuối đường, nói không chừng sẽ là một chuyến khám phá nhà ma hơi đáng sợ nhưng không hề nguy hiểm chút nào.

Cho nên, đôi khi giữ bình tĩnh mới là chuyện quan trọng nhất.

Bây giờ Trường Hằng vẫn vô cùng bình tình. Nhìn từ bên ngoài, tuyệt đối sẽ không nhìn ra bản thân hắn đang vướng vào một sự kiện linh dị. Tên này dùng thời gian trốn học để chạy bù buổi sáng, đọc“Tìm hiểu về bản chất và nguồn gốc của cải của các quốc gia” trong thư viện suốt cả buổi sáng, đến chiều lại ngoan ngoãn lên lớp để học môn tư duy phản biện tự chọn. Buổi tối thì thực hiện lời hứa của mình, mời đám bạn cùng phòng đi ăn thịt xiên nướng ở phố ẩm thực đối diện trường. Thậm chí lúc ăn xong về phòng hắn còn có tâm trạng xem vài tập phim Mỹ.

Tới Trương Hằng giờ 30 thì ký túc xá đúng giờ ngắt điện.

Tuy laptop của Trương Hằng vẫn còn pin, có thể dùng thêm vài giờ nữa, nhưng hắn không muốn ảnh hưởng tới việc nghỉ ngơi của đám bạn cùng phòng nên cũng tắt máy ngay.

Còn nửa tiếng nữa thì ngày hôm nay sẽ kết thúc rồi. Đồng hồ của người khác đã chạy được hai vòng, nhưng kim giờ trên chiếc Seastar vừa quen thuộc lại lạ lẫm của hắn chỉ mới gần hết một vòng.

Sẽ xảy ra chuyện gì ư? Trương Hằng không biết.

Việc duy nhất hắn có thể làm lúc này chính là chờ đợi.

https://thuviensach.vn

Trương Hằng đeo tai nghe, mở mp3 lên, nằm trên giường, lẳng lặng vượt qua nửa tiếng cuối cùng trong ngày.

00:00

Khi ba cây kim trên mặt đồng hồ cùng dừng lại tại một điểm, đại khái là chỉ dừng lại một thoáng rồi tiếp tục chuyển động.

Trương Hằng cũng không thấy có gì khác thường cả.

Đoán sai rồi ư? Hắn tháo tai nghe ra.

Nhưng hắn lập tức cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Xung quanh quá yên tĩnh.

Đêm hè lúc nào cũng khá ồn ào, tiếng lạch cạch phát ra từ cái quạt điện khi quay, tiếng muỗi vo ve bên tai. Vòi nước trong nhà vệ sinh sát vách bị rỉ, tiếng nước rơi tí tách vào bồn rửa, tiếng mèo hoang kêu khi chạy qua qua vườn hoa dưới lầu. Đương nhiên còn có tiếng ngáy phát ra từ giường đối diện...

Nhưng đêm nay, hết thảy đều biến mất.

Dường như toàn bộ âm thanh trên thế giới này bỗng chốc biến mất, trở nên yên tĩnh đến lạ.

Nếu như không phải còn nghe loáng thoáng tiếng nhạc phát ra từ tai nghe trước ngực, Trương Hằng đã hoài nghi thính giác của bản thân có vấn đề gì đó rồi.

Nhờ ánh sáng lờ mờ phát ra từ màn hình mp3, hắn thử nhìn lại thời gian trên đồng hồ.

Bây giờ là 00:01

Thường thì giờ này, phòng ngủ đối diện vẫn còn đang nối máy đánh chơi Liên Minh, có thể nghe thấy tiếng hú hét phấn kích khi giết địch hoặc

https://thuviensach.vn

kêu gào cổ vũ khi chạy trốn.

Ngoài ra, Trương Hằng còn phát hiện một chuyện kỳ lạ khác, bên mé phải mặt đồng hồ Seastar có hiện ngày tháng. Theo lý mà nói, sau khi quá 0 giờ thì chỗ ngày tháng cũng phải thay đổi theo, nhưng lần này nó vẫn dừng lại ở ngày hôm qua.

Một suy nghĩ lướt qua đầu Trương Hằng, dường như hắn đã nghĩ ra điều gì đó.

Tối nay lúc lên giường hắn vẫn chưa cởi đồ, nên cứ nhảy thẳng xuống giường.

Khởi động máy tính, quá trình mở máy chưa đến bảy giây, vô cùng thuận lợi. Giao diện đăng nhập QQ (1) cũng bật ra, nhưng Trương Hằng không chú ý đến cái đó. Hắn chuyển mắt tới thanh công lão, ngày tháng lẫn thời gian trên đó vô cùng chói mắt.

00:00

20/09/2017

Qủa nhiên đúng là khoảnh khắc cuối cùng của “ngày hôm qua” ư?

Trương Hằng lại đợi thêm một lát, hắn không xem giờ trên đồng hồ của mình mà ép tay đếm nhịp tim tới tầm 200. Dựa theo nhịp tim 72 nhịp một phút của hắn thì ít nhất đã hơn hai phút, nhưng thời gian trên máy tính vẫn dừng lại ở 00:00.

Trương Hằng nhíu mày, nhưng vẫn không đưa ra kết luận vội.

Hắn đi tới giường đối diện, đẩy Trần Hoa Đống đang ngủ say một cái. Cậu ta là đứa dễ tỉnh nhất phòng, bình thường buổi tối ai mà xuống giường uống nước đều có thể làm tên này giật mình thức giấc, nhưng lần này dù Trương Hằng đẩy kiểu gì thì cậu ta cũng chẳng có phản ứng nào hết.

https://thuviensach.vn

“Xin lỗi người anh em, dù tao không có bạn gái đi nữa, nhưng cũng không phải loại như mày nghĩ đâu...”

Trương Hằng vừa đưa ngón tay xuống dưới mũi đối phương, vừa có thể kéo thời gian trong bầu không khí quỷ dị này.

Chỉ có thể nói, tố chất tâm lý của tên này thật sự quá tốt.

Qua năm phút, Trương Hằng vẫn không cảm nhận được hơi thở.

Nếu bảo đây là một phần của trò đùa dai, vậy thì khả năng nín thở của Trần Hoa Đống cũng đỉnh quá rồi, có thể đăng ký tham gia kỷ lục Guinness luôn ấy chứ.

Đã làm một lần, ngại gì không chơi thêm lần thứ hai thứ ba.

Tiếp theo Trương Hằng lặp lại kê ngón tay dưới mũi của hai đứa còn lại.

Kết quả cũng giống hệt Trần Hoa Đống.

Trương Hằng đã có thể kết luận đại khái rằng đúng là mình đã gặp phải hiện tượng siêu nhiên mà khoa học không thể giải thích được.

Bây giờ hắn đang ở trong một khoảng thời gian không nên tồn tại.

Hay nói cách khác, giống như dòng thời gian đã phân ra một nhánh nhỏ khác dành riêng cho hắn.

(1) Phân phối chuẩn – phân phối Gauss là một phân phối quan trọng trong thống kê, thường được dùng trong thống kê suy luận dùng suy luận trung bình tổng thể và kiểm định giả thiết thống kê.

(2) Tác phẩm văn học nhật của Tomihiko Morimi (07/2009)

https://thuviensach.vn

Chương 3: Thế giới bất động

Generated by GetTruyen.com

Trương Hằng mở cửa phòng ký túc ra, ngoài hành lang im ắng hệt như nhà xác trong bệnh viện, chỉ có tiếng bước chân của hắn mà thôi.

Phòng đối diện vẫn chưa đóng cửa, có ánh sáng hắt ra từ trong phòng. Trương Hằng ló đầu vào xem thì thấy có bốn người đang tập trung chơi game.

Trên màn hình, nhân vật của bọn họ đang vượt tháp đuổi theo một Annie sắp hết máu, kỹ năng được phát ra lơ lửng trên không trung, mà vẻ mặt hưng phấn của bọn họ cũng dừng lại ngay lúc ấy, chẳng khác gì bốn pho tượng điêu khắc sống động như thật.

Trương Hằng chú ý tới cái đồng hồ báo thức ở trên bàn của một người trong số đó, thời gian cũng là 00:00

Sau đó hắn lại dạo sang mấy phòng khác cùng tầng.

Có vài phòng trong số đó đã khóa cửa trước khi đi ngủ nên hắn không vào được, mà phòng có thể vào thì chẳng có ngoại lệ, tất cả đều dừng lại ở thời khắc cuối cùng của ngày hôm nay.

Trong phòng vệ sinh có người trốn dì quản lý ký túc lén hút thuốc, đốm lửa trên đầu thuốc vô cùng bắt mắt, nhưng lại không cháy tiếp, khói thuốc đang phả ra cũng bị cố định ở khóe miệng.

Trương Hằng không nhịn được mà rút điện thoại ra, chụp lại cảnh tượng kỳ lạ này.

Lúc bấm nút chụp, hắn lại phát hiện ra một chuyện rất thú vị.

Trong thế giới thời gian ngừng trôi này, không chỉ tất cả mọi người đều bị bấm nút tạm dừng, mà những thứ khác cũng giữ nguyên trạng thái ở

https://thuviensach.vn

giây cuối cùng.

Giống như kỹ năng bay được nửa đường trên màn hình, cái quạt điện bất động, hay điếu thuốc cháy mãi không tàn này.

Nhưng, trong số đó cũng có ngoại lệ.

Để kiểm chứng suy đoán của mình, Trương Hằng rút điếu thuốc đang kẹp trong tay của đối phương ra.

Kết quả, ngay khi đầu lọc vừa tới tay hắn thì lại cháy tiếp.

Quả nhiên là thế.

Trong dòng thời gian chỉ mỗi mình hắn có thể hoạt động này, những thứ chạm vào tay hắn sẽ trở lại bình thường, như điếu thuốc này, điện thoại vẫn hoạt động bình thường, máy tính và cả mp3 nữa. Chẳng qua thời gian hiển thị trên đó vẫn không thay đổi.

Hình như công hiệu chạm vào thứ gì thì thứ đó sẽ bình thường trở lại không có hiệu quả với con người. Trước đó ở trong phòng, hắn đẩy Trần Hoa Đống cả buổi trời mà tên đó chẳng có phản ứng gì.

Vậy, các vật sống khác trừ con người thì sao?

Trương Hằng nổi hứng, bèn xoay người trở về phòng, mở chức năng đèn pin trên điện thoại ra, tìm kiếm xung quanh đám bạn cùng phòng. Hai phút sau, hắn đã tìm thấy mục tiêu của mình trong bóng tối nhờ camera sau kép 20MP.

Đây là con vật thường thấy bên cạnh mọi người nhất, cũng như bị chúng ta ghét nhất, con muỗi.

Chỉ cần có một con chui vào phòng, suốt đêm đừng ai mong ngủ yên.

Phòng của đám Trương Hằng nằm ở tầng ba, cũng xem như khá thấp. Ở độ cao này, muỗi không cần đi thang máy mà vẫn có thể xách giỏ vào ở luôn, cho nên cách phòng chống muỗi của mọi người cũng rất đa dạng.

https://thuviensach.vn

Đốt nhang muỗi, xịt chống muỗi trên da, cả giăng màn chống muỗi, nhưng vẫn thường xuyên có con lọt lưới.

Bây giờ, con muỗi này mai phục bên gối của Ngụy Giang Dương, trưởng phòng ký túc, nhăm nhe tìm cơ hội xông lên đánh chén no nê.

Đáng tiếc mộng đẹp tối nay của nó đã định sẵn sẽ thất bại rồi.

Trương Hằng giơ tay, nhẹ nhàng cầm lấy một bên cánh của con muỗi, bắt nó bỏ vào lòng bàn tay.

Kết quả nó vẫn giữ nguyên tư thế vỗ cánh, giống hệt một diễn viên chuyên nghiệp, như thể không thấy miếng mồi tươi ngon đã dâng tới miệng.

“Xem ra động vật cũng không được.”

Thí nghiệm kết thúc, Trương Hằng tiện tay bóp một cái, nhận được thành tựu trừ hại cho dân.

Cả lầu ký túc xá đã thăm dò xong rồi, tiếp theo nên ra ngoài xem thử một chút.

Sau khi mở vòi nước trong phòng vệ sinh hủy thi diệt tích, Trương Hằng bắt đầu đi xuống lầu một.

Dì quản lý ký túc trực ban đang cầm một ổ khóa lớn hình chữ U đứng trước cửa, có lẽ là đang chuẩn bị khóa cửa.

Đây có thể xem như nét đặc sắc của trường này, chẳng qua các trường đại học sẽ có sự khác biệt rất lớn về mặt quản lý ký túc.

Ví dụ như trường của Trương Hằng, mặc dù có quy định 12 giờ khóa cổng, nhưng nếu thật sự có chuyện phải về trễ thì có thể đập cửa gọi dì trực ban dậy.

Đăng kí xong thì có thể về ngủ, nhưng nếu thường xuyên làm thế sẽ bị phê bình và xử phạt.

https://thuviensach.vn

Trương Hằng thản nhiên đi qua trước mặt dì quản lý ký túc. Nếu là bình thường, chắc chắn dì ấy sẽ gọi hắn lại, hỏi trễ thế này mà cậu tính đi đâu.

Nhưng lúc này dì ấy như có năng lực nhìn thấu, tiêu điểm của mắt xuyên qua cơ thể của Trương Hằng, tập trung vào tay nắm cửa, giống như không hề thấy có một người sống sờ sờ vừa mới đi qua trước mặt mình.

Nhờ vậy, Trương Hằng ung dung đi ra khỏi ký tức xá, hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm, băng qua sân trường vắng, cuối cùng đi tới cổng trường.

Ở đây lại náo nhiệt hơn nhiều.

Diện tích trường học của Trương Hằng không lớn lắm, nhưng vị trí tốt, nằm bên vành đai 3, đối diện là đường cái, mà đêm ở thành phố lớn vẫn luôn dài đến lạ kỳ.

Quán bánh rán trên cầu vượt rất đông khách, có rất nhiều nhân viên văn phòng vừa tan sở với cái bụng đói cồn cào đang trên đường về nhà, rất cần một phần ăn đêm để bổ sung năng lượng. Những công nhân vệ sinh môi trường ở cách đó không xa đang quơ cây chổi quét sạch vỉa hè trong im lặng. Dưới trạm xe buýt, hai ông chú hói đầu mặc đồ tây mang giày da vừa cầm điện thoại vừa chờ chuyến xe buýt đêm chậm chạp chưa tới. Trong cửa hàng tiện lợi 24 giờ đằng sau bọn họ, cô gái đeo kẹp tóc hình gấu con đang ngáp dài trong quầy tính tiền.

Mà tại 00:00, tất cả bọn họ không hẹn mà bị đóng băng thời gian.

Giống như đoạn phim bị ấn nút tạm dừng vậy.

Toàn bộ xe hơi đang lao vùn vụt trên đường cũng đều dừng lại ở khoảnh khắc này.

Trước đây Trương Hằng từng ra trạm xe đón bạn một lần, hắn cũng từng trông thấy thành phố lúc về đêm.

https://thuviensach.vn

Nhưng quan sát ở khoảng cách gần như thế vẫn là lần đầu.

Hắn có thể nhìn thấy hành băm trong tay anh trai bán bánh rán, nhìn thấy gương mặt ngăm đen với những nốt chai sần trên tay của mấy người công nhân vệ sinh, sống mũi loáng dầu và hình con gái đầy tháng trên màn hình điện thoại của ông chú hói đầu, sticker minh tinh mà cô gái đeo kẹp tóc hình gấu con giấu dưới quầy thu ngân.

Toàn bộ những chi tiết bị bỏ lỡ trong cuộc sống hằng ngày, giờ đây đều hiện ra rõ ràng trước mặt Trương Hằng.

Hắn như có thêm cái nhìn mới về thành phố này.

Trương Hằng dùng wechat để thuê một chiếc xe đạp Mobike, hưng phấn đạp xe thăm thú quanh thành phố.

Tiện thể tiếp tục kiểm chứng suy đoán của mình.

Lúc kim giờ trên đồng hồ Seastar sắp chạy hết vòng thứ hai, hắn vội chạy về ký túc xá trước khi dì quản lý khóa cửa.

Cũng là 00:00, nhưng lần này Trương Hằng không đeo tai nghe.

Một giây sau, vô số âm thanh ùa vào tai hắn như sóng xô bờ.

“Ngon, đầu người này là của tao rồi! Cuối cùng nhẫn vô cực cũng ra rồi!”

“Mau đập tháp, đám kia không dám xông lên đâu.”

“Không được, tao phải về nhà hồi máu đã!”

.. …

Cái quạt điện trên cửa quay đầu phát ra tiếng lạch cạch, tiếng mèo hoang gọi bạn tình truyền đến từ ngoài cửa sổ, cũng có người kéo dép lê lẹt xẹt trên hành lang. Trương Hằng đã thức trắng cả ngày cũng mệt lả người,

https://thuviensach.vn

cắm sạc cho chiếc điện thoại hết pin xong, hắn vội vàng nhảy lên giường, đánh một giấc ngon lành.

https://thuviensach.vn

Chương 4: Dùng dao mổ trâu giết gà

Generated by GetTruyen.com

“Nè, mấy bồ nghe gì chưa? Trước đây có một chị năm tư bên khoa truyền thông lừa nữ sinh khóa dưới bảo rằng có cơ hội thực tập ở công ty lớn, nào ngờ đến nơi mới phát hiện ra là hầu rượu, đã vậy còn bị ép chụp ảnh khỏa thân. Kết quả đêm qua rõ ràng bạn cùng phòng trông thấy cô ta lên giường ngủ rồi, thế mà chớp mắt cái đã không thấy tăm hơi đâu cả.”

“Tớ cũng có nghe qua, chuyện này khiến cả khu ký túc xá nữ số 2 xôn xao hết cả lên, mọi người tìm khắp trường cũng không thấy. Sau đó đồn cảnh sát gọi điện đến, bảo lãnh đạo trường tới giải quyết đây. Nghe đâu có người gửi toàn bộ hồ sơ phạm tội của cô ta đưa cho cảnh sát, trong đó còn có hai tấm hình chụp, trông như chụp chính diện, nhưng nom ánh mắt lẫn vẻ mặt của người trong ảnh cứ như không nhìn thấy ống kính ở trước mặt vậy. Đúng là quái dị hết sức.”

“Nhắc tới quái dị thì chắc truyền thuyết 12 giờ đêm của siêu thị Wumart còn ghê hơn ấy nhỉ?”

“Truyền thuyết 12 giờ đêm gì cơ?”

“Thế mấy bồ không biết gì à, chuyện này đã đồn ầm lên trên website của trường rồi đấy. Cái siêu thị Wumart ở gần thư viện cứ đến thứ hai, thứ tư mỗi tuần thì lại mất một chai Nescafe, nhưng trong quầy lại có đúng bốn đồng rưỡi, chuyện này dọa hai bác thu ngân sợ hết cả hồn, lúc xem lại camera thì phát hiện chai cà phê trên kệ đột nhiên biến mất, nhưng chẳng thấy có ai hết.”

“Woa, nghe cậu kể thế làm mình nổi hết cả da gà lên rồi đây này.”

Vài nữ sinh líu ríu lướt qua Trương Hằng. mà hắn thì lại đang hý hoáy với cái máy ảnh Sony mới mua gần đây.

https://thuviensach.vn

Kể từ một tháng trước, sau khi phát hiện một ngày của mình có thêm 24 giờ, hắn đã làm rất nhiều cuộc thử nghiệm, cũng hiểu được sơ sơ về năng lực này.

Chuyện chị gái năm tư bên khoa truyền thông chẳng qua là do hắn tình cờ bắt gặp nên mới thử một chút mà thôi.

Theo lý mà nói, nếu bây giờ hắn chuẩn bị ổn thỏa thì cũng có thể khơi mào cả thế chiến thứ ba.

Đương nhiên làm thế chẳng có lợi gì với hắn hết.

Trừ việc này ra, hắn cũng có thể xách rìu lớn đi nghênh ngang giữa phố, đập nát các máy ATM một lần là có thể nhanh chóng bước vào top 100 người giàu nhất thành phố này. Hoặc trực tiếp lấy từ ví mỗi người một tệ, dùng phương pháp gây ảnh hưởng nhỏ nhất để nhanh chóng có hơn hai chục triệu.

Chẳng qua hiện giờ hắn tạm thời không có nhu cầu về phương diện này.

Đối với một sinh viên năm hai, sinh hoạt phí mỗi năm 30 nghìn đã đủ rồi, nếu nhiều hơn nữa thì hắn cũng không biết phải tiêu vào đâu.

Bên gia đình không cần hắn phụ giúp, hai vị phụ huynh đang làm nghiên cứu khoa học vui quên lối về ở nước ngoài thì không cần nhắc tới làm gì. Ông ngoại lại thuộc lứa sinh viên đầu tiên sau khi kỳ thi tuyển sinh đại học được khôi phục vào năm 1977, tốt nghiệp xong thì trở thành kỹ sư cao cấp của một hạng mục thủy lợi cấp quốc gia nào đó. Khi về hưu cũng có tiền dưỡng lão và một căn nhà có sân vườn, trồng ít rau, thỉnh thoảng thì chơi vài ván cờ, vô cùng hài lòng với cuộc sống hiện tại.

Hơn nữa, sau khi làm quen với năng lực của mình, dù Trương Hằng thật sự muốn kiếm tiền thì cũng chẳng cần làm việc phạm pháp.

Ví như câu lạc bộ nhiếp ảnh hắn mới xin gia nhập gần đây vậy, tháng sau sẽcó một cuộc thi nhiếp ảnh lấy chủ đề là hình ảnh thành phố. Đàn anh phụ trách ngoại giao đã tìm được nguồn tài trợ khá ngon, tiền

https://thuviensach.vn

thưởng giải nhất có năm nghìn và một ống kính zoom góc rộng EF17-40mm f/4L USM hiệu Canon, giải hai và ba cũng có tiền thưởng ba nghìn đồng và quà.

Trương Hằng học muộn, chỉ mới tham dự hai buổi học và một buổi tọa đàm ở câu lạc bộ, chủ yếu vẫn phải tự học theo các video trên mạng, chỉ mới học tới kết cấu và bắt sáng.

Nhưng mấy người mẫu không chịu phối hợp với hắn, những khoảnh xuất thần chỉ có thể ngộ mà không thể cầu trong mắt các nhiếp ảnh gia bình thường, trong 24 giờ sau của Trương Hằng thì chỗ nào cũng có. Những ánh sáng bất động kia thậm chí không cần chỉnh sửa gì cũng đủ rung động lòng người.

Tuy kỹ thuật của Trương Hằng vẫn chưa tốt lắm, vẫn mù tịt về nhiệt độ màu và độ nét, nhưng dưới ống kính của hắn, thành phố này lại có một sức hút kỳ lạ.

Trương Hằng chọn hai tấm ảnh mình khá hài lòng trong tập ảnh chụp được buổi tối, gửi đến câu lạc bộ để ghi danh dự thi.

Hắn cũng không nhất định phải giành được giải thưởng, chủ yếu là muốn kiểm tra sự tiến bộ của mình trong khoảng thời gian này mà thôi.

Sau khi phát hiện mỗi ngày của mình có thêm 24 giờ từ tháng trước, Trương Hằng chẳng những không rảnh rỗi, trái lại hắn còn bận rộn hơn.

Giai đoạn đầu chủ yếu tiến hành các thí nghiệm, ví dụ những hắn chạm vào có phải sẽ thoát khỏi trạng thái lúc tạm dừng luôn, hay là sau khi hắn rời đi một thời gian thì nhất định sẽ khôi phục trạng thái đứng yên? Lại ví như phạm vi dừng thời gian có xa lắm không, hay chỉ giới hạn trong thành phố này? Vì chuyện này hắn còn đặc mua vé máy bay để đến một địa điểm cách đây hơn nghìn dặm vào thứ bảy...

Những vấn đề như thế đa phần đều tìm được câu trả lời qua kiểm tra thí nghiệm, còn một vài giả thiết khó kiểm chứng thì tạm thời hắn đành bó tay.

https://thuviensach.vn

Sau đó chính là tính toán xem nên sắp xếp 24 giờ dư ra này thế nào.

Đầu tiên, ngủ thì đương nhiên là phải có, vốn dĩ 00:00 chính là thời gian đi ngủ mà

Lần đầu tiên, có thể do tò mò nên hắn mới có thể lang thang khắp thành phố cả ngày, nhưng khi đã quen rồi thì lại không thể làm thế được.

Trong 24 giờ sau, khi tất cả mọi người đều bất động, chỉ có thời gian trên cổ tay hắn vẫn trôi qua. Cùng lúc đó, các nhu cầu sinh lý của hắn cũng vẫn tồn tại. Hắn vẫn sẽ cảm thấy đói bụng, khát nước, buồn ngủ và mệt mỏi sau thời gian dài hoạt động.

"Thú vị lắm, liệu có phải là tốc độ lão hóa của mình cũng sẽ nhanh gấp đôi người bình thường không nhỉ?" Trương Hằng nhìn người trong gương như có điều suy nghĩ, nhưng trong thời gian ngắn thì e là hắn không thể có được câu trả lời cho vấn đề này rồi.

Tóm lại, sau khi giải quyết vấn đề ăn ngủ nghỉ, hắn còn dư lại khoảng 14 giờ. Khoảng thời gian dư ra này đã đủ để hắn làm rất nhiều chuyện.

Ví dụ như đọc sách, có thể do bị ảnh hưởng bởi hai vị phụ huynh theo ngành thần học của mình, nên hắn luôn cảm thấy hứng thú với các kiến thức ly kỳ cổ quái. Lúc trước, vì thời gian có hạn nên mỗi tuần hắn chỉ có thể đọc một quyển sách. Bây giờ hắn phải sắp xếp lại thời gian, cứ thứ tư và thứ hai lại rút ra thêm 6 giờ để đọc.

Thư viện sáng sủa rộng rãi biến thành khu vực dành riêng cho hắn. Không cần tới sớm chiếm chỗ, cũng không những người ngồi cùng xấu nết, thậm chí còn có thể thoải mái mặc áo ngủ đi dép lê dạo qua các kệ sách.

Chọn một quyển sách thú vị, lại thêm một ly cà phê đá là có thể hưởng thụ khoảng thời gian đầy thích ý.

Trừ việc này ra, Trương Hằng còn bắt đầu lại hoạt động leo núi vừa làm thẻ xong đã bỏ xó của mình, còn thêm nhiếp ảnh vào danh sách sở thích

https://thuviensach.vn

của bản thân. Thời gian bình thường thì hắn lên lớp đi học, đến thời gian của riêng mình thì mới rèn luyện, củng cố những thứ học đã được.

Ngoài ra gần đây hắn vẫn luôn chăm chỉ luyện bắn cung, không bỏ dỡ buổi nào. Mỗi tuần huấn luyện viên phụ trách hướng dẫn đều phải thán phục trước tốc độ tiến bộ của hắn. Thậm chí còn muốn hắn cân nhắc chuyện phát triển mạnh ở bộ môn này

Đương nhiên, hoạt động Trương Hằng thích nhất trong ngày chính là dạo đêm. Cơ bản thì ngày nào hắn cũng dành ra ít nhất 2 giờ để lang thang bên ngoài.

Thành phố đêm khuya ẩn giấu vô số bí mật.

Trương Hằng mượn những khung thời gian ngưng đọng và chiếc máy ảnh Sony trong tay, yên lặng quan sát và ghi chép lại mỗi một ngóc ngách của thành phố này, giống như đang xem từng bộ phim ngắn bị ấn nút tạm dừng. Phần lớn thời gian hắn chỉ là một người đứng xem yên lặng, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ ra tay thay đổi một vài tình tiết mà mình không thích

Những thay đổi này không liên quan tới tốt hay xấu. Trương Hằng không có hứng thú với việc đóng vai thượng đế hay ma quỷ, hắn chỉ đang hưởng thụ thời khắc thuộc về riêng mình mà thôi.

https://thuviensach.vn

Chương 5: Minh ước

Generated by GetTruyen.com

Chiều thứ năm là thời gian rảnh rỗi của riêng Trương Hằng.

Vào thời gian này mỗi tuần, bình thường hắn sẽ không sắp xếp bất cứ việc gì mà chỉ tìm một chỗ mình thích, ngồi ngẩn ngơ ở đó để tận hưởng cuộc sống.

Đó có thể là công viên, có thể là chùa miếu, có thể là viện bảo tàng... Đương nhiên cũng có thể là quán cà phê hầu gái giống như bây giờ.

Không tính tới những nhân tố khác, chỉ riêng mức độ bổ mắt thì đương nhiên là không nơi nào bằng.

Vậy nên đây cũng là nơi Trương Hằng tới ngồi nhiều nhất

"Một ly ‘Tình yêu cấm kỵ’, một đĩa ‘Anh ơi hôm nay không được đâu’, cảm ơn." Trương Hằng nghiêm mặt gọi mấy món mà chính hắn cũng chẳng biết là gì

"Vâng thưa chủ nhân, xin chờ một lát ạ." Cô hầu gái đeo tai mèo vòng tay ôm khay trước ngực, nhỏ nhẹ đáp lại.

Chuyên nghiệp thật! Trương Hằng thầm giơ ngón cái khen ngợi. Mấy cô hầu gái trong tiệm này đều là sinh viên ở ngôi trường gần đây tới làm thêm, khá nổi tiếng trong giới đực rựa nơi này.

So sánh thì mới thấy ông chủ tiệm cà phê hầu gái trên đường Xuân Hi chẳng có chút thành ý gì cả, tuyển toàn mấy bác gái ba, bốn mươi tuổi cho đủ số. Nghe nói lúc không đủ nhân viên thì ông ta còn tự mình ra trận, dùng đôi chân rậm lông kia để hành hạ thần kinh của khách, thay vì nói là ăn uống thì thà bảo là đến để bị tra tấn còn đúng hơn.

https://thuviensach.vn

Trong khi đợi thức ăn được đưa lên, Trương Hằng tiện tay rút một quyển truyện tranh Shokugeki no Soma trên giá ra, chưa lật được hai trang đã nghe một giọng nói vang lên bên tai.

"Tiếc thật, ta vẫn thích mấy tác phẩm trước của ông ấy hơn."

Trương Hằng ngẩng đầu lên, phát hiện chẳng biết từ lúc nào, đối diện mình đã có thêm một người xa lạ. Đó là một ông lão thấp bé mặc Đường trang nhưng lại đội mũ phớt và thắt cà vạt, phong cách nửa nạc nửa mỡ kia khiến ông ta trông vô cùng kỳ quặc.

Ánh mắt của mọi người trong quán đều đổ dồn về phía ông.

Trương Hằng nhíu mày, "Shun Saeki? Trước kia ông ấy là họa sĩ Bibi.”

"Xem ra trí nhớ của ta không lừa ta." Ông lão nhếch miệng, để lộ hàm răng vàng khè, "Tháng vừa rồi thế nào, Trương Hằng? Có thích món quà nhỏ ta tặng cậu không? Yên tâm, việc cậu lo sẽ không xảy ra. 24 giờ này là quà tặng, sẽ không trừ vào tuổi thọ của cậu”

"Là ông đã động tay chân với tôi?"

"Đối với ta bây giờ, muốn làm được việc đó cũng không dễ gì, nhưng ai bảo cậu là người ta coi trọng, kiểu gì cũng phải tặng chút quà ra mắt chứ, đúng không?" Ông lão giơ tay ra cầm lấy ly tình yêu cấm kỵ trong khay lên, khiến cô hầu gái mới vừa đi tới giật bắn người.

Trương Hằng áy náy cười với cô, "Cảm ơn, tạm thời ở đây không cần phục vụ đâu."

"Ta sẽ không chiếm lợi không của cậu, đợi chúng ta trò chuyện xong, cậu vẫn có thể dùng thức uống của mình." Ông lão lầm bầm một câu khó hiểu rồi nghiêm mặt: "Bây giờ quay lại chuyện chính đi. Biểu hiện của cậu trong một tháng vừa rồi tạm khiến ta hài lòng. Nếu thời gian thử việc đã qua, vậy tiếp theo chúng ta nên nói tới điều kiện để trở thành chính thức."

https://thuviensach.vn

"Điều kiện trở thành chính thức?"

"Đúng vậy. Nói cho dễ hiểu thì ta cần cậu giúp ta chiến thắng trong một trò chơi. Trò chơi này, ngoại trừ việc có thể cho cậu phần thưởng phong phú ra thì cậu vẫn có thể tiếp tục sử dụng phần quà nhỏ mà ta đã tặng."

Thấy Trương Hằng há miệng như muốn nói gì, ông lão phất tay: "Ta biết hoàn cảnh nhà cậu, tiền bạc chẳng có sức hấp dẫn gì với cậu. Huống hồ gì, sau khi có năng lực này, nếu cậu thật sự muốn kiếm tiền cũng dễ như trở bàn tay. Nhưng tin ta đi, thứ trò chơi này có thể mang tới chắc chắn sẽ nằm ngoài tưởng tượng của cậu."

"Trò chơi gì?" Trương Hằng hỏi.

"Ngày xưa, bọn ta từng dùng chiến tranh để giải quyết tranh chấp, vừa đơn giản mà lại hiệu quả. Ôi trời, ta nhớ cái thuở xa xưa máu tanh tuyệt vời đó quá. Nhưng thời đại vẫn luôn thay đổi, xã hội văn minh thì không thể dùng lại những thủ đoạn nguyên thủy man rợ đó nữa, đúng không?"

Ông lão nốc một hơi cạn sạch ly tình yêu cấm kỵ: "Nên bây giờ bọn ta dùng trò chơi để phân định thắng thua, dù sao người đang ngồi trên ngai vàng cũng là tên khốn đáng ghét đó. Vì bị giới hạn bởi những giao ước cũ, nên ta không thể tiết lộ nội dung trò chơi cho cậu biết trước được. Nói đúng hơn thì lần gặp mặt này của chúng ta cũng bị cấm. Nhưng đừng lo, ta vẫn có thể giải quyết chút phiền toái nhỏ này."

"Nếu trò chơi này quan trọng như vậy, tại sao ông không tự tham gia?"

"Như ta đã nói trước đó, do bị giới hạn bởi một số giao ước cũ, bọn ta không thể tự quyết định kết quả. Cậu cũng như người đại diện của ta, ta đặt tiền cược vào cậu. Cậu thắng, ta cũng thắng. Cậu thua, ta cũng thua. Hai chúng ta như châu chấu trên một sợi dây, chỉ là ta không được may mắn cho lắm, thứ hạng trong mấy trận gần đây đều không được tốt."

Ông lão thở dài, "Như cậu thấy đấy, ta cũng ngày càng yếu đi. Vậy nên lần này ta quyết định sẽ đặt cược sớm hơn một chút. Tuy rằng làm vậy

https://thuviensach.vn

thì nguy hiểm cũng lớn hơn, dù sao cậu cũng có nguy cơ bị đào thải giữa đường."

"Rốt cuộc ông là ai?" Trương Hằng tò mò hỏi.

"Hiện tại cậu có thể tạm xem ta như nhà đầu tư và người hợp tác. Còn tương lai ấy à, điều ta có thể nói không nhiều lắm, cậu có thể trụ được trong trò chơi này bao lâu thì sẽ đến gần với chân tướng của thế giới này bấy nhiêu. Được rồi, thời gian của chúng ta không có nhiều. Bây giờ, hãy nói ta nghe câu trả lời của cậu đi."

Trương Hằng nhìn thẳng vào mắt ông ta. Một tràng dài ông ta vừa nói nghe thì có vẻ ngớ ngẩn nhưng lại rất hợp với bầu không khí của quán cà phê này. Nhưng chỉ bằng việc có thể gọi đúng tên Trương Hằng và hiểu rõ mọi chuyện của hắn như thế, e rằng ông lão ăn mặc dở hơi này không phải đang nói đùa.

Trương Hằng nghĩ ngợi một lát rồi đáp: "Nghe cũng thú vị đấy, tôi phải tham gia như thế nào?"

"Rất đơn giản, để ta nhìn xem trường học của cậu gần với điểm nào trong trò chơi nhất..." Ông lão lôi một cái điện thoại Xiaomi ra từ túi áo, mở bản đồ ra kéo vài cái: "Quán bar Sex and the City, điểm trò chơi số 137, Trương Hằng giờ tối nay. Cậu sẽ không hối hận về quyết định của mình đâu."

"À, suýt nữa thì quên." Ông lão vươn một tay ra: "Bước cuối cùng là ký kết minh ước. Sau khi bắt tay thì cậu chính là người của ta."

"Làm ơn đừng dùng từ gây hiểm lầm như thế, tôi bắt đầu hối hận rồi đấy." Trương Hằng cũng đưa tay phải ra.

Hai bên bắt tay. Trương Hằng cảm thấy thứ mình đang nắm là một tảng nham thạch lạnh lẽo, thô cứng.

Trông ông ta có khá hứng khởi: "Cẩn thận với người đại diện của mấy ông lão khác đấy. Chẳng qua trong giai đoạn đầu của trò chơi thì chắc là

https://thuviensach.vn

cậu sẽ không gặp nhau đâu. Ngoài ra, dù xảy ra chuyện gì, nhất định cũng phải ưu tiên giữ mạng."

"Khoan đã, trò chơi này có thể chết người sao?"

"Không, chỉ là chết trong trò chơi thôi. Thật ra, nói đúng hơn phải là biến mất, chẳng những thân thể không còn mà tất cả những ký ức có liên quan đến cậu cũng sẽ biến mất hoàn toàn như chưa từng tồn tại. Trùng hợp là ta có biết một tên rất giỏi chuyện này." Ông ta nói bằng giọng nhẹ bỡn như đang dặn "Ra ngoài nhớ mua bịch muối" vậy.

"..."

Trương Hằng còn muốn nói gì đó, nhưng ánh mắt lại như đột nhiên hoa lên, ngay sau đó, bóng dáng của ông lão trước mặt đã biến mất.

Cách đó không xa, cô hầu gái đang bưng một ly đồ uống đỏ sẫm đi về phía này, mỉm cười lộ ra hai cái răng khểnh đáng yêu.

"Chủ nhân, cấm kỵ chi luyến của người, xin từ từ dùng ~"

https://thuviensach.vn

Chương 6: Trò chơi bắt đầu

Generated by GetTruyen.com

"Giờ này mà mày định đi đâu thế?"

Trưởng phòng Ngụy Giang Dương mới vừa đi xem phim với bạn gái. Về đến ký túc xá lúc 9 giờ 45 phút tối, toàn thân tỏa ra thứ mùi yêu đương vừa chua vừa thối. Cậu ta vừa mở cửa thì trông thấy Trương Hằng mặc đồ thể thao đang ngồi xổm buộc dây giày.

"Ừ, tối nay tao có việc."

"Có việc á? Chẳng lẽ là đi hẹn hò với cô nào à?" Ngụy Giang Dương tự suy bụng ta ra bụng người rồi cười hề hề, kiểu "anh đây biết thừa".

Trần Hoa Đống vừa uống Coca vừa xem phim nghe thế thì giật mình: "Cái gì? Không phải người mà Trương công tử mày thích là tao à?"

Lúc này, người lớn tuổi nhất trong phòng - Mã Nguy cũng đặt cuốn sách tiếng anh trên tay xuống, nhịn không được mà lèm bèm: "Trương Hằng, điều kiện của mày tốt như thế, chắc phải dễ kiếm người yêu lắm, vậy mà đến giờ vẫn còn FA. Nếu không phải tao chung phòng với mày chắc tao cũng tưởng mày là gay rồi đấy."

Lời cảm khái của Mã Nguy cũng không phải là vô căn cứ. Trong số bốn người trong phòng này, điều kiện gia đình của cậu ta là tệ nhất. Bố mẹ cậu ta chỉ là nông dân. Hồi cấp ba Mã Nguy từng thích một cô gái, nhưng tình cảm ấy vẫn luôn bị cậu chôn sâu dưới đáy lòng.

Mãi đến học kỳ hai năm nhất đại học, bốn anh em trong ký túc xá tổ chức sinh nhật cho cậu ta ở ngoài, đêm đó cậu ta uống say nên mới kể chuyện này ra. Lúc đó nhóm Trương Hằng mới biết hóa ra cô gái ấy cũng thi vào trường đại học cùng thành phố. Thế là cả lũ xúi Mã Nguy đi tỏ tình, nhưng cậu ta cứ lắc đầu từ chối.

https://thuviensach.vn

Ba người đều hiểu hoàn cảnh của Mã Nguy, biết cậu ta phải dùng tiền học bổng để đóng học phí nhằm giảm bớt phần nào gánh nặng cho gia đình, nên thường ngày cậu ta là người chăm chỉ học hành nhất. Ngày nào cũng cắm đầu ngồi trong thư viện, thời gian còn lại thì làm gia sư để kiếm tiền, vốn9 không có thời gian để yêu đương.

Song họ cũng chẳng giúp được gì. Mã Nguy có lòng tự trọng cao, khi tham gia hoạt động cùng ký túc xá, mọi người đều muốn bao Mã Nguy nhưng đều bị cậu ta từ chối.

Trương Hằng vỗ vai Mã Nguy, bất đắc dĩ nói: "Chúng mày đừng chọc tao nữa. Tối nay tao không đi hẹn hò thật mà, tao cũng không phải gay, chỉ là chưa gặp được cô gái mà tao thích thôi."

Trần Hoa Đống giơ lon Coca trong tay lên, "Đến lúc mày gặp được thì nhất định phải cho mấy anh em mở mang tầm mắt, để xem rốt cuộc là yêu nữ phương nào mà có thể hớp hồn hot boy ký túc xá - Trương công tử của chúng ta."

...

Khó khăn lắm mới ứng phó xong với hội nhiều chuyện đó, lúc Trương Hằng ra đến cổng trường đã là 10 giờ 5 phút .

Nếu không phải do phát hiện dãy số trên tay phải lúc tắm thì chắc hẳn Trương Hằng sẽ nghi ngờ những gì đã xảy ra trong quán cà phê hầu gái chiều nay chỉ là ảo giác.

Hắn cũng đã thử hỏi cô nhân viên đeo tai mèo đáng yêu kia, cô ta một mực bảo rằng từ khi vào quán đến lúc ra về hắn chỉ ngồi có một mình.

Cô nhân viên phụ trách việc pha chế thức uống cũng tỏ vẻ cô chỉ mới pha có một ly "tình yêu cấm kỵ" trong khoảng thời gian đó mà thôi.

"Đừng bao giờ hoài nghi lời nói của bartender, vì trong mỗi ly nước đều được cho thêm một thứ gọi là tình yêu, con người chẳng ai quên tình yêu của mình cả." Cô nàng kia lạnh lùng đáp.

https://thuviensach.vn

"..."

Đối với những người còn lại trong quán thì dường như cuộc trò chuyện mấy phút đó chưa từng xảy ra.

Nhắc mới nhớ, ông ta cũng từng nói lần gặp mặt này bị cấm, nhưng ông ta sẽ có cách giải quyết phiền phức này.

Nên Trương Hằng đoán có lẽ đây là cách giải quyết mà ông lão đó đã nói.

Quay ngược thời gian ư?

Trương Hằng càng lúc càng muốn biết rốt cuộc ông ta là thần thánh phương nào. Hình như tất cả năng lực của ông ta đều liên quan đến thời gian, nhưng bây giờ không phải lúc để nghĩ về vấn đề đó. Việc hắn phải làm lúc này chính là ứng phó với trò chơi mà mình sắp sửa tham gia kia.

Sau khi ra khỏi trường, hắn đi theo hướng dẫn trên Baidu, đầu tiên là lên tàu điện ngầm đến một khu công nghiệp ngoài vành đai thứ năm, sau đó thì chuyển sang chạy bộ để làm nóng người.

10 giờ 45 phút, hắn đến trước quán bar Sex And The City.

Nơi này khá hẻo lánh, trên đường đi, Trương Hằng nhìn thấy vài tên côn đồ mặt mày bặm trợn vừa hút thuốc vừa nhìn hắn lom lom, ngoài ra còn có mấy cô gái ăn mặc hở hang uống say bí tỉ đang nôn thốc nôn tháo bên vệ đường.

Trương Hằng không muốn rước lấy phiền phức nên kéo mũ áo thể thao lên, tiếp tục chạy ngang qua họ.

Trái ngược với nơi này, quán bar sôi động hơn hắn tưởng.

Sex And The City là một nhà máy bị bỏ hoang đã được sửa chữa lại, vô cùng rộng rãi. Trên cánh cửa rỉ sét loang lổ đủ nét vẽ nguệch ngoạc kỳ lạ, song trước cửa lại đỗ đầy xe hơi và siêu xe hạng sang.

https://thuviensach.vn

Bây giờ là thời gian quán bar đông khách nhất, thanh niên khắp thành phố đều đổ về đây.

Còn chưa vào cửa đã nghe thấy những âm thanh đinh tai nhức óc truyền ra từ nhà máy, như muốn xé nát linh hồn con người. Trương Hằng cau mày, tuy vị khách không mời mà đến đã uống chung ly với hắn đã nhấn mạnh là mình không được tiết lộ bất cứ điều gì, đến lúc vào trò chơi hắn sẽ tự biết nhưng trong mỗi câu nói vẫn để lại vài tin tức mơ hồ.

Bất kể thế nào, tổ chức của ông ta hẳn là cũng vô cùng lâu đời và bí ẩn, đây cũng chẳng phải là lần đầu tiên họ tổ chức trò chơi thế này, nhưng cả thế giới vẫn không biết đến sự tồn tại của họ.

Điều này chứng tỏ bọn họ bảo mật rất tốt.

Nhưng nơi Trương Hằng đang đứng hiện tại có ít nhất bảy tám trăm người, nhìn đâu cũng toàn là đùi với mông, thêm vào đó là ánh đèn laser chói mắt chuyển động theo tiết tấu của DJ. Nếu trò chơi nguy hiểm mà ông ta nói được triển khai ở đây thì Trương Hằng dám cá, ngày mai chắc chắn sẽ có cả đống video tràn lan trên TikTok và Youtube.

Lẽ nào địa chỉ bị thiếu số à?

Đây là lỗi phổ biến mà phần lớn mọi người đều phạm phải, với tuổi của đối phương, mấy chuyện viết sai này cũng không bất ngờ lắm.

Đúng lúc này, Trương Hằng bỗng chú ý đến cái bóng ở phía trên bên phải mình.

Nói đúng hơn thì đó cũng không hẳn là tầng hai, chỉ là một thùng container được cố định bằng giá sắt trên bức tường phía tây, có một chiếc thang sắt nối vào trong. Bên dưới có hai người đàn ông cao lớn mặc vest đen đeo kính râm đứng canh.

Có vài thanh niên uống say muốn chạy lên chơi nhưng đều bị hai người kia ngăn lại.

https://thuviensach.vn

Một trong số những thanh niên kia có vẻ là cậu ấm lắm tiền nhiều của, thẳng tay ném một xấp tiền vào mặt đối phương. Những người xung quanh thấy thanh niên kia ném cả đống tờ một trăm đô ra thì nhốn nháo giành giật.

Nhưng hai người kia vẫn không có phản ứng gì.

Cậu ấm kia nổi đóa, hắt thẳng ly rượu trong tay vào mặt họ, chắc là ngày thường kiêu căng quen thói rồi nên muốn xông thẳng lên. Ngay sau đó, chẳng ai thấy rõ chuyện gì đã xảy ra, đột nhiên cơ thể của gã bay thẳng ra ngoài, đụng ngã rất nhiều người và bàn ghế, cuối cùng máu me bê bết nằm úp sấp trên mặt đất, chẳng biết còn sống hay đã chết.

Thấy cảnh này, đám bạn say xỉn đi cùng gã bị dọa tỉnh hẳn. Vốn có vài tên định lớn tiếng mắng mỏ, nhưng lúc thấy một trong hai người kia từ tốn lau mắt kính râm thì lập tức sun vòi, vội vác cậu ấm đang bất tỉnh nhân sự kia lên rồi chạy ra bãi đỗ xe.

Đợi mọi chuyện yên ắng trở lại, ánh mắt của những người khác nhìn về phía hai người đàn ông cao to đó đều mang theo vẻ sợ hãi, không dám tới gần nơi đó nữa.

Trương Hằng đợi thêm năm phút, đến lúc chắc chắn không còn ai để ý bên này nữa thì mới hít sâu một hơi rồi bước tới.

Ánh mắt lạnh tanh dưới cặp kính râm của hai người to con kia làm Trương Hằng thấy ớn người, cảm giác giống như mình đang đối mặt với hai con sư tử dũng mãnh chực chờ săn mồi trên thảo nguyên. Hắn kéo tay áo lên, để lộ dãy số trên cánh tay.

Trương Hằng vẫn thấy thấp thỏm, bộ dạng thê thảm của cậu ấm khi nãy vẫn còn in nguyên trong đầu. Tuy Trương Hằng từng đoán có lẽ dãy số trên tay hắn là vé tham gia trò chơi, nhưng cũng không thể loại trừ khả năng khác.

May mà tình huống bết bát nhất không xảy ra, hắn không phải cosplay quả bóng bowling hình người trên không trung như cậu ấm kia.

https://thuviensach.vn

Một lúc sau, hai bóng dáng sừng sững như cột sắt kia im lặng tránh sang hai bên, chừa một con đường đi ra phía sau.

https://thuviensach.vn

Chương 7: Sinh tồn trên hoang đảo (1)

Generated by GetTruyen.com

Trương Hằng men theo cầu thang sắt để đi lên tầng hai, giơ tay đẩy cánh cửa sắt màu xanh ở trước mặt ra.

Nghĩ đến những gì đã thấy lúc nãy, cùng với đám nam nữ đang lắc lư hết mình theo điệu nhạc dưới kia, Trương Hằng còn tưởng dù trên này không giống bên dưới thì cũng không khác nhau là mấy.

Song, thực tế nơi này lại giống phòng dành cho khách VIP ở sân bay quốc tế hơn.

Sau khi mở cửa, Trương Hằng cảm giác như mình đã lạc bước vào một thế giới khác. Ánh đèn êm dịu, tấm thảm Ba Tư đỏ tía, dàn sô pha da thật vô cùng xa hoa, lại còn bộ đồ ăn màu bạc trên bàn trà. Trên quầy buffet bày đủ món điểm tâm nhẹ và hoa quả, bên phải còn có một quầy bar nhỏ. Thậm chí sau khi hắn đóng cửa lại có tiếng dương cầm du dương văng vẳng bên tai.

Phải biết giờ âm thanh bên dưới đã hơn 100 decibel.Tuy Trương Hằng không rành mấy thứ này lắm, nhưng hắn biết rõ cấu tạo và vật liệu làm nên thùng container bình thường gần như không có hiệu quả cách âm.

Nhưng bây giờ nó lại đang thật sự diễn ra trước mắt hắn, khi cánh cửa sắt đóng lại, tất cả tiếng ồn ngoài kia đã bị ngăn cách hoàn toàn.

Có lẽ vì Trương Hằng từng gặp nhiều chuyện kỳ lạ hơn, nên đã có khả năng miễn dịch nhất định với những chuyện thế này. Hắn chỉ trầm ngâm một lúc rồi bước tới.

"Hoan nghênh đã đến đây." Người phụ nữ mặc lễ phục màu đỏ đứng sau quán bar lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Trương Hằng nhìn lướt xung quanh. Trừ hắn ra, trong phòng nghỉ này còn khoảng mười mấy người. Bọn họ đều ngồi trên chiếc ghế dài cách đó không xa, có vài người tụm lại trò chuyện, cũng có người một mình một chỗ, nhưng lạ là rõ ràng người ngồi gần hắn nhất chỉ cách có vài mét, nhưng hắn lại không thấy rõ mặt mũi của đối phương.

Đây là một trải nghiệm rất kỳ lạ, hắn cảm giác được thị lực của mình không có vấn đề gì, võng mạc có thể nhìn rõ ràng, nhưng hình như có thứ gì đó đã ngăn không cho những thông tin này truyền về não bộ.

Trương Hằng chẳng tin lại có chuyện quái dị thế này nên cố tập trung nhìn, khi có hắn cảm thấy bản thân sắp vượt qua rào cản vô hình đó thì bụng dạ lại cuộn lên, phải vịn lấy quầy bar mới có thể đứng vững được.

Đúng lúc này lại có một ly nước chanh được đẩy tới trước mắt hắn.

"Thả lỏng đi, đây là chuyện mà người chơi mới đến nào cũng phải trải qua một lần ở Sex And The City này. Trừ khi đối phương cho phép, nếu không thì mặt mũi của người chơi sẽ được mặc định ở trạng thái không thể nhìn rõ. Thật ra ngay cả giọng nói các cậu cũng đã được xử lý đặc biệt, thứ cậu nghe thấy không phải là giọng thật đâu. Làm vậy cũng là để đảm bảo an toàn ở mức cao nhất cho các cậu."

"Nhưng tôi vẫn thấy rõ gương mặt của cô mà." Trương Hằng nhận lấy ly nước chanh rồi nói tiếng cảm ơn. Vừa rồi do ánh đèn khá mờ, hắn cũng chỉ tập trung nhìn những người khác nên lúc này mới phát hiện gương mặt sau quầy bar khá quen mắt. Dù đối phương đã thay quần áo, tô son, khí chất khác hẳn ban ngày, nhưng Trương Hằng vẫn nhận ra: "Cô là... bartender ở quán cà phê hầu gái ban sáng ư?"

"Khá lắm, khả năng quan sát của cậu nhạy bén hơn tôi tưởng đấy." Cô ta bình thản lau ly, vẫn giữ vài phần lạnh lùng của ban ngày: "Chẳng ai quy định một người chỉ được làm một công việc trong một ngày đúng không? Nhân tiện cũng xin nói luôn, tôi chỉ là nhân viên tiếp tân ở đây nên không cần che giấu gương mặt như người chơi."

https://thuviensach.vn

"Ngại quá, từ khi tôi vào đây đến giờ cô đã nhắc đi nhắc lại mấy từ như người chơi, lễ tân.v..vv. Nhưng thứ cho tôi nói thẳng, tôi vẫn không biết rốt cuộc mình sắp chơi trò gì, blackjack? Xì phé? Tam Quốc Sát? Hay là esports?" Trương Hằng ngồi xuống chiếc ghế chân cao trước quầy bar.

"Thường thì tôi không thích khoe khoang về chủ của mình trước mặt khách hàng, nói đúng hơn là chẳng bao giờ. Nhưng bây giờ tôi nhất định phải nói, chúc mừng cậu, cậu Trương Hằng. Cậu cực kỳ may mắn vì được tham gia vào trong trò chơi vĩ đại nhất của nhân loại từ trước đến nay, tôi chắc chắn những trò cậu từng chơi đều thua xa nó. Nó sẽ thay đổi cuộc sống của cậu hoàn toàn."

"Đánh giá cao tới vậy à."

"Trái lại ấy chứ, dù có dành bao nhiêu lời khen ngợi cũng không sánh được với nó. Giờ hãy trả lời một câu hỏi của tôi, cậu cho rằng thứ gì khiến một người sống đúng với bản chất của mình?" Cô bartender này để chiếc ly thủy tinh trong suốt xuống, sau đó nghiêm mặt hỏi.

"DNA?" Trương Hằng nhấp một ngụm nước, sau đó nghĩ ngợi rồi nói.

"Nói vậy cũng không sai. Mỗi chúng ta đều có DNA độc nhất vô nhị. Từ lúc sinh ra thì một số bộ phận trên cơ thể của chúng ta đã được mã hóa, ví như ngoại hình, gia đình, bệnh di truyền trong dòng họ... Nhưng may mắn chính là chúng ta có rất nhiều lựa chọn. Cậu có thể học đại học, làm việc, gầy dựng sự nghiệp, trở thành một giáo viên tiểu học hoặc phi hành gia các kiểu."

Ánh mắt cô ta lóe lên tia sáng lạ, tốc độ nói mỗi lúc một nhanh: "Quên những thứ đã được định sẵn đó đi, để tôi đổi cách hỏi chính xác hơn nhé. Theo cậu, tại sao cậu lại trở thành bản thân của ngày hôm nay? Tại sao phi hành gia có thể bước đi trong vũ trụ bao la này? Làm thế nào mà một võ sĩ quyền anh có thể đánh bại đối thủ trên võ đài khốc liệt? Và cớ gì một giáo viên lại bắt đầu dạy học chứ?"

"Trải nghiệm? Ý cô là trải nghiệm và học hỏi đưa đến chúng ta của ngày hôm nay sao?" Trương Hằng hiểu ý cô bartender này ngay, nhưng rồi hắn

https://thuviensach.vn

lại cau mày: "Tôi vẫn không hiểu rốt cuộc chuyện này liên quan gì đến trò chơi tôi sắp tham gia chứ."

Song lần này cô ta không đáp nữa.

"Tai nghe không bằng mắt thấy, cậu Trương Hằng, vòng thứ nhất của trò chơi bắt đầu, mong cậu quý trọng những trải nghiệm hiếm có này, hẹn gặp lại."

Cô bartender nháy mắt đầy gian xảo, sau khi cô nói xong thì kim đồng hồ trên tường cũng đúng lúc chỉ vào Trương Hằng giờ.

Ngay sau đó, một cảm giác choáng váng xộc thẳng vào đầu của Trương Hằng, tầm mắt của hắn dần mờ đi.

Mình trúng chiêu rồi sao?!

Suy nghĩ đầu tiên của Trương Hằng chính là ly nước chanh đó có vấn đề, nó là thứ duy nhất hắn uống, do từ lúc bước đến quầy bar thì hắn vẫn giữ nguyên cảnh giác. Nhưng có lẽ là vì không ngờ sẽ gặp được người quen ở đây nên hắn mới lơ là cảnh giác như thế. Hắn cũng không rõ rốt cuộc cô ta đã ra tay từ lúc nào, không biết đã bỏ loại thuốc mê gì mà chỉ mới nhấp một ngụm đã có hiệu quả đáng sợ như vậy. Hắn cảm thấy đầu của mình ngày một nặng trĩu, cuối cùng không trụ được nữa mà gục xuống bàn.

Trương Hằng không biết mình đã ngất xỉu bao lâu. Có lẽ là vài ngày, cũng có thể là chỉ vài giờ hoặc vài giây.

Một giọng nói xa lạ vang lên bên tai hắn.

[Đang kiểm tra thân phận người chơi...]

[Thông qua kiểm tra, đang chọn ngẫu nhiên phó bản cho người chơi 07958...]

[Đã chọn xong - Phó bản sinh tồn trên hoang đảo]

https://thuviensach.vn

"Cậu đã lên một con tàu du lịch chở khách ra biển du ngoạn, khi đến gần xích đạo thì gặp một cơn bão lớn, chiếc tàu đi chệch khỏi tuyến đường ban đầu. Cùng lúc đó, radar định vị sóng âm, GPS và điện thoại vệ tinh trên thuyền đều mất sóng một cách bất thường. Các cậu mất phương hướng, lênh đênh trên biển ròng rã suốt cả tháng trời, không may gặp thêm một cơn bão lớn hơn. Lúc xảy ra chuyện thì cậu đang đứng trên boong thuyền, một cơn sóng lớn cuốn cậu rơi xuống biển. Khi cậu tỉnh lại lần nữa thì phát hiện mình đang nằm trên một bãi biển xa lạ."

[Mục tiêu nhiệm vụ: Sinh tồn trên hoang đảo 40 ngày]

[Hình thức: Một người]

[Tốc độ thời gian trôi: 480] [1 giờ trong hiện thực bằng 20 ngày trong trò chơi, 40 ngày sau người chơi sẽ được đưa về thế giới thực]

Nhắc nhở thân thiện, trò chơi sẽ bắt đầu trong 5 giây nữa, xin người chơi chuẩn bị sẵn sàng.

https://thuviensach.vn

Chương 8: Sinh tồn trên hoang đảo (2)

Generated by GetTruyen.com

Những cơn sóng đua nhau vỗ lên người Trương Hằng, lại có một con ốc mượn hồn bò qua trước mắt hắn.

Trạng thái của Trương Hằng hiện giờ rất tệ. Sau khi tỉnh lại thì hắn vừa đói vừa khát, lại còn mệt lả, cảm giác giống hệt như mình đã thật sự trôi nổi trên biển vài ngày vậy.

Hắn tìm một nơi khô ráo rồi miễn cưỡng ngồi dựa lưng vào vách đá.

Nhìn về phía mình bị sóng đánh xô vào bờ chỉ thấy nước biển mênh mông.

Chuyện gì đây? Hiện trường quay show sống còn phiên bản người thật à?

Có lẽ do di chứng từ ly nước chanh kia, hoặc do nhịn ăn quá lâu nên lúc này đầu óc của Trương Hằng rất hỗn loạn. Hắn ép bản thân phải bình tĩnh lại, bắt đầu nghĩ về tất cả những chuyện đang xảy ra với bản thân.

Mình đã trở thành người đại diện của ông lão mặc Đường trang lập dị kia, sau đó tới quán bar tên Sex And The City để tham gia một trò chơi thần bí theo yêu cầu của ông ta. Khó khăn lắm mới tìm được chính chủ, kết quả lại bị đối phương bỏ thuốc, sau đó ném lên hòn đảo hoang này.

Vậy thì lại có vấn đề, tại sao đối phương lại làm vậy? Bọn họ có được lợi gì không?

Lẽ nào giọng nói bí ẩn lúc đăng nhập vào trò chơi vẫn đang văng vẳng trong đầu hắn chỉ là ảo giác thôi ư? Nếu không phải thì nó có nghĩa là gì?

Thân thể của hắn thì vẫn còn nguyên vẹn, nhưng không thấy bộ đồ thể thao đâu nữa, thay vào đó là chiếc quần cộc đi biển và áo sơ mi hoa hòe,

https://thuviensach.vn

con dao găm Thụy Sĩ nhét trong túi để đề phòng bất trắc cũng biến mất.

Nhưng chiếc đồng hồ trên tay phải của hắn vẫn còn đây, đây cũng là thứ duy nhất không bị mất đi.

Nhưng khi Trương Hằng nhìn vào mặt đồng hồ lại giật nảy mình.

Ngày tháng trên chiếc Seastar không thay đổi, vẫn dừng ở đêm hôm thứ năm hắn vào quán bar Sex And The City, còn kim đồng hổ chỉ chếch lên một phút kể từ lúc hắn bất tỉnh.

Trương Hằng nhìn kỹ một lúc thì bỗng phát hiện kim giây không chạy.

Hỏng rồi à?

Trương Hằng khá bất ngờ, lúc trước hắn từng thí nghiệm rất nhiều lần, chiếc đồng hồ này không thể chỉnh giờ được, thời gian luôn chính xác. Việc có thêm 12 vạch giờ cũng chỉ có mỗi mình hắn thấy được, dù có cho vào nước hay lấy lửa đốt thì nó vẫn không bị gì, bền đến mức chẳng giống thứ gì trên đời này.

Trương Hằng từng thử ném nó từ độ cao 200 mét xuống nền xi-măng bên dưới, kết quả nền thì bị lõm xuống một lỗ, nhưng chiếc đồng hồ này vẫn không bị gì.

Hắn từng nghĩ, dù mình có chết thì chiếc đồng hồ này vẫn sẽ chạy tốt đến lúc tận thế, không ngờ lại có ngày nó lại bị chết máy thế này...

Nhưng ngay sau đó lại có một suy nghĩ lóe lên trong đầu Trương Hằng, vì hắn nhớ tới giọng nói thần bí xuất hiện trong đầu của mình khi nãy. Lúc gần kết thúc đối phương có nhắc đến tốc độ thời gian trôi là 480.

Trương Hằng chớp mắt vài cái, chẳng lẽ ý nghĩa của nó đúng là như vậy?

Nếu người khác muốn xác minh chuyện này, có lẽ họ chỉ có thể đợi đến 40 ngày sau. Nhưng với Trương Hằng thì vẫn còn rất nhiều cách khác.

https://thuviensach.vn

Trương Hằng giơ tay đè lên mạch của mình, hai mươi phút sau, cuối cùng hắn đã xác nhận một chuyện vô cùng đáng sợ.

Chiếc Seastar trên tay hắn không hề hư.

Chiếc đồng hồ này vẫn chạy theo thời gian trong hiện thực, chẳng qua tỉ lệ đổi là một giây biến thành tám phút.

Cho nên... đây thật sự chỉ là một trò chơi thôi ư?

Trương Hằng cảm thấy không chắc chắn, khung cảnh trước mắt chân thật là vậy, bãi cát vàng óng trải dài, hàng dừa đong đưa theo gió, chiếc sơ mi ướt đẫm dán sát vào người, những viên đá gồ ghề đâm vào lưng phát đau và cảm giác đói khát, yếu ớt đang bám riết lấy hắn, khiến hắn cảm nhận được sức sống đang tàn lụi dần thật rõ ràng.

Mặc kệ thế nào đi nữa, việc quan trọng nhất lúc này chính là phải nghĩ cách khôi phục thể lực trước đã.

Với Trương Hằng lúc này, ngay cả việc suy nghĩ cũng vô cùng khó khăn.

Trương Hằng biết mình nhất định phải ăn và bổ sung nước, dù hắn có tố chất tâm lý tốt hơn người thường, nhưng chung quy hắn cũng chỉ là một sinh viên bình thường. Là một người hiện đại, hắn chẳng biết chút gì về chuyện sinh tồn trên hoang đảo cả.

Hắn không phân biệt được loại thực vật nào có thể ăn, cũng chẳng biết làm sao để săn bắn, tìm nguồn nước và dựng nơi ở tạm thời...

May mà hắn còn biết cây dừa.

Phía bên trái, cách chỗ hắn 20 mét có vài cây dừa, trên đó còn có vài quày dừa xanh mởn. Nước dừa trong đó có thể làm dịu đôi môi và cổ họng khô khốc của hắn, cơm dừa có thể cung cấp vitamin và năng lượng cần thiết cho cơ thể.

https://thuviensach.vn

Trương Hằng nhặt một hòn đá to cỡ bàn tay ở dưới chân lên, tìm một cây dừa xiêu vẹo, có lẽ từng bị bão thổi nghiêng.

Ném hòn đá trong tay về phía đọt dừa. Tổng cộng bảy trái, cách mặt đất chừng 3 tới 4 mét.

Nếu là lúc bình thường, những chuyện thế này chẳng khó khăn gì mấy, nhưng với tình trạng cơ thể của Trương Hằng lúc này thì phải phải tốn bao công sức mới làm được.

Đợi Trương Hằng đập vỏ dừa và uống được nước bên trong thì cũng đã hơn nửa giờ, sau đó hắn lại dùng một hòn đá để cạy cơm dừa ra ăn. Cuối cùng Trương Hằng cũng lấy lại chút sức lực để tiếp tục suy nghĩ về tình cảnh của mình hiện tại.

Trương Hằng đã không phân nổi rốt cuộc mình đang ở trong trò chơi hay hiện thực.

Nếu tất cả mọi thứ đang diễn ra trước mắt đều là giả tạo thì lại không thể giải thích được tại sao cảm quan và trạng thái thân thể của hắn lúc này lại chân thật như vậy. Nhưng nếu hắn vẫn đang ở trong hiện thực, vậy đối phương đã đưa hắn từ thành phố đến hòn đảo này chỉ trong nháy mắt như thế bằng cách nào?

Trương Hằng lắc đầu, dùng cách cũ là tạm gác những vấn đề không thể lý giải được qua một bên.

Theo những gì ông lão mặc đồ Đường đã nói, dù đây là trò chơi hay hiện thực thì hắn đều phải nghĩ cách để sinh tồn.

Nhưng một người hiện đại bình thường quen sống ở thành phố như hắn có thể chinh phục nơi hoang dã bí ẩn này thật sao?

Trương Hằng cười khổ, hắn là người lạc quan, nhưng đối mặt với tình hình hiện tại, hắn cũng không cho là mình có thể sống trên hòn đảo hoàn toàn xa lạ này suốt 40 ngày.

https://thuviensach.vn

Được bốn ngày đã là tốt lắm rồi.

Hắn thiếu kiến thức và kỹ năng sinh tồn nơi hoang dã, tình trạng cơ thể lại không được tốt, lại còn một thân một mình. Trương Hằng thật sự rất mong là mình đang ở trong trò chơi, vì theo lý thuyết thì một trò chơi xuất sắc sẽ không có bất kỳ kết cục phải chết nào, vì đây thật sự vẫn là ải đầu dành cho người mới mà.

Giống như đáp lại hy vọng của hắn, ngay sau đó trên những ngọn sóng đằng xa lại có ba đốm đen xuất hiện.

Trương Hằng vứt vỏ dừa trên tay xuống rồi đứng dậy, chạy hết tốc lực dưới ánh nắng chói chang. Cuối cùng cũng thấy rõ ràng hơn, hóa ra đó lại là ba người đang nổi lềnh phềnh trên biển.

Cả ba đều là đàn ông, lại còn là người nước ngoài.

Một trong số đó mặc nguyên bộ áo gió và giày leo núi, hình như bên hông còn giắt một con dao găm, nhưng vì sóng lớn quá nên Trương Hằng không chắc lắm. Hơn nữa trông anh ta có vẻ bình tĩnh nhất trong ba người. Ngoài người đó ra còn có một ông anh mặt mày lạnh tanh chỉ mặc mỗi chiếc quần đùi, cùng với một ông chú đầu hói trần như nhộng.

Tình cảnh của ba người đều vô cùng nguy hiểm. Tuy họ muốn đến gần hòn đảo, nhưng hình như vì một lý do chưa biết nào đó mà liên tục bị sóng biển cuốn ra xa hơn.

Trương Hằng biết mình phải cho ra quyết định, tuy nhờ mấy trái dừa kia mà hắn đã khôi phục chút thể lực, nhưng một hơi cứu cả ba người rõ ràng là không thể nào. Với thể lực của hắn lúc này, chỉ có thể thử nghĩ cách cứu một người mà thôi.

Cuối cùng hắn chọn ông chú trần như nhộng kia, nguyên nhân rất đơn giản, vì ông ta ở gần bờ nhất trong số ba người.

https://thuviensach.vn

Chương 9: Sinh tồn trên hoang đảo (3)

Generated by GetTruyen.com

Khi Trương Hằng kéo được ông chú kia lên bãi cát thì cả hai đều đã mệt lả.

Thậm chí Trương Hằng còn chẳng biết đoạn cuối mình đã bơi vào bờ bằng cách nào. Lúc đến gần đối phương hắn mới phát hiện eo của ông ta bị thương, đùi cũng bị đá ngầm rạch trúng nên không di chuyển được, chẳng trách chỉ có thể xụi lơ cho sóng nước đẩy đi.

Muốn kéo ông ta về cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Lúc bơi về, có mấy lần Trương Hằng nhịn không được mà muốn bỏ cuộc, nhưng không ngờ ông ta lại lạc quan, liên tục động viên hắn.

Cuối cùng Trương Hằng vẫn cắn răng, cố gắng kéo ông ta vào bờ.

Hai người nằm sấp trên bãi cát một lúc, Trương Hằng thật sự chẳng muốn cục cựa mảy may. Nếu có thể, hắn hận không thể nhắm mắt ngủ luôn tại chỗ.

Nhưng không ngờ chỉ hai phút sau, ông chú khỏa thân kia đã nói: "Này, anh bạn. Bây giờ chúng ta đang ở gần xích đạo, nhiệt độ giữa trưa có thể lên tới 35-36 độ, cứ nằm thế này thì chúng ta sẽ mất nước nhanh lắm."

"..."

"Bây giờ tôi sẽ đưa ông tới chỗ râm mát." Trương Hằng lấy hơi vài cái, tích chút sức kéo ông ta tới sau vách đá rồi cởi áo của mình ra, băng sơ vết thương trên đùi cho ông ta.

Sau đó, Trương Hằng hoàn toàn kiệt sức, đến tảng đá cũng chẳng ném nổi, may mà nhặt được mấy trái dừa rụng trên mặt đất ở gần đó.

https://thuviensach.vn

Người kia kia thấy Trương Hằng định đập dừa thì há miệng, muốn nói lại thôi.

"Hửm?"

"Tôi cũng không muốn ra vẻ được voi đòi tiên, nhưng nếu được thì cho tôi xin dừa tươi nhé. Mấy trái rụng dưới đất đều già hết rồi, chất lỏng màu trắng đục trong đó uống vào dễ bị tiêu chảy lắm, trên một hòn đảo hoang chẳng có gì như thế này thì dễ toi lắm."

"Ông có kiến thức sinh tồn nơi hoang dã cũng phong phú đấy nhỉ?"

"Tôi đã đi lính một thời gian, từng dành hai năm đi xuyên rừng Amazon. Nếu tính đến chuyện sinh tồn nơi hoang dã thì tôi nghĩ là mình cũng có thể xem là chuyên gia đấy."

Trương Hằng biết mình đã thành công. Quả nhiên, một trò chơi xuất sắc sẽ không có ải nào hoàn toàn đẩy người chơi vào chỗ chết. Hắn biết rõ người đàn ông trước mắt chính là hy vọng để mình sống sót trên hoang đảo này.

Nhưng hắn lại lấy làm tò mò, rốt cuộc hai người còn lại là thần thánh phương nào.

Xét về độ khó, cứu ông chú này là dễ nhất, theo lối tư duy cố hữu của bên thiết kế trò chơi, nếu trả giá càng lớn thì phần thưởng sẽ càng cao.

Nhưng Trương Hằng không hối hận, hắn hiểu rõ tình trạng cơ thể của mình hơn ai hết.

Cứu ông chú này đã là cố sức lắm rồi, dù có bơi đến gần hai người kia thì hắn cũng chẳng có sức để kéo về.

Huống hồ gì, ông chú đầu trọc này có vẻ khá dễ gần.

Nếu làm thầy dạy nhập môn, đôi khi thái độ quan trọng hơn năng lực nhiều.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên, sau đó hắn bỗng nghe đối phương nói: "Anh bạn à, cậu tìm vài trái dừa tươi giúp tôi được không. Cổ họng tôi khô quá, xong rồi tôi sẽ chỉ cậu cách tìm nguồn nước."

"Không thành vấn đề." Trương Hằng đã lấy lại chút thể lực sau khi nằm nghỉ một lúc, đúng lúc có thể đáp ứng yêu cầu của đối phương.

Lần này hắn ném một mạch mười bốn trái dừa, cho ông ta năm trái, bản thân thì chỉ lấy ba, sáu trái còn lại thì để dành.

Uống nước dừa xong, ông chú kia có vẻ khá hơn nhiều, còn vươn tay ra bảo: "Còn chưa tự giới thiệu, tôi tên là Ede Wilson, người Anh, cựu thượng úy lục quân thường trú tại Afghanistan. Cậu cứ gọi tôi là Ede là được. Cảm ơn cậu đã cứu mạng tôi."

"Tôi tên Trương Hằng, người Trung Quốc, hiện đang học năm hai đại học, không cần khách sáo." Trương Hằng bắt tay chào hỏi với cựu thượng úy lục quân này.

Đoạn, ông ta chợt thấp giọng: "Tiếc cho hai chàng trai kia quá, gần đây chỉ có mỗi hòn đảo này, không lên được e là họ sẽ lành ít dữ nhiều rồi."

Nhưng người đàn ông tên Ede này lại giỏi điều chỉnh tâm lý của bản thân, chỉ buồn bã một lúc đã lạc quan trở lại: "Được rồi, dựa theo thỏa thuận thì tiếp theo tôi sẽ chỉ cậu cách tìm nguồn nước nhé."

"Khi tôi lênh đênh trên biển đã ước lượng thử rồi, hòn đảo này rộng cỡ 120ha, tôi phát hiện một vài dấu chân động vật trong các lùm cây gần đây. Điều này chứng tỏ có thể trên hòn đảo này có dòng suối, đi theo dấu chân động vật thì có thể tìm thấy nó, nhưng điều này đồng nghĩa với việc trên hòn đảo này có thú săn mồi. Bây giờ đã sắp tối rồi, đi sâu vào trong đảo tìm nước mà trong điều kiện không có đuốc chẳng phải hành động sáng suốt đâu. Cậu có thể bị lạc hoặc bị thú dữ tấn công..."

Ede kiên nhẫn hướng dẫn từng kỹ năng sinh tồn nơi hoang dã cho Trương Hằng, còn cố ý nói chậm lại để hắn nghe rõ.

https://thuviensach.vn

Nhưng thỉnh thoảng Trương Hằng vẫn ngắt lời của Ede để hỏi nghĩa của một vài từ vựng. Dù Trương Hằng có cha mẹ làm việc ở nước ngoài, nhưng hai người bọn họ rất ít khi ở nhà, cũng không ra sức bồi dưỡng trình độ tiếng anh cho Trương Hằng. Cho nên tiếng Anh của hắn chỉ là cấp 6 bình thường, giao tiếp hằng ngày thì không sao cả, nhưng dính đến mấy từ chuyên ngành nào đó thì Ede phải giải thích mới được.

Một người dạy, một người nghe, 20 phút sau, cuối cùng Trương Hằng cũng biết cách tìm nước ngọt nơi hoang dã. Theo đề nghị của Ede thì cứ tạm thời lấy nước dừa làm nguồn nước chính, đồng thời sẽ tìm quanh mấy vách đá gần đây. Chẳng những thành công tìm thấy vài vũng nước đọng mà còn phát hiện một cái hang động tự nhiên.

Hang động này chừng 10 mét vuông, bên trong đầy phân chim, mặc dù hơi thối nhưng địa thế tương đối cao, không lo ban đêm đi ngủ sẽ bị thủy triều cuốn đi. Quan trọng nhất là nó nằm ở nơi khuất gió, sáng sớm và tối muộn trên những hòn đảo ở giữa biển rất lạnh, khi gió táp vào người thì sẽ dễ mất thân nhiệt hơn.

Khi mặt trời ngả về tây, nhờ những tia sáng cuối cùng nơi chân trời, Trương Hằng lại hái thêm được mấy trái, cộng chung với đống cũ xem như bữa tối. Sau đó, hai người cùng ngủ trong hang động.

Là một người thành phố thì đây là lần đầu tiên Trương Hằng ngủ ở nơi hoang dã, dù biết tinh thần và cơ thể của mình đã kiệt sức, cần nghỉ ngơi ngay, nhưng nằm mãi mà hắn vẫn không chợp mắt được. Dù là mùi phân chim trong không khí hay nham thạch cứng rắn sau lưng, hoặc đám sâu bọ không biết tên bò qua tay giữa màn đêm... Mỗi một thứ ở đây đều đang giày vò thần kinh của Trương Hằng, khiến hắn khó mà tập trung được.

Ede đột nhiên lên tiếng: "Trương, tôi có nói với cậu điều quan trọng nhất khi sinh tồn trong tự nhiên là gì chưa nhỉ?"

"Là gì thế?" Trương Hằng chờ mãi vẫn không nghe thấy động tĩnh gì nữa, còn tưởng là ông ta đã ngủ rồi.

https://thuviensach.vn

"Kỹ năng sinh tồn đương nhiên rất quan trọng, nhưng quan trọng hơn cả chính là phải giữ tinh thần lạc quan trong mọi hoàn cảnh. Khi cậu thấy khó khăn hoặc tuyệt vọng thì hãy nghĩ về những chuyện vui vẻ, tự nói với mình rằng có lẽ ngày mai sẽ có một chiếc thuyền đi ngang qua nơi này, đưa chúng ta trở về thế giới văn minh." Tâm trạng của Ede vẫn rất tích cực.

Trương Hằng lại thầm thở dài, nếu đây thật sự là trò chơi thì chắc chắn trong 40 ngày tới sẽ không có chiếc thuyền nào đi ngang qua đây. Nhưng lời Ede nói cũng giúp tâm trạng của hắn tốt hơn nhiều, quan trọng nhất là khiến hắn nhận ra lúc này mình không hề đơn độc.

Trương Hằng vốn cũng không phải là người thích oán trời trách đất.

Chỉ là chỉ cố gắng sống trên hoang đảo 40 ngày mà thôi, trong tình huống có người hướng dẫn thế này, Trương Hằng tin là mình có thể làm được. Hắn thử gạt hết những cảm xúc tiêu cực trong đầu đi, chẳng mấy chốc thì cơn buồn ngủ đã kéo tới, hắn dần nhắm hai mắt lại.

https://thuviensach.vn

Chương 10: Sinh tồn trên hoang đảo (4)

Generated by GetTruyen.com

Mặt trời nhô lên khỏi mặt biển, một ngày mới đã bắt đầu.

Trương Hằng tỉnh giấc, phát hiện Ede đã ngồi dậy: "Chào buổi sáng, Trương."

"Chào buổi sáng." Trường Hằng đáp.

"Ôi trời, ước gì bây giờ có một tách cà phê nóng, trứng gà xúc xích và bánh mì nướng nhỉ." Cựu thượng úy lục quân thở dài nói: "Nhưng với tình hình hiện giờ của chúng ta thì chẳng thể đòi hỏi quá được. Tiếc là lượng calo mà mấy trái dừa kia cung cấp cho chúng ta quá ít. Một trái dừa chắc chỉ cho được tầm 200 calo. Dù không vận động gì nhiều thì một ngày ít nhất cũng tiêu hao hết 2000 calo. Ngoài ra chúng ta cũng phải mở rộng danh sách thức ăn mới để có được nguồn dinh dưỡng phong phú hơn. Ừm, hiện giờ chúng đang ở giữa biển, tôi nghĩ chúng ta có thể tận dụng lợi thế này."

"Tôi phải làm gì?" Trương Hằng hỏi.

"Đừng vội, cậu sống ở thành phố nên hệ tiêu hóa khá yếu. Dù tôi có chỉ cậu cách bắt được tôm cá ngoài biển, nếu như không nấu chín được, một con cua cũng có thể khiến cậu mất nước nặng vì bị tiêu chảy. Nên chúng ta cần lửa, nguồn nước mà cậu tìm được trước đó cũng phải đun sôi thì mới uống được. Chỉ cần nấu cỡ ba phút thì gần như có thể giết chết phần lớn vi khuẩn rồi, nên tôi sẽ dạy cậu cách nhóm lửa trước.”

Ede dừng một lúc rồi lại kiên nhẫn giải thích: “Muốn nhóm lửa, quan trọng nhất là phải tìm được đúng loại củi thích hợp. Loại bần mọc nhanh này là tốt nhất, que đánh lửa với tấm phản thì có thể dùng que cây đã lột vỏ, phơi khô ở nơi nhiều nắng...”

https://thuviensach.vn

Trương Hằng tập trung lắng nghe, nhưng khi chính thức bắt tay vào làm thì hắn mới phát hiện chuyện này không hề đơn giản như mình vẫn tưởng.

Suốt cả buổi sáng hắn đều loay hoay ở việc nhóm lửa.

Nhưng kết quả cuối cùng đều là thất bại, do chà que đánh lửa quá nhiều nên tay hắn bị rách da, đau đến nhe răng. Đồng thời do không có thời gian ra ngoài tìm thức ăn nên hắn và Ede chỉ có thể ăn tạm mấy trái dừa còn chừa lại trước đó để lót bụng.

Nhưng điều khiến người ta chán nản nhất chính là tốn biết bao công sức mà chẳng thu hoạch được gì.

“Trương à, cậu không thể từ tay mơ thành chuyên gia chỉ trong một ngày được.” Ede an ủi: “Mới bắt đầu thì cái gì cũng khó khăn cả.”

“Đạo lý thì là vậy, nhưng thất bại vẫn sẽ khiến người ta cảm thấy khó chịu mà.” Trương Hằng vứt que đánh lửa đã gãy trong tay xuống, bất đắc dĩ đáp.

“Thất bại cũng là một kinh nghiệm quý báu, thời xa xưa tổ tiên của chúng ta cũng liên tục tiến hóa giữa vô vàn thất bại đấy thôi.” Ede vẫn cứ tâm lý như thế: “Cậu là một người học trò thông minh, nên đừng sốt ruột. Vẫn còn đủ thời gian để cậu học tập và tiến bộ mà, giờ nói cho tôi biết đi, cậu đã học được gì từ lần thất bại này?”

“Loại gỗ này không dùng được, tôi chà đến rách cả da cũng không có tia lửa nào, để lần sau tôi thử loại khác.” Trương Hằng đáp.

Nhưng trời đúng là mưa gió thất thường, đến xế chiều thì trên đảo bắt đầu nổi gió, mây đen vần vũ. Trương Hằng còn chưa kịp thu dọn thì đống gỗ lột vỏ phơi trên vách đá đã bị mưa xối ướt.

Công sức cả ngày của hắn xem như đổ sông đổ bể.

https://thuviensach.vn

Trương Hằng dang rộng chân tay nằm bẹp trong hang, hai mắt đờ đẫn nhìn lên đỉnh: “Ede, tôi không biết lúc này bát soup tâm hồn của anh có còn tác dụng nữa không.”

“Thế thì bỏ đi.” Ede bình tĩnh nói.

“Hả?”

“Nhưng chỉ giới hạn trước khi mưa tạnh thôi. Cậu có thể phát tiết toàn bộ bực dọc của mình, vậy thì sau đó mới có thể tập trung làm việc.”

“Anh vẫn luôn tích cực và lạc quan như thế à?”

“Có lẽ do lúc đi xuyên rừng Amazon tôi đã từng gặp nhiều tình huống còn tệ hơn thế này, khi đó dù khó khăn cách mấy tôi cũng có thể vượt qua, bây giờ lại càng không thể nào bỏ cuộc được.” Ede đáp.

“Kinh nghiệm khiến chúng ta trở thành chính mình của hôm nay à.” Trương Hằng lẩm bẩm, hắn lại nhớ tới lời mà cô bartender kia đã nói, cảm giác như mình đã loáng thoáng bắt được cái gì đó.

“Chắc trước khi trời tối thì mưa sẽ không ngừng đâu, ngủ sớm một chút đi, ngày mai còn nhiều việc phải làm lắm.” Ede nói xong thì cũng nằm xuống.

Tối hôm nay, cả hai người đều nhịn đói.

...

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng thì Trương Hằng đã dậy, chủ yếu là đói đến tỉnh. Trước tiên hắn chạy đi hái mấy trái dừa lót dạ. Hàng dừa thấp mọc gần đây đều sắp bị hắn hái sạch rồi, chỗ còn lại đa phần đều khá cao, khó mà ném đá tới được. Trương Hằng biết rõ thời gian còn lại của mình không còn nhiều nữa, hắn phải nhanh chóng học được cách nhóm lửa, bằng không sẽ khó mà tiến làm tiếp được.

https://thuviensach.vn

Nên lần này hắn quyết định phải mạo hiểm một chút, sau khi mang bữa sáng về cho Ede thì hắn lại đi sâu vào khu rừng rậm sau bãi cát.

Thành quả sau cùng khá khả quan, chẳng những tìm được một loại cây thích hợp để nhóm lửa mà Trương Hằng còn phát hiện một loại động vật khá giống gà. Tiếc là đám đó quá nhanh, Trương Hằng còn chưa kịp tới gần thì chúng đã vỗ cánh bay mất dạng, ít nhất thì hiện tại Trương Hằng vẫn không thể làm gì được chúng.

Hắn bẻ một vài nhánh cây để mang về bờ biển, làm theo đúng cách hôm qua, đến xế chiều thì cũng có khói bốc lên từ mấy mảnh gỗ vụn. Trương Hằng lại dựa theo những gì mà Ede đã dạy, đặt vài mảnh lá khô vào đó để nhóm lửa, cẩn thận thổi hơi để chúng bắt lửa, đốt cháy ngòi lấy lửa ở bên dưới.

Một lúc sau, hai người trên đảo cuối cùng cũng nhóm được lửa.

“Làm khá lắm, bây giờ chúng ta không sợ bị đau bụng nữa!” Ede mừng rỡ nói.

Trước kia Trương Hằng thật sự không ngờ mình lại có ngày kích động khi thấy lửa như thế, đang định nói gì đó thì lại nghe được một giọng nói thứ ba vang lên bên tai.

[Nhóm lửa thành công, nhận được kỹ năng mới – Sinh tồn nơi hoang dã level 0, điểm trò chơi +3, đồng thời kích hoạt bảng nhân vật cá nhân, có thể xem trạng thái cá nhân.]

Thanh âm này khá quen tai, Trương Hằng cố nhớ kỹ lại, phát hiện đây đúng là thanh âm đã vang lên bên tai lúc mình hôn mê.

Trương Hằng hỏi Ede: “Ede, vừa rồi anh có nghe thấy gì không?”

Ede ngẩn ra: “Nghe thấy cái gì cơ?” sau đó ông ta lại nghiêm mặt, nói: “Trương, không phải vì cậu mất nước quá nhiều nên sinh ra ảo giác đấy chứ?”

https://thuviensach.vn

“...”

Trương Hằng cũng hoài nghi không biết có phải mình bị cảm nắng nên mê sảng hay không, bởi vì trước mắt hắn lại xuất hiện một thẻ thuộc tính mờ ảo.

Tên: Trương Hằng

Giới tính: Nam

Tuổi: 19

ID người chơi: 07958

Số vòng trò chơi đã vượt qua: 0

Điểm trò chơi hiện tại: 3

Kỹ năng đang có: Đàn dương cầm level1, tinh thông ngôn ngữ level1 (hai loại ngôn ngữ đạt tiêu chuẩn giao tiếp căn bản)

Đánh giá: Người chơi bình thường, không có điểm nào xuất chúng, cũng không có sở trường đặc biệt gì, dự đoán không thể vượt qua ba vòng trò chơi.

Trương Hằng câm nín, đoạn đánh giá khắc khe bên dưới thì tạm thời không bàn tới đi, nhưng tại sao ở mục kỹ năng của hắn chỉ có hai cái chứ?

Được rồi, hắn còn thấy một dòng chữ nhỏ dưới thanh kỹ năng – kỹ năng level 0 không đáng để liệt kê.

Với trình độ đàn dương cầm cấp 9 nghiệp dư của hắn mà chỉ giành được đánh giá level1 thấp tè như thế? Định nghĩa của trò chơi này với kỹ năng đúng là khắc khe quá thể. Chuyện như tay không nhóm lửa này cả trăm người chưa chắc đã có một người làm được, thế mà cũng chỉ miễn cưỡng đến ngưỡng level 0.

https://thuviensach.vn

Hình như trò chơi này còn khó hơn tưởng tượng của hắn nhiều.

https://thuviensach.vn

Chương 11: Sinh tồn trên hoang đảo (5)

Generated by GetTruyen.com

Cuối cùng Trương Hằng cũng nhóm được lửa.

Thế là trái dừa không còn là món duy nhất trong thực đơn của hắn nữa. Sau đó Trương Hằng làm theo sự chỉ dẫn của Ede mò được một ít ốc biển ở bãi đá ngầm, cũng may mắn thấy được cả cua và hàu.

Hàu vừa ngon lại giàu chất dinh dưỡng, chứa nhiều canxi, sắt, phốt pho và vitamin B2. Hàu được ví như "bánh kem" của đại dương, nhưng tiếc là hàm lượng calo của chúng không cao, chỉ khoảng 70 calo mỗi con. Trong mắt mấy kẻ mê ăn uống thì đây đúng là món ngon, nhưng để có thể cung cấp đủ năng lượng cho cơ thể hoạt động trên đảo hoang thì Trương Hàn lại coi trọng các loại thực phẩm có hàm lượng calo cao hơn.

Mấy ngày nay hắn đã ốm hơn hẳn, nên không cần lo việc ăn đồ chứa quá nhiều calo sẽ khiến bản thân phát phì nữa.

Đêm nay chắc là sẽ có một bữa ra trò đây.

Trương Hằng bắt hơn 70 con ốc biển nhỏ, 6 con hàu, 4 con ốc mượn hồn. Chỉ tiếc mấy con ốc mượn hồn khá nhỏ. Hắn nghe Ede nói loại ốc này có thể ăn được nhưng mùi vị thì bình thường. Chẳng qua bây giờ hai người bọn họ không phải đang ngồi trong nhà hàng đạt chuẩn sao Michelin, nên mùi vị các kiểu đều bị gác qua một bên từ lâu rồi.

Thật ra Trương Hằng còn thấy vài con cá đang bơi qua bơi lại gần bờ, nhưng hắn không có công cụ để bắt nên đành trơ mắt nhìn chúng bơi lội tung tăng ở đó.

Ngoài ra, mấy vũng nước nhỏ mà Trương Hằng tìm thấy hai ngày trước, sau khi dùng vỏ sò mình nhặt được để múc nước từ bên trong ra thì mới phát hiện mình gặp rắc rối với chuyện lấy gì để nấu nước.

https://thuviensach.vn

Trên một hòn đảo hoang mà ngay cả cái bát còn không có, vỏ sò thì lại cách nhiệt quá tốt nên dù có để trực tiếp trên lửa thì cũng rất khó đun sôi.

Ede suy nghĩ một lúc rồi nói: "Cậu hãy đi tìm một tảng đá về đây cho tôi, đừng lấy cục nào nhiều lỗ hoặc dẹp quá nhé".

Trương Hằng gật đầu rồi tìm một vài tảng đá theo đúng yêu cầu của Ede về, họ mất 20 phút để đốt nóng chúng lên. Sau đó lại dùng nhánh cây kẹp đá nóng cho vào vỏ sò, chỉ một lúc thì nước bắt đầu sôi.

"Chỗ nước này khá ít nên chắc dùng hai tảng đá là đủ rồi." Ede lên tiếng.

Bước cuối cùng là để nước trong vỏ sò sôi khoảng 15 phút nhằm tiêu diệt phần lớn các vi khuẩn gây bệnh.

Trương Hằng im lặng ghi nhớ tất cả những kỹ năng sinh tồn nơi hoang dã này.

Tuy rằng vết thương ở eo khiến Ede không thể cử động, nhưng ông ta thật sự là một người thầy tốt với vốn kiến thức sinh tồn nơi hoang dã vô cùng phong phú, giúp Trương Hằng được lợi ích không nhỏ, nên hắn chưa từng than thở nửa câu về việc phải phụ trách tìm kiếm nguồn thức ăn và nước uống cho cả hai người.

Nhưng Trương Hằng chưa từng có ý nghĩ sẽ dựa vào Ede mãi, cái hắn muốn là biến những kiến thức của ông ta thành kỹ năng của mình.

Như vậy cũng không có nghĩa là sau này hắn muốn vứt bỏ Ede, thực ra chỉ bằng ơn dạy bảo lúc này, dù Trương Hằng chỉ còn một miếng thức ăn cũng sẵn sàng chia sẻ một nửa cho ông ta, nhưng trong lòng hắn lại luôn có một dự cảm xấu.

Trương Hằng chú ý thấy sắc mặt của Ede không tốt bằng ngày đầu tiên được cứu lên bờ.

Việc nghỉ ngơi trong khoảng thời gian này vẫn không khiến vết thương ở eo của Ede đỡ hơn.

https://thuviensach.vn

Tệ hơn nữa chính là vết thương ở đùi ông ta, tuy rằng Trương Hằng đã băng bó để cầm máu nhưng những lại không thể làm gì được nữa.

Trên hòn đảo hoang này không có bệnh viện, nên khó mà tìm được kháng sinh như trong thành phố, nếu lỡ vết thương bị nhiễm trùng thì rất dễ mất mạng.

Trương Hằng biết vị cựu thượng úy lục quân trước mặt này hiểu rõ điều đó hơn bất cứ ai, nhưng mấy ngày nay Ede luôn vô tình hoặc cố ý né tránh vấn đề này.

Chính điều này lại khiến Trương Hằng có thêm cơ sở để chứng thực dự cảm xấu của mình.

Trương Hằng không thể làm gì khác được, hắn chỉ biết cố gắng chăm sóc cho Ede thật tốt. Ông ta thì ra sức dạy cho hắn biết thêm rất nhiều kiến thức để sinh tồn như chế tạo đồ đá đơn giản, dùng than củi để đánh răng, hứng nước mưa, dùng vỏ cây bện dây thừng, làm bè gỗ đơn giản, lợi dụng san hô để bắt cá...

So với lúc vừa mới lên đảo thì hai người đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm nhất. Thậm chí còn dư thực phẩm để dự trữ, Trương Hằng phơi khô mấy con cá còn thừa rồi treo ở đỉnh hang. Như vậy, dù không thể ra ngoài tìm kiếm thức ăn vào những lúc thời tiết xấu thì hai người cũng sẽ không bị đói.

Tình hình có vẻ đang dần tốt lên, nếu mọi chuyện cứ tiếp diễn thuận lợi như vậy thì việc sinh tồn 40 ngày ở đây theo đúng giao ước không phải là mục tiêu quá khó để hoàn thành.

Ngay khi Trương Hằng nghĩ vậy thì xui xẻo cũng ập tới.

Đến tối ngày thứ 16 thì Ede bắt đầu sốt cao. Trương Hằng phải tập trung chăm sóc vị cựu thượng úy lục quân, nên phạm vi tìm kiếm đồ ăn, thức uống của hắn cũng bị thu hẹp lại do không có đủ thời gian ra ngoài. Cũng may phần thức ăn dự trữ lúc trước có thể giúp hai người tạm thời không phải đối mặt với nguy cơ sinh tồn.

https://thuviensach.vn

Điều Trương Hằng lo lắng nhất là suốt ba ngày liền mà tình hình của Ede không hề có chuyển biến tốt.

Sau khi mở chiếc áo sơ mi quấn trên đùi ông ta ra, Trương Hằng phát hiện miệng vết thương sâu đến tận xương kia đã thối rữa vì nhiễm trùng.

Bắt đầu từ hôm qua, vị cựu thượng úy lục quân đã rơi vào hôn mê.

Hai người sắp sửa đối mặt với tình cảnh hết đạn cạn lương, vì phần thức ăn dự trữ trước đó cũng gần như hết sạch.

Cuối cùng, đến buổi tối ngày thứ 19, Ede đột nhiên mở mắt rồi nói với Trương Hằng đang nửa tỉnh nửa mê ở bên cạnh: "Cậu có biết điều gì là quan trọng nhất khi sinh tồn ở nơi hoang dã không? Đó là thái độ không ngừng cầu tiến, đừng bao giờ hài lòng với những gì đã đạt được trong hôm qua. Mỗi ngày đều phải sống tốt hơn, cậu nhất định phải tìm ra cách để chinh phục thiên nhiên nơi đây."

"..."

Trương Hằng dụi mắt cười khổ đáp: "Ede, lần trước anh có nói vậy với tôi đâu."

Nhưng người đối diện không hề trả lời.

Trương Hằng đặt thử một ngón tay lên mũi Ede thì phát hiện ông ta đã không còn hô hấp nữa.

Hắn đã chuẩn bị tâm lý cho việc này từ trước, nhưng khi vị cựu thượng úy lục quân thật sự ra đi thì hắn vẫn cảm thấy khó chịu. Tuy hai người bọn họ tiếp xúc với nhau chưa lâu, nhưng tất cả những kỹ năng giúp hắn sống sót trên hoang đảo này đều do Ede dạy.

Tình cảm giữa hai người vừa là thầy trò, vừa là bè bạn.

https://thuviensach.vn

Trương Hằng đào một cái hố ở khu rừng gần hang để chôn cất thi thể Ede. Sau khi chôn xong,hắn lại cắm những cây gỗ đã được tước nhọn ở xung quanh để đề phòng dã thú đến phá hoại.

Làm xong xuôi, hắn mới cố lê cơ thể đang đói khát của mình đến bờ biển để tìm thức ăn.

Tin tốt là mục tiêu 40 ngày của nhiệm vụ đã qua được một nửa, tuy bây giờ chỉ còn một mình, nhưng Trương Hằng tin rằng bản thân có thể sống sót trên hòn đảo này.

Đặc biệt là vào buổi chiều ngày thứ 20, Trương Hằng bắt được một con cá lớn nặng cả kilogram trong bẫy san hô. Thế này có nghĩa là tối nay hắn sẽ được một bữa no nê, ngay lúc hắn cho rằng xui xẻo đã qua đi thì giọng nói lâu ngày không nghe đột nhiên vang lên bên tai.

[Cảnh báo!!! Cảnh báo!!! Mục tiêu phó bản có điều khác thường! Thời gian bị lệch nghiêm trọng!]

[Đang phán đoán lỗi...]

[Mở quyền hạn cấp hai, thông qua kiểm tra, hủy báo cáo...]

[Xóa lỗi vĩnh viễn khỏi danh sách xử lý...]

[Mục tiêu nhiệm vụ không thay đổi, thời gian trở về được đổi từ 40 ngày thành 520 ngày, xin người chơi chú ý!]

?!

Đầu óc Trương Hằng bị đống thông báo liền tù tì làm choáng váng, chờ hắn hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra thì sắc mặt bỗng thay đổi, vội nhìn về phía tay phải của mình.

Ba kim chiếc kim trên mặt đồng hồ đang nằm cùng một chỗ.

Không phải chứ, Trương Hằng giật mình kinh ngạc. Dạo gần đây, cuộc sống của hắn khá phong phú, cứ mãi lo học kỹ năng sinh tồn nơi hoang

https://thuviensach.vn

dã và trải qua đủ thứ chuyện khác, nên vô tình quên mất chiếc đồng hồ Seastar khắc 24 vạch giờ trên tay mình.

Mấy đêm đầu khi vừa tới đây, hắn không thể đi vào thế giới đứng im kia nữa. Ban đầu hắn còn tưởng là thứ này không có tác dụng gì trong trò chơi, nào ngờ cuối cùng còn cả chiêu hiểm hóc thế này.

Gần như chỉ chớp mắt thì Trương Hằng đã hiểu ra 520 ngày là từ đâu tới. 24 giờ dư ra sau 00:00 giờ mỗi ngày của đồng hồ đã bị nhân lên, biến thành một con số đáng sợ ở trong thế giới này.

https://thuviensach.vn

Chương 12: Sinh tồn trên hoang đảo (6)

Generated by GetTruyen.com

Nên tất cả những thứ này thật sự chỉ là một trò chơi thôi ư?

Ở thế giới thực, khi kim đồng hồ Seastar điểm lúc 00:00 giờ thì thời gian sẽ rơi vào trạng thái ngừng trôi. Nhưng bây giờ gió đang biển đang thổi bên tai, và hàng dừa thì vẫn đung đưa ở sau lưng của Trương Hằng. Ngoại trừ giọng nói vừa xuất hiện thì tất cả đều không có gì thay đổi.

Trước đây, lúc thời gian ngừng trôi thì Trương Hằng từng thử chơi vài game online.

Chỉ cần đối tượng không phải là con người thì công năng chạm vào thứ gì, thứ đó sẽ trở lại bình thường của hắn đều sẽ vận hành rất tốt.

Nhưng bây giờ không phải là lúc xoắn xuýt về chuyện này.

Ánh sáng thắng lợi đã ở ngay trước mắt, ngờ đâu độ khó của trò chơi bỗng tăng thành level địa ngục.

Trương Hằng không còn sức để cười khổ khi nhận ra, thay vì 20 ngày nữa là hoàn thành thì mình còn phải ở trên hòn đảo hoang này tận 500 ngày.

Hắn ngồi bất động trên bờ biển, nhìn mặt biển xa xăm mãi đến khi mặt trời khuất dạng. Lần đầu tiên, hắn cảm thấy cuộc sống này tràn đầy ác ý như thế.

Nhưng việc đã đến mức này thì có phàn nàn cũng chẳng làm được gì.

Dù muốn tìm người để tính sổ thì cũng phải sống sót qua 500 ngày tiếp theo mới được.

https://thuviensach.vn

Trước khi trời tối hẳn, cuối cùng Trương Hằng cũng lấy lại tinh thần. Hắn không phải loại người dễ bị đánh gục bởi khó khăn. Từ khi học được cách buông bỏ, trút hết những cảm xúc tiêu cực ra ngoài như lời Ede nói thì hắn đã lấy lại bình tĩnh phần nào.

Trương Hằng mang cá và cua về hang động làm một bữa no nê. Sáng hôm sau, hắn lại vùi đầu vào cuộc chiến chống chọi lại thiên nhiên.

Lửa giúp hắn nấu chín thức ăn, đun nước, giữ ấm vào ban đêm. Nhưng đồng thời hắn cũng có trách nhiệm giữ cho lửa cháy.

Mỗi ngày ra ngoài, Trương Hằng không chỉ kiếm thức ăn và nước ngọt, mà còn phải tìm được loại củi gỗ dễ bắt lửa. Công việc này thường trở nên khó khăn hơn sau những cơn mưa.

Trương Hằng luôn muốn tích trữ nhiều củi để chuẩn bị cho những ngày mưa dầm, nhưng trước đây hắn phải dồn hết sức để tìm kiếm thức ăn. Hiện tại, vì Ede đã mất nên lượng thức ăn mỗi ngày cũng giảm đi phân nửa, cuối cùng hắn cũng có thời gian để làm nhiều việc hơn.

Ngoài việc thu gom củi, Trương Hằng còn thử làm cả rìu đá. Ede không giỏi việc chế tạo công cụ nên ông ta chỉ nói sơ qua các bước. Lúc trước, Trương Hằng thường dùng cạnh sắc của vỏ sò để chặt cây, nhưng hiệu quả không cao vì cưa một cành nhỏ thôi mà đã tốn từ 2 đến 3 giờ đồng hồ.

Hiện tại, hắn muốn thử chế tạo công cụ bằng đá được người nguyên thủy hết sức tôn sùng này. Nhưng không biết sai ở đâu mà vừa vung nhát rìu đầu tiên thì phần lưỡi đã bay đo mất, hoặc chỉ mới chặt đôi ba nhát thì đã suýt rơi trúng người mình.

Trương Hằng đành tự an ủi bản thân rằng "thất bại là mẹ thành công".

20 ngày nhanh chóng trôi qua, giọng nói quen thuộc lại vang lên bên tai hắn.

[Hoàn thành nhiệm vụ...]

https://thuviensach.vn

[480 ngày nữa sẽ trở về...]

Hai câu chẳng có vấn đề gì, nhưng khi gộp lại với nhau thì chẳng khác gì tấu hài.

Trương Hằng cũng phớt lờ giọng nói bí ẩn đó. Ngay sau bữa trưa, hắn muốn ra bờ biển tìm thêm vài cái vỏ sò để múc nước vì đống vỏ cũ đã cháy cả rồi. Trong lúc đang say sưa lựa chọn, khi vô tình ngẩng đầu lên vô tình nhìn thấy hai chấm đen nhỏ xuất hiện gần đó.

Ồ?! Cốt truyện này có vẻ quen thế nhỉ.

Hai người đang giãy giụa giữa từng ngọn sóng lớn lại càng quen hơn.

Đây chẳng phải là lựa chọn B - nhà thám hiểm và lựa chọn C - ông anh mặc quần đùi à?

"..."

Trương Hằng câm nín. Cái quái gì đây, sức sống của hai người này cũng cứng cỏi thật đấy. Hắn vất vả lắm mới sống sót nổi trên hòn đảo hoang này, hai người này thì hay rồi, trôi lênh đênh giữa biển suốt 40 ngày mà vẫn còn khỏe như vâm thế.

Trương Hằng cảm thấy hơi có lỗi khi nhớ tới trước lúc lâm chung, Ede còn cảm ơn mình đầy thống thiết vì đã cho ông ta cơ hội được chết ở đất liền chứ không phải chôn thây trong bụng cá như hai người kia.

Nếu như hắn không "cứu" Ede thì có khi bây giờ ông ta vẫn đang sống nhăn răng và lênh đênh trên biển giống họ ấy chứ.

Đây không phải là ngày đầu Trương Hằng tham gia trò chơi, hắn biết tình huống của mình lúc này chính là gặp phải BUG của trò chơi.

Nguyên nhân sâu xa có thể là do một ngày của hắn có thêm 24 giờ nên vô tình làm nhiễu loạn hoạt động của phó bản.

https://thuviensach.vn

Theo lý thuyết, cốt truyện sau ngày thứ 40 vốn dĩ không hề tồn tại. Chắc hẳn những người chơi khác đều đã trở về thế giới thật, chỉ còn mình hắn ở đây cắn răng chịu đựng.

Nếu là trò chơi bình thường thì 80% sẽ chết máy hoặc sập game. Nhưng riêng việc trò chơi này vẫn có thể tiếp tục đã đủ để gọi là quá đỉnh rồi.

Bây giờ, Trương Hằng đã hơi tin vào lời giới thiệu của cô nhân viên bartender nói rằng đây là trò chơi vĩ đại nhất của nhân loại. Từ khi đến đây, hắn cảm thấy mọi thứ đều rất chân thực. Động thực vật giống hệt với thế giới bên ngoài, ngay cả Ede mà hắn từng tiếp xúc cũng không khác gì người bình thường.

Nhưng cuối cùng cái thế giới hoàn mỹ này đã xuất hiện sơ hở.

"Vì không có cốt truyện tiếp theo nên nó đành lặp lại nội dung cũ sao?"

Nhưng khác với sự tuần hoàn máy móc, Ede đã bị chôn ở rừng cây nhỏ không còn xuất hiện nữa, điều này chứng tỏ trò chơi vẫn đang vận hành rất logic.

Trương Hằng nhanh chóng cởi đồ ra. Hắn đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội nhận quà miễn phí này.

Trong 40 ngày vừa qua, Trương Hằng đã ăn uống đầy đủ và tranh thủ tập luyện trong khi làm việc, nên cơ thể của hắn đã khỏe hơn nhiều so với lúc vừa lên đảo.

Cơ thể gần như đã khôi phục đến trạng thái tốt nhất.

Trương Hằng ước chừng khoảng cách giữa mình và hai người đó. Dựa theo nguyên tắc càng cố gắng thì phần thưởng đạt được càng lớn của các bên phát hành trò chơi, hắn quyết định cứu ông anh mặc quần đùi ở xa nhất.

Dưới sự chỉ dẫn của Ede trước đó, Trương Hằng căn bản cũng xem như đã thoát khỏi rắc rối trong việc tìm kiếm thức ăn. Hắn tò mò không biết

https://thuviensach.vn

ông anh mặc quần đùi mà mình định cứu lần này sẽ khiến cuộc sống của bản thân thay đổi thế nào.

...

10 ngày sau, Trương Hằng dứt khoát quỳ lạy khi nhìn thấy lò gạch và nhà gạch trước mặt.

Hóa ra trên đời này thật sự có người dùng tay không để xây nhà như thế! Trương Hằng một đường quan sát kể từ khi ông anh mặc quần đùi kia bắt đầu tìm đất sét, đến dựng khung nhà, xây lò nung gạch, cuối cùng là hoàn thiện ngôi nhà gạch cao khoảng nửa thước này. Ngoài ra ông anh mặc quần đùi còn biểu diễn cho Trương Hằng xem cách chế tạo rìu đá chính xác. Sau đó là dựng lều gỗ, làm đồ gốm, lồng bắt tôm, giày xăng-đan, vải dệt từ vỏ cây, cung tên và cả dây ném đá.

Vì không cần phải lo lắng chuyện đồ ăn nên hắn dành hết tất cả thời gian có thể để học tập.

Tiếc là ông anh này chẳng bao giờ mở miệng nói năng gì, chỉ lặng lẽ phô bày các loại kỹ năng chế tạo công cụ và xây dựng phòng ốc dựa theo yêu cầu của Trương Hằng.

Sau đó đến ngày thứ 19, ông anh đó chết vì ăn nhầm nấm độc.

Cốt truyện... giết?

Cuối cùng Trương Hằng cũng hiểu ra mọi chuyện, vì trò chơi này bắt buộc người chơi phải một mình sinh tồn trên đảo ít nhất phân nửa thời gian chỉ định. Nên dù là Ede có vết thương trên người hay ông anh mặc quần đùi không bệnh không tật kia cũng chẳng thể sống nổi qua ngày thứ 20.

Đã có kinh nghiệm nên Trương Hằng đào một cái hố bên cạnh mộ của Ede rồi chôn ông anh mặc quần đùi xuống.

https://thuviensach.vn

Khác với Ede, vì ông anh này chẳng mở miệng bao giờ nên Trương Hằng không có nhiều tình cảm lắm. Vả lại, sau khi biết đây chỉ là một trò chơi thì hắn cũng không còn đau buồn gì nhiều nữa.

Nhưng dẫu sao cũng có thầy trò, Trương Hằng vẫn an táng di thể của đối phương đàng hoàng.

Sau đó, Trương Hàn bắt đầu tiêu hóa đống kiến thức mà ông anh mặc quần đùi đã truyền dạy cho hắn trong 19 ngày qua. Trong thời gian này, nhà thám hiểm còn lại có dạt đến hai lần nhưng Trương Hằng đều không "cứu".

Dù sao cứ mặc kệ thì lần sau anh ta vẫn sẽ dạt tới.

Chứ cứu lên thì chỉ sống được 19 ngày.

Vào ngày thứ 130 ở trên đảo, giọng nói kia lại vang lên bên tai của Trương Hằng.

[Xây nhà gạch thành công, kỹ năng sinh tồn nơi dã ngoại tăng từ level 0 lên level 1, điểm trò chơi +5, có thể xem trạng thái cá nhân...]

https://thuviensach.vn

Chương 13: Sinh tồn trên hoang đảo (7)

Generated by GetTruyen.com

Trương Hằng nhìn qua bảng nhân vật thì thấy số lượng kỹ năng đã tăng từ hai lên ba, nhưng phần đánh giá khắc khe bên dưới thì vẫn không có gì thay đổi.

Sau khi được ông anh mặc quần đùi dạy cho cách làm cung tên thì hoạt động mỗi ngày của Trương Hằng lại có thêm một mục mới.

Hắn khoanh vùng một khu vực trên bờ biển để làm nơi tập bắn tên.

Trương Hàn đã dùng kiến thức do Ede và ông anh mặc quần đùi dạy để thoát khỏi những rắc rối trong việc tìm kiếm thức ăn, nước uống, thậm chí là rời khỏi hang động đầy phân chim kia để chuyển đến sống trong căn nhà gạch do chính mình xây dựng.

Nhưng sau khi đời sống vật chất được nâng cao thì rắc rối mới lại kéo đến.

Ede từng nói, kẻ thù lớn nhất của người đã nắm vững các kỹ năng sinh tồn nơi hoang dã không phải là sự thay đổi bất thường của thiên nhiên mà chính là bản thân họ.

Một khi các nhu cầu cơ bản để sinh tồn được đáp ứng, phần lớn mọi người sẽ rơi vào trạng thái chơi vơi. Chỉ cần mục tiêu và động lực biến mất, cộng thêm việc sống lẻ loi một mình trên đảo hoang thì họ sẽ nhanh chóng bị cảm giác cô độc bao trùm.

Do đó, để khiến cơ thể và não bộ luôn bận rộn nhằm quên đi việc bản thân đang sống trên một hòn đảo hoang, Trương Hằng thường xuyên tìm thêm việc gì đó để làm.

Cân nhắc đến việc bản thân còn phải ở đây tận 400 ngày, Trương Hằng đã lập ra một mục tiêu mới cho bản thân mình.

https://thuviensach.vn

Đó chính là đi thám hiểm trung tâm hòn đảo.

Cho đến nay, phạm vi hoạt động của hắn chỉ giới hạn ở phần rìa bên ngoài của hòn đảo. Cho dù có đi kiếm củi đốt thì tối đa hắn cũng chỉ loanh quanh nơi bìa rừng. Việc từng thấy gà rừng và xương của một số loại động vật trên mặt đất ở đó chứng tỏ nơi này có động vật săn mồi.

Vì thế từ đó về sau, hắn luôn cẩn thận kiểm soát khu vực hoạt động của bản thân, cố gắng tránh xa rừng rậm nguyên sinh. Dù sao thì hắn vẫn có thể sống tốt với nguồn thức ăn trên biển.

Nhưng lúc này Trương Hằng cần một mục tiêu giúp hắn tiếp tục sống, để có thể chống chọi với sự đáng sợ mà cảm giác cô đơn mang tới.

Nhất định phải khám phá xem ở giữa hòn đảo này có những gì.

Sau khi đặt ra mục tiêu, Trương Hằng bắt đầu khiến bản thân tập trung hết sức để hoàn thành nó.

Trước mắt, hắn phải cố gắng bảo vệ bản thân khỏi các loài động vật săn mồi có khả năng tồn tại bên trong rừng rậm.

Ông anh mặc quần đùi đã dạy hắn cách làm hai loại vũ khí tầm xa là cung tên và dây ném đá.

Dây ném đá thì dễ chế tạo nhưng lại khó sử dụng. Nó yêu cầu rất cao về kỹ thuật căn chỉnh góc độ và thời cơ, chỉ cần thả tay hơi sớm hoặc hơi muộn thì hòn đá đã văng xa một nghìn tám trăm dặm so với mục tiêu.

Với cái tỷ lệ quăng một trăm lần mới có bốn năm lần trúng đích thì quả là khó nhằn.

Ngược lại, Trương Hằng đã có kỹ năng bắn cung cơ bản nên cảm thấy cung tên dễ khống chế và có độ chính xác cao hơn. Trong lớp học bắn cung, huấn luyện viên đã dạy cho hắn tư thế chuẩn, cách dùng lực và kỹ thuật hít thở.

https://thuviensach.vn

Thứ hắn thiếu chính là thời gian luyện tập.

Mà vấn đề này thì chỉ có thể từ từ tích lũy kinh nghiệm, chứ không cách nào lười biếng cho qua được. Trong thế giới thực, dù một ngày của hắn có đến tận 48 giờ, nhưng bởi vì có quá nhiều việc phải làm nên hắn không thể dành hết thời gian cho một sở thích được.

Nhưng bây giờ, trên hòn đảo hoang chỉ có một mình hắn thế này, thứ dư giả nhất chính là thời gian.

So với cung tên được bán trong cửa hàng thì cây cung tự chế theo cách nguyên thủy này chắc chắn thua xa.

Cả tính chính xác và độ bền đều đáng quan ngại. Lúc kéo cung cần dùng nhiều lực hơn, đồng thời vì Trương Hằng dùng vỏ cây để bện dây cung nên có khả năng nó sẽ bị đứt sau khoảng 100 lần kéo dây. Trung bình mỗi dây cung chỉ thọ được trong vòng 150 phát bắn.

Trương Hằng đặt ra mục tiêu cho bản thân là phải bắn được 300 mũi tên mỗi ngày, nên cần thay dây cung khoảng hai lần.

Vào ngày thứ 172 sau khi lên đảo hoang, hắn có thể bắn trúng mục tiêu cố định trong phạm vi 10 mét, tỷ lệ bắn trúng giảm xuống còn 70% trong phạm vi 30 mét, nếu xa hơn thì lực sát thương của mũi tên sẽ giảm mạnh.

Trong khoảng thời gian này, giọng nói kia có vang lên để thông báo kỹ năng bắn cung của hắn đã tăng từ level 0 lên level 1.

Nhưng Trương Hằng không hài lòng lắm.

Mục tiêu của hắn là luyện được kỹ năng bắn cung lên level 2 nhằm đủ sức tự vệ thì sẽ bắt đầu khám phá rừng rậm nguyên sinh.

Mấy ngày nay, ngoại trừ việc luyện cung thì Trương Hằng còn bận làm nhiều thứ khác. Sau khi mang hết đồ đạc từ hang động sang căn nhà gạch

https://thuviensach.vn

gần bìa rừng, cuối cùng hôm nay hắn cũng được sống những ngày có chén bát để ăn cơm.

Vì kỹ năng bắn cung đã lên level 1 nên hắn quyết định vào sâu hơn trong rừng. Khi đi gần đến chỗ tìm củi hôm trước, quả nhiên hắn lại nhìn thấy con vật giống như gà rừng kia.

Hình như nó đang cười nhạo Trương Hằng vì không làm gì được mình, sau khi cả hai đối mặt với nhau, nó kêu vài tiếng nghe có vẻ quái gở rồi sải chân chui vào bụi rậm.

Kết quả là 15 phút sau, cơ thể nó bị một mũi tên gỗ từ trên trời bắn xuống đâm xuyên.

Cùng lúc đó, giọng nói kia lại vang lên bên tai của Trương Hằng.

[Săn bắn thành công, điểm trò chơi +3, có thể xem trạng thái cá nhân.]

Lòng bàn tay của Trương Hằng ướt đẫm mồ hôi. Lúc nãy con vật trông giống gà rừng chỉ đứng cách hắn khoảng 7 mét, nằm trong phạm vi ngắm chuẩn, nhưng nếu nó di chuyển thì độ chính xác của hắn sẽ giảm mạnh.

Nên mũi tên này bắn ra cũng có phần nóng vội hơn hẳn bình thường, chưa kể lúc bắn tên thì hơi thở của hắn cũng khá hỗn loạn. Nhưng may là việc chịu khó luyện tập mỗi ngày đã phát huy tác dụng, cộng thêm con gà này xem ra khá béo nên hắn mới có thể bắn trúng.

Nó giãy vài cái, cuối cùng cũng phải ấm ức đi đầu thai.

Trương Hằng bước tới, rút mũi tên lại rồi mới ngồi xuống kiểm tra thành quả của mình.

Đây là một loài động vật có ngoại hình khá kỳ lạ. Ban đầu, hắn cứ tưởng là nó gà rừng, nhưng nhìn kỹ thì phần mỏ trước lại cong lên giống vịt và hình thể lớn hơn gà rừng rất nhiều. Lông của nó thì có màu xám xanh, cánh ngắn nhỏ, hai chân to dài.

https://thuviensach.vn

Con này trông xấu xí thật...

Trương Hằng từng xem vài quyển sách ảnh về các loài chim, chỉ là chưa từng thấy loài này. Nhưng nếu nó ăn trái cây và hạt mầm thì theo lý thuyết, có lẽ, chắc là... sẽ ăn được chứ nhỉ.

Trong thời gian ở trên đảo hoang, tuy Trương Hằng vẫn có thịt để ăn, nhưng hương vị hải sản của cá, tôm, cua thì làm sao sánh bằng thịt động vật trên cạn được chứ.

Từ sau lần bắt gặp con vật nhìn giống gà rừng này, Trương Hằng đã muốn làm thịt nó. Nhưng vì không có công cụ nên hắn đành trơ mắt nhìn lũ chúng nó chạy quanh mà chẳng làm được gì. Hôm nay, kỹ năng bắn cung có chút tiến bộ nên hắn mới nóng lòng vươn móng vuốt về phía những sinh linh nhỏ bé vô tội này.

Kết quả lần đi săn đầu tiên của Trương Hằng xem như toàn thắng, ngoại trừ một con gia cầm nặng khoảng 9 kg này, hắn còn vô tình tìm được một bụi khoai tây mọc hoang trên đường về.

Khoai tây là giống thực vật giàu tinh bột và có sản lượng cao, nên có thể sử dụng như nguồn thực phẩm chính. Trương Hằng không nỡ ăn nhiều nên chỉ chừa lại hai củ lớn nhất để hầm gà cho bữa tối. Phần vừa đào lên còn dư lại được hắn cẩn thận nhét vào trong cái giỏ ở bên cạnh, dự định khi về sẽ xới đất, trồng một vườn rau bên cạnh nhà gạch.

Khoai tây sinh trưởng rất nhanh, chỉ cần chăm sóc tốt thì sau này hắn chẳng sợ thiếu khoai để ăn nữa.

https://thuviensach.vn

Chương 14: Sinh tồn trên hoang đảo (8)

Generated by GetTruyen.com

Loài động vật trông giống gà rừng kia xấu đến mức khiến người ta không dám cắn, nhưng ngờ đâu mùi vị lại khá ngon.

Từ lúc lên đảo, Trương Hằng đã ăn hải sản lâu đến mức quên luôn vị thịt gà. Nồi gà hầm tối nay đã gợi lại hương vị quen thuộc trong ký ức của hắn.

Thật ra nếu nhận xét một cách nghiêm khắc thì loại thịt này dai hơn thịt gà, cảm giác khi ăn thì gần giống thịt bồ câu.

Nhưng đối với một người đang thèm thịt đến phát điên như Trương Hằng thì đây chính là món gà ngon nhất mà hắn từng ăn trên đời này.

Hắn không thể ăn hết cả mười mấy kg thịt gà một lúc nên sau khi vứt nội tạng thì hắn đã ướp phần thịt còn lại với nước biển, sau đó phơi khô rồi treo dưới mái hiên.

Trương Hằng tìm một khu đất nhiều nắng ở đằng sau nhà để trồng đống khoai tây mà mình đào được xuống. Hắn đốt ít tro để làm phân bón và đóng một hàng rào bao quanh. Mong rằng chừng một tháng nữa nơi đây sẽ mang lại bất ngờ cho hắn.

Trước kia, Trương Hằng tính thời gian bằng cách khắc lên vách hang. Nhưng lúc dọn nhà, hắn lại không thể kéo cả cái vách đá đó đi được, may mà hắn vẫn còn chiếc đồng hồ Seastar trên tay.

Với độ cứng khó tin đến mức khoa học không thể giải thích được, ban đầu Trương Hằng còn dùng mặt kính để mài đá.

Dựa trên vị trí của kim giờ và kim phút trên đồng hồ, hắn có thể dễ dàng quy đổi ra từ ngày giờ ở thế giới thực, tính ra thì hắn đã sống ở hòn đảo hoang này được 201 ngày.

https://thuviensach.vn

Quần áo trên người hắn là thứ đầu tiên bị rách nát, tiếp đến là đôi giày cũng thủng một lỗ. Cũng may, vì đây là vùng nhiệt đới nên dù mùa đông đến thì Trương Hằng cũng không cần lo về vấn đề nhiệt độ cho lắm. Bây giờ ban ngày hắn đều ở trần cho khỏe.

Làn da của hắn bị phơi thành màu lúa mạch, râu ria xồm xoàm, tóc tai bù xù bết lại, trông khá lôi thôi lếch thếch.

Một chiều nọ, Trương Hằng gác hết mọi việc qua một bên, chọn một mỏm đá bên bờ biện rồi leo lên đó ngồi, lặng lẽ nhìn về phương xa.

Khoảng nửa giờ sau, người bạn cũ mà Trương Hằng chờ đợi cuối cùng cũng xuất hiện.

Nhà thám hiểm đang giãy dụa giữa từng con sóng biển, trông giống như có thể chìm nghỉm bất cứ lúc nào.

Trương Hằng nhìn bóng dáng nhấp nhấp nhô nhô đằng xa, trong lòng rối như tơ vò.

Nhà triết học, nhà toán học và nhà sử học vĩ đại Russell từng nói, cuộc đời ông bị chi phối bởi ba niềm đam mê đơn giản mà mãnh liệt, đó là khát vọng về tình yêu, tìm kiếm kiến thức và lòng trắc ẩn với nhân loại.

Nhưng đối với Trương Hằng lúc này, mọi chuyện lại đơn giản hơn nhiều.

Có hai thứ sẽ giúp hắn sống đến ngày thứ 500, đó là một chuyến khám phá trung tâm hòn đảo và nhà thám hiểm cứ 40 ngày lại trôi đến đây một lần.

Vế trước khiến hắn bận rộn để không có thời gian suy nghĩ linh tinh, trong khi vế sau lại nhắc nhở hắn rằng mình không hề cô đơn.

Trương Hằng đã nghĩ đến việc cứu người đàn ông đó lên hàng trăm lần.

https://thuviensach.vn

Chỉ cần kéo đối phương lên bờ thì sẽ có người đồng hành cùng hắn trong 19 ngày, mang đến thứ hắn mà cần nhất lúc này là sự ấm áp của đồng loại.

Nhưng Trương Hằng vẫn lần lữa mãi mà không ra tay.

Hắn nhớ đến bộ phim "Một mình trên hoang đảo" mà mình từng xem. Nhân vật chính gặp tai nạn máy bay và trôi dạt vào một hòn đảo hoang cùng với các kiện hàng. Để sống sót, anh ta đã mở từng bao một, nhưng vẫn giữ lại kiện cuối cùng vì đó là nguồn hy vọng của anh ta.

Bây giờ đối với Trương Hằng, nhà thám hiểm cứ 40 ngày lại dạt ngang qua đây một lần cũng mang ý nghĩa tương tự.

Hắn đã ở trên hòn đảo hoang này hơn 200 ngày, gấp 5 lần thời gian của người chơi bình thường, nhưng vẫn còn lâu lắm hắn mới được trở lại thế giới thực.

Nếu lúc này hắn cứu nhà thám hiểm kia lên thì sau khi đối phương ngủm củ tỏi, hắn sẽ thật sự cô đơn lẻ loi trong suốt quãng thời gian còn lại ở đây.

Sau khi kỹ năng sinh tồn nơi hoang dã lên đến level 1, tuy hắn vẫn thiếu thốn đủ thứ (chẳng hạn như hắn rất muốn có một cái máy chơi game, cho dù chỉ có trò xếp gạch và rắn săn mồi cũng được) nhưng đã không còn sốt ruột muốn nâng cao kỹ năng như hồi mới lên đảo nữa.

Ngược lại, chuyến khám phá trung tâm hòn đảo của hắn lại đang thiếu người đồng hành. Tất nhiên là đi một mình cũng được, nhưng dẫu sao có thêm bạn đồng hành sẽ an toàn hơn.

Do đó, kế hoạch của Trương Hằng là cứu nhà thám hiểm lên để anh ta đi vào rừng với mình.

Sau khi đánh giá Ede và ông anh mặc quần đùi, Trương Hằng đã rút ra được kết luận, mặc dù cả hai đều là chuyên gia trong lĩnh vực sinh tồn nơi hoang dã nhưng mỗi người đều có một điểm mạnh riêng.

https://thuviensach.vn

Kiến thức của Ede thiên về kỹ năng sinh tồn cơ bản, còn ông anh mặc quần đùi thì giỏi về chế tạo công cụ. Từ quần áo trên người nhà thám hiểm, Trương Hằng đoán chắc hẳn anh ta sẽ là chuyên gia trong lĩnh vực khám phá thiên nhiên, thế nên nếu cứu anh ta vào lúc này thì sẽ khá là khó xử.

Bởi vậy, Trương Hằng cố gắng kiềm chế ham muốn của mình và nhìn sóng biển lần thứ tư nhấn chìm nhà thám hiểm.

Sau khi liếc mắt nhìn về phía anh ta biến mất một cách đầy luyến tiếc, Trương Hằng nhảy xuống khỏi mỏm đá và tiếp tục hành trình rèn luyện kỹ năng bắn cung của mình.

Hắn mất một tháng để nâng tỷ lệ bắn trúng trong phạm vi 30 mét lên 90%.

Nhưng vẫn không nhận được bất kỳ thông báo kỹ năng thăng cấp nào.

Vì đã dự liệu trước được điều này nên Trương Hằng cũng không tức giận, trò chơi này đánh giá kỹ năng rất khắc khe. Hắn học tiếng Anh 14 năm, cộng với tiếng Trung Quốc mà ngôn ngữ cũng chỉ là level 1. Nhưng quả thật trên thế giới có rất nhiều loại ngôn ngữ, nên phân cấp như vậy cũng xem như hợp lý.

Sinh tồn nơi hoang dã cũng giống như vậy. Trương Hằng cảm thấy, nếu bây giờ mà ném hết tất cả mọi người trên thế giới lên đảo hoang, ngay cả khi không phải người sống sót cuối cùng thì hắn vẫn có thể lọt vào top 10 người đứng đầu. Nhưng hắn cũng là thành phần học lệch nghiêm trọng, vì nếu đổi thành một môi trường khắc nghiệt khác như các vùng địa cực hoặc sa mạc thì hắn khó mà sống nổi. Đây cũng là điểm khác biệt lớn nhất giữa hắn và các chuyên gia.

Do đó, Trương Hằng không hề nôn nóng trong việc rèn luyện kỹ năng bắn cung.

Sau khi có thể ngắm bắn chính xác trong phạm vi 30 mét, hắn bắt đầu thử bắn các mục tiêu di động.

https://thuviensach.vn

Lúc đầu, Trương Hằng định lấy cá trong mấy rạn san hô làm mục tiêu tập luyện. Nhưng sau khi bắn thử hai lần thì hắn bỗng nhớ ra đường nhìn dưới nước thường bị gãy. Nếu cứ luyện tập bằng cách này thì kỹ năng ngắm bắn của hắn sẽ bị lệch theo.

Cho nên hắn đã chuyển mục tiêu sang bắn cua, nhưng cua là loài địch không động, ta không động nên hiệu quả tập luyện cũng rất thấp. Còn đám chim chóc thì Trương Hằng chưa từng xét đến, chủ yếu là vì chúng thường đậu trên mấy ngọn cây, nếu bắn thì khó mà thu hồi mũi tên.

Sau khi thử vài lần thì Trương Hằng quyết định lấy những mảnh gốm vỡ làm mục tiêu, chỉ việc dùng dây treo chúng nó lên cây rồi chờ gió thổi qua.

Nên muốn bắn trúng mục tiêu cũng khó hơn hẳn.

Trương Hằng phải luyện tập khoảng hai tháng mới dần tìm được cảm giác. Trong thời này, hắn lại bất ngờ bắt được một con "gà rừng" xấu xí, lại còn sống nữa. Có lẽ nó định lẻn vào vườn rau của Trương Hằng để kiếm bữa sáng miễn phí, nhưng ai nhờ lại mắc kẹt ngay giữa hàng rào.

Trương Hằng không tính làm thịt nó luôn mà đi tìm một sợi dây buộc vào chân, đầu còn lại thì cột với cọc gỗ, thế là hắn đã có một mục tiêu di động phiên bản 2.0 rồi.

Trương Hằng đeo túi tên lên vai, bắt đầu trò chơi vờn mồi cực kỳ độc ác với bé gà rừng.

https://thuviensach.vn

Chương 15: Sinh tồn trên hoang đảo (9)

Generated by GetTruyen.com

Lúc đầu, Trương Hằng còn đếm từng ngày để xem bao lâu nữa thì được trở về.

Nhưng sau này hắn nhận ra hành động đó chỉ khiến bản thân thêm chán nản, thời gian là thứ càng kiểm tra thì sẽ càng cảm thấy nó trôi qua rất chậm.

Vì vậy, Trương Hằng không còn ghi lại từng ngày nữa. Khi hắn thu hoạch lứa khoai tây thứ tư thì rốt cuộc giọng nói kia lại lần nữa xuất hiện.

[Kỹ năng bắn cung tăng từ level 1 lên level 2, có thể xem trạng thái cá nhân.]

Trương Hằng bước nhanh về nhà và đào chiếc đồng hồ Seastar bị chôn ở góc phòng ra. Sau khi đeo vào tay, hắn mới biết mình đã ở trên hòn đảo này hơn một năm trời, chính xác là 385 ngày.

Tuy rằng chưa thể so với nhân vật Robinson nổi tiếng, nhưng đối với một người quen sống ở thành phố thì đây đã là một thành tích đáng kinh ngạc rồi.

Thật ra hiện tại Trương Hằng đã hoàn toàn thích ứng với cuộc sống nơi hoang dã.

Vì muốn nâng cao chất lượng cuộc sống, Trương Hằng đã sửa căn nhà gạch một gian của mình thành ngôi nhà có ba phòng ngủ và một phòng khách, thậm chí hắn còn làm cả sàn sưởi ấm. Vườn rau cũng được mở rộng thêm, sản lượng khoai tây hiện nay đã vượt qua nhu cầu sử dụng của hắn. Trương Hằng dùng dao đá thái chỗ khoai tây dư thành từng

https://thuviensach.vn

miếng nhỏ, sau khi phơi dưới ánh mặt trời chói chang thì hắn đã có món snack khoai tây nguyên chất tự nhiên 100%.

Ngoài ra hắn còn tìm được hành tây ở trong rừng và đem về trồng. Làm xong mọi việc, Trương Hằng lại dành thời gian xây ao cá, nhà tắm và trại chăn nuôi.

Hắn thả đám cá và cua không ăn hết vào trong ao, còn con "gà rừng" mắc kẹt ở hàng rào vinh quang trở thành thành viên đầu tiên trong trại chăn nuôi của hắn.

Trong vòng nửa tháng, nó đã bị Trương Hằng ngắm bắn nhiều đến mức sinh ra ám ảnh tâm lý. Lúc mới tới, nó là một con gà phách lối với thái độ như muốn nói 'ông mày chả sợ ai đâu, có giỏi thì mày cứ giết tao đi', hiện tại thì nó đã biến thành một con gà già cỗi với đôi mắt đờ đẫn.

Trương Hằng cũng khá áy náy vì chuyện này nên quyết định giữ nó lại nuôi dưỡng thay vì làm thịt. Hắn thầm nghĩ biết đâu lại có thể kiếm được ít trứng để ăn, dù rằng giấc mộng này đã vỡ tan tành sau khi biết được nó là gà trống.

Thôi đành vậy, cứ xem như nuôi thêm một con thú cưng cũng được. Trương Hằng gọi con "gà rừng" này là chuột Mickey.

So với cá, chim và cua thì nó có chỉ số thông minh cao hơn một chút, nuôi lâu chắc là cũng có thể tương tác chút đỉnh.

Hiện tại, tỷ lệ bắn trúng mục tiêu di động trong phạm vi 10 mét của Trương Hằng là 80%, với phạm vi 30 mét thì khoảng 50%. Sau khi nghe được thông báo kỹ năng bắn cung lên level 2, hắn biết cuối cùng cũng đã đến lúc.

Vì vậy, hắn dành ra mười ngày để chuẩn bị đủ khẩu phần ăn cho hai người và để lại lương thực trong một tháng cho chuột Mickey. Sau đó, hắn lại chọn loại gỗ cứng nhất để làm hai ngọn giáo dùng làm vũ khí cận chiến.

https://thuviensach.vn

Đợi đến ngày thứ 401, khi anh trai thám hiểm lại trôi đến, Trương Hằng mới dùng chiếc bè gỗ tự chế của mình để chèo tới chỗ đối phương.

"Cảm ơn anh bạn, cậu là người bản địa sinh sống trên hòn đảo này à? Tàu của tôi gặp phải một cơn bão lớn nên bị đánh chìm, tôi bơi đến đây thì kiệt sức. Nếu không có cậu giúp đỡ thì sợ rằng tôi đã chết rồi."

"..."

Trương Hằng câm nín, bộ trông tôi giống thổ dân lắm hả?

Hắn cúi đầu đánh giá bộ dạng của mình trên mặt nước. Được rồi, đúng là giống thổ dân thật đấy. Hắn đã ở trên hòn đảo này một thời gian rất dài, ngoại trừ chiếc đồng hồ thì mọi vật dụng ban đầu đều hỏng cả rồi.

Nhưng dù sao thì Trương Hằng vẫn rất vui khi gặp được đồng loại. Hắn đã không nói chuyện với ai gần cả năm nay, nên từ sau khi nhìn thấy anh ta thì hắn vẫn luôn ở trong trạng thái phấn khích. Trương Hằng đưa thùng đựng nước ngọt qua cho đối phương.

"Tôi tên là Trương Hằng, tôi cũng gặp tai nạn trên biển giống như anh chứ không phải là dân bản địa ở đây. Nhưng đó đã là chuyện của một năm trước rồi."

Sau khi uống nước xong, sắc mặt anh trai thám hiểm cũng đỡ hơn. Anh ta đang lo mình sẽ trở thành bữa tối cho thổ dân, nhưng không ngờ lại gặp được người văn minh nên tỏ ra khá vui mừng.

"Tôi tên là Bear Grylls, từng phục vụ tại Trung đoàn 21 SAS thuộc Quân đội Hoàng gia Anh, từng chinh phục đỉnh Everet và đã trở thành người dẫn chương trình, nhà thám hiểm kiêm tác giả... Cậu nói mình ở đây đã một năm rồi sao? Đúng là một điều phi thường."

"Nói đúng ra thì tôi từng có hai người bạn đồng hành nhưng họ đều đã qua đời.” Trương Hằng dừng lại rồi thử hỏi dò: "Là hai người rơi xuống biển cùng anh ấy, anh có nhớ họ không?"

https://thuviensach.vn

"Hai người nào rơi xuống biển cùng tôi cơ?" Vẻ mặt của Bear không giống như đang nói dối. "Khi tai nạn xảy ra, tôi thật sự cũng nghĩ tới chuyện cứu người. Nhưng một con sóng lớn đánh đến bất ngờ làm tôi ngất đi, lúc mở mắt ra thì tôi đã thấy hòn đảo này rồi".

"..."

Trương Hằng không hề ngạc nhiên với câu trả lời này, chỉ cảm thấy thương cho anh ta. Nếu Bear không nhớ được Ede và ông anh mặc quần đùi thì mong rằng anh ta cũng quên luôn vụ bản thân đã trôi dạt cả năm trên biển đi.

Hắn rất tò mò không biết trò chơi sẽ lấp BUG này kiểu gì, nhưng cuối cùng vẫn chỉ là lờ tịt xem như không biết để cho qua.

Kéo bè gỗ lên bờ, Trương Hằng dẫn anh ta về nhà.

"Những thứ này đều là cậu tự làm à?". Bear không thể không lên tiếng tán thưởng khi nhìn thấy căn nhà có tầm nhìn 180 độ hướng ra biển với vườn rau tràn trề sức sống và chiếc ao đầy cá tôm ở phía sau: "Tôi cảm thấy mình không còn gì để dạy cậu nữa, vì đến tôi cũng chẳng thế làm tốt hơn được thế này đâu. "

Đang nói thì anh ta sửng sốt vì nhìn thấy chuột Mickey đang đứng thở ngắn than dài vì cuộc sống lắm khó khăn ở trong trại chăn nuôi.

Trương Hằng tưởng rằng vẻ ngoài xấu xí của chuột Mickey đã dọa Bear sợ nên muốn giới thiệu cả hai với nhau, nhưng anh ta đột nhiên kích động la lớn: "Chúa ơi, tôi đang nhìn thấy cái gì thế này?! Là chim Dodo, trên đời này vẫn còn chim Dodo!!!"

Lần này lại đến phiên Trương Hằng ngớ người.

Chim Dodo không phải là danh từ xa lạ gì với hắn. Theo ghi chép, loài chim này sinh sống trên hòn đảo Mauritius ở Ấn Độ Dương. Cho đến khi tai họa bất ngờ ập xuống, chúng gặp phải đám thực dân Châu Âu và hoàn

https://thuviensach.vn

toàn tuyệt chủng trong vòng 200 năm, thậm chí ngay cả một tiêu bản hoàn chỉnh cũng không có.

Trương Hằng thật sự không ngờ “con gà” mà mình ăn bừa lại là quốc điểu của Mauritius.

Nhưng nếu là trong trò chơi thế này, dù xảy ra chuyện gì cũng không khiến người ta thấy lạ.

Bear khá bất ngờ khi thấy Trương Hằng vẫn có thể bình tĩnh đến vậy, thế là anh ta quyết tâm phổ cập kiến thức khoa học cho hắn: "Chim Dodo tuyệt chủng vào năm 1681, có rất nhiều lý do được đưa ra. Có người nói là do thực dân Châu Âu đã săn bắn chúng quá độ để làm thức ăn, có người lại nói là do những loài động vật được con người mang lên đảo đã cướp tổ và tranh giành nguồn thức ăn với chim Dodo. Cũng có người cho rằng là do môi trường sống thay đổi... Nhưng dù thế nào thì sự thật chính là chúng đã hoàn toàn biến mất trên trái đất. Trong vòng mấy năm trở lại đây, một bộ xương của chim Dodo đã có giá hơn 500.000 Bảng Anh. Phát hiện này của cậu sẽ làm cả thế giới chấn động đấy."

Đáng tiếc, đây chỉ là một trò chơi không hề có cốt truyện về thế giới bên ngoài hòn đảo... Trương Hằng âm thầm bổ sung. Nhưng hắn không thể nào giải thích cho Bear hiểu được nên đã nghĩ ra một cách giải thích dễ chấp nhận hơn: "Bear, cho dù nó thật sự là chim Dodo thì chúng ta vẫn nên nghĩ cách rời khỏi đây trước đó, như thế mới có thể công bố chúng với thế giới."

"Cậu nói đúng lắm." Bear đồng tình: "Trên đảo có chim Dodo cũng không phải là tin tốt với chúng ta, nó đồng nghĩa với việc chưa có ai đặt chân đến đây. E rằng hòn đảo này cũng không nằm trên bất kỳ tuyến đường hàng hải nào. "

"Tôi đã ở đây hơn một năm, gần như khá quen thuộc với khu vực bên ngoài. Tiếp theo tôi muốn vào trung tâm hòn đảo để xem thử... Ừm, biết đâu lại có thể tìm được cách về".

https://thuviensach.vn

"Vậy để tôi đi cùng cậu, tôi nghĩ rằng kinh nghiệm của mình có thể giúp cậu trong chuyến đi này." Bear thẳng thắn đề nghị. "Bao giờ cậu định lên đường, ngày mai à?"

"Không, không... Còn phải đợi vài ngày nữa để anh khỏe hẳn lại cái đã. Nếu tiện... thì chúng ta tâm sự chút chuyện nhé." Trương Hằng nhìn Bear bằng một ánh mắt đầy khát khao.

"? ? ?"

https://thuviensach.vn

Chương 16: Sinh tồn trên hoang đảo (10)

Generated by GetTruyen.com

Tố chất thân thể của Bear rất tốt, tuy trôi dạt trên biển đã lâu nên đuối sức, lại còn rơi vào tình trạng mất nước. Nhưng chỉ cần cho anh ta đủ đồ ăn và nước uống, lại có thêm hoàn cảnh nghỉ ngơi tốt, chưa tới hai ngày là anh ta đã khỏe lại.

Có điều Trương Hằng lại không vội lên đường. Diện tích của hòn đảo này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không hề nhỏ. Hắn chạy một vòng ngoài rìa cũng phải mất chừng tám ngày. Sau khi đi vào rừng thì chắc chắn tốc độ sẽ giảm đi, nhưng từ đây đi đến giữa đảo chắc cũng chỉ tốn khoảng ba ngày mà thôi.

Mà nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Bear có thời gian chờ là 19 ngày, tức là bọn họ vẫn còn đủ thời gian để chuẩn bị.

Sau hai ngày ở chung, Trương Hằng đã hiểu đại khái về khả năng của người đồng đội mới này.

Quả nhiên kỷ năng sinh tồn nơi hoang dã của Bear khác với Ede và ông anh mặc quần đùi, nghiêng sang hương đi săn và tự giúp bản thân, vừa hay đây lại là điều cần thiết để thăm dò rừng rậm.

Bây giờ Trương Hằng có thể chế tạo đại đa số công cụ, cũng có kỹ xảo sinh tồn cơ bản như tìm kiếm nơi ở, nguồn nước.

Nhưng từ vườn rau với số loại rau củ đơn điệu của hắn và chuột Mickey cô đơn lẻ bóng được nuôi dưỡng trong vườn, có thể thấy thật ra bây giờ hắn cũng không hiểu gì nhiều về nơi này.

Nhất là ở phương diện phân biệt giống loài, đây luôn là điểm yếu của Trương Hằng, hay nói đúng hơn là những người hiện đại quen sống trong thành phố.

https://thuviensach.vn

Thật ra trong rừng còn rất nhiều loài thực vật khác, nhưng Trương Hằng không biết liệu chúng có ăn được hay không, hoặc phần nào thì ăn được. Do sợ trúng độc nên hắn chỉ dám đào khoai tây và hành tây mà mình có thể nhận biết để đem về.

Phương diện động vật cũng chẳng khác gì mấy, Trương Hằng vẫn ghét bỏ Chuột Mickey trông quá xấu xí, nhưng nào ngờ nó lại là quốc điểu đã tuyệt chủng của nước Mauritius.

Bây giờ, nhà thám hiểm được cứu rốt cuộc cũng có thể giúp hắn bổ sung nốt nhược điểm cuối cùng này.

Thấy vẫn còn thời gian, Trương Hằng dứt khoát làm một chuyến đi vòng quanh bìa rừng cùng với Bear.

Bear đã dạy hắn cách phân biệt và thu hoạch các loại nguyên liệu trong rừng rậm.

Trương Hằng nghe xong thì không khỏi cảm thán, một năm nay mình đúng là phung phí của trời, ngồi giữa kho báu nhưng hoàn toàn không biết cách khai thác.

Nhưng nghe một hồi Trương Hằng lại lấy làm lạ, bởi vì tất cả những sinh vật xuất hiện trước mặt Bear, cuối cùng hầu hết đều nhận được đánh giá ‘cắt bỏ đầu là ăn được.”

“...”

Sáng ngày thứ 10, hai người trở lại gian nhà gạch. Trương Hằng cảm thấy khá hài lòng với hành trình lần này. Cho dù trong đảo không có thứ gì hết, nhưng chỉ riêng 10 ngày này đã khiến hắn nhận được rất nhiều lợi ích.

Huống hồ gì Bear còn là đối tượng lắng nghe và trò chuyện rất tốt.

Hai người nghỉ ngơi trong gian nhà gạch một ngày, Trương Hằng trồng những hạt giống rau củ thu thập được vào trong vườn rau. Kết quả

https://thuviensach.vn

không ngờ lúc này hắn lại nhận được một tin tức.

[Thu thập hơn mười loại rau củ thành công, kỹ năng sinh tồn nơi hoang dã từ lv1 tăng lên lv2, điểm trò chơi +5, có thể xem bảng trạng thái cá nhân...]

Đến giờ Trương Hằng vẫn không biết cái gọi là điểm trò chơi này có tác dụng gì, tính cả mấy lần trước đó thì hắn đã có tới 15 điểm trò chơi, có thể tra được trên bảng nhân vật của hắn.

Theo hắn thấy, thứ này có vẻ giống hệ thống thành tựu. Sau khi hoàn thành điều kiện nhất định thì sẽ nhận được, 11 điểm trò chơi lúc trước lần lượt đến từ nhóm lửa, xây nhà và đi săn.

Nhưng Trương Hằng cũng không nghĩ nhiều về thứ này, bình thường mà chơi game thì hắn là loại người chơi tùy duyên. Chỉ cần qua ải là được, không cố chấp nhất định phải đạt được thành tựu như những người chơi khác. Lần này chẳng qua là chơi một mình quá lâu, có muốn không đạt cũng khó.

Ngoài ra hắn còn phát hiện có vẻ ô đánh giá cũng có chút thay đổi.

[Đánh giá: Người chơi bình thường, không có nhiều đặc điểm đáng khen, nhưng có kỹ xảo sinh tồn nơi hoang dã và bắn cung nhất định. Dự đoán không thể vượt qua 5 vòng đầu của trò chơi.]

Trương Hằng lấy làm tò mò, hắn cảm thấy trình độ bắn cung của mình có thể coi là không tệ, lại còn sở hữu kiến thức sinh tồn có thể ứng phó với hoàn cảnh ác liệt, thế mà vẫn không qua nổi vòng thứ 5 á?

Vậy tình huống của những người chơi khác thì sao?

Suy nghĩ này chỉ thoáng hiện trong đầu của Trương Hằng, sau đó hắn lại chuyển hết sự quan tâm vào những chuyện cần làm trước mắt.

Sau một đêm nghỉ ngơi, hai người bọn họ đã gần như khỏe hẳn, trạng thái thân thể cũng ở mức tốt nhất.

https://thuviensach.vn

Tiếp đó, rốt cuộc cũng tới màn chính.

Trương Hằng đeo cây cung dài và giỏ tên của mình lên, chia lương khô và nước ngọt đã chuẩn bị từ tối hôm qua thành hai phần. Hắn và Bear mỗi người cầm một phần, dùng tiết kiệm một chút thì chỗ đồ này cũng đủ cho bọn họ sống giữa rừng rậm cả tuần lễ.

Hơn nữa còn có cỗ máy săn bắn hình người là Bear, đã không cần lo chuyện tiếp tế.

Sau đó Trương Hằng lại lấy hai mũi giáo đã chuẩn bị từ trước ra, định dùng làm vũ khí cận chiến ra. Nhưng Bear lại lắc đầu, anh ta rút con dao găm bên hông ra: "Tôi có cái này là được rồi."

Trương Hằng cảm thấy hâm mộ, nhìn con dao găm đó hắn lại nhớ tới con dao găm Thụy Sỹ của mình ở hiện thực... Sau khi lưu lạc tới hoang đảo này, hắn chưa từng gặp lại đồ sắt. Nhớ lại hồi đầu khi ở cùng Ede, hắn đã từng hoàn thành hành động vĩ đại là dùng vỏ sò cưa cây. Thậm chí ngay cả mũi giáo trong tay bây giờ cũng chỉ là chưng khô đoạn đầu sau đó mài nhọn rồi sử dụng.

Hiệu quả thì không tệ lắm, nhưng dẫu sao vẫn thua xa trang bị chính quy.

Huống hồ gì con dao găm kia được chế tạo khá tinh xảo, bên trên còn khắc tên của Bear.

"Nếu thích thì chờ sau khi chúng ta an toàn rời khỏi đây, tôi sẽ tặng con dao này cho cậu. Mà cậu cũng có thể tới nhà tôi chơi, đến lúc đó tôi sẽ giới thiệu vợ và con trai của tôi cho cậu làm quen."

Tuy biết ngày đó sẽ không bao giờ tới, nhưng Trương Hằng vẫn lễ phép nói một tiếng cảm ơn với anh ta.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, hai người chính thức bước vào khu rừng kia.

Ngay trong buổi chiều đầu tiên, Trương Hằng đã ý thức được có Bear làm bạn là chuyện may mắn đến cỡ nào.

https://thuviensach.vn

Hắn đã chuẩn bị đầy đủ nhất có thể, nhưng rõ ràng là hắn vẫn đánh giá thấp độ nguy hiểm của nơi này.

Một người không thể duy trì cảnh giác suốt 24 giờ được, đặc biệt là buổi tối giữa một khu rừng hoàn toàn không hề yên tĩnh, luôn có thứ gì đó xào xạc trong bụi cây giữa màn đêm tối om.

Ngày đầu tiên, Trương Hằng luôn duy trì cảnh giác, hễ có gió thổi cỏ lay gì đó là xiết chặt mũi giáo trong tay, nhưng hắn phát hiện mình không thể tiếp tục như vậy được. Hậu quả của một đêm không ngủ là hôm sau tinh thần của hắn sẽ trở nên uể oải, phản ứng cũng chậm chạp hơn.

Thế nên Trương Hằng ép mình phải nhắm mắt lại.

Khó khăn lắm Trương Hằng mới có thể bỏ ngoài tai những tiếng động mờ ám kia mà mơ mơ màng màng. Đúng lúc này, hắn lại cảm thấy có thứ gì lướt lên bụng của mình.

Nhưng đây là lúc Trương Hằng buồn ngủ nhất trong ngày, hắn không thể tỉnh dậy ngay được. Mãi tới khi có thứ gì đó cuốn lấy cơ thể của hắn, đồng thời càng lúc càng thít chặt khiến Trương Hằng cảm thấy khó thở, hắn mở mắt ra mới nhìn thấy rõ có một thứ đang quấn trên người mình.

Đây là một con trăn lớn, dài hơn 3 mét, thân thể của nó còn to hơn ca cánh tay của Trương Hằng. Dưới bụng thì trắng ởn, trên lưng lại đầy những đốm màu nâu hình đám mây.

Trương Hằng thử vùng thoát khỏi vòng siết của nó, nhưng hắn phát hiện mình không thể nhấc được cánh tay lên. Thứ đó càng ngày càng siết chặt, khiến hắn có cảm giác xương cốt như sắp bị bẻ gãy.

Nhưng may là động tác giãy giụa của hắn cũng đánh thức Bear ở bên cạnh.

“Trăn đá Myanmar, một nhánh của trăn Ấn Độ. Nó là một trong sáu loại rắn lớn nhất trên thế giới, rất thường thấy trong rừng mưa nhiệt đới. Chúng nó rất khỏe, hiếm có thiên địch, nhưng không phải không có

https://thuviensach.vn

nhược điểm.” Bear sờ vào đuôi con trăn, đâm nhẹ một cái vào chỗ nào đó không rõ, nào ngờ thân thể con trăn đá Myanmar kia lại từ từ mềm nhũn ra.

“Hậu môn thường là điểm yếu của loài trăn, tấn công vào chỗ này có thể giúp cậu có thêm thời gian chạy trốn.”

Sau khi Trương Hằng thoát ra, Bear vừa giải thích vừa đâm dao găm vào đầu của con trăn Myanmar nọ.

“May thật đấy, sáng mai chúng ta có bữa sáng rồi.”

https://thuviensach.vn

Chương 17: Sinh tồn trên hoang đảo (11)

Generated by GetTruyen.com

Khi Trương Hằng thức dậy thì thấy Bear thật sự đang nướng con trăn tối qua suýt nữa đã nuốt chửng hắn.

"..."

"Cậu Trương, dậy rồi đấy à, vừa vặn kịp ăn sáng." Nhà thám hiểm dùng cành cây trong tay khều đống lửa, sau đó chỉ một đống dính đầy máu tươi ở bên cạnh: "Da rắn, tôi vừa mới lột xong. Sau khi rửa sạch thì có thể dùng nó làm túi đựng nước gì đó, tốt hơn dùng thùng gỗ đậy kín nhiều. Hoặc cũng có thể lấy ra làm quần áo, khi mặc vào cũng có tác dụng hạ nhiệt, rất hữu dụng trong những ngày t nóng bức."

"Cảm ơn anh vì chuyện tối qua." Trương Hằng ngồi dậy, đầu tiên là nói tiếng cảm ơn với Bear, hắn còn thấy rõ vết bầm trên cánh tay của mình.

"Nào, đừng khách khí thế. Cậu từng cứu tôi trên biển mà, muốn sống được trong khu vực hoang dã thì phải giúp đỡ nhau mà." Bear đưa một xiên thịt trăn nướng cho Trương Hằng.

Ban đầu Trương Hằng định từ chối, nhưng nghĩ lại thì đây có thể là cơ hội duy nhất trong cuộc đời để ăn thịt trăn mà không phải ngồi tù, thế nên hắn vẫn nhận lấy.

Hắn tò mò cắn một miếng, phát hiện hóa ra mùi vị cũng không tệ, chẳng tanh gì mấy, hơi giống thịt gà nhưng dai hơn một chút.

Nhớ lại tối hôm qua chính cái thứ này suýt nữa đã cướp mất tính mạng của mình, Trương Hằng lại mạnh dạn cắn thêm hai miếng.

...

Ăn sáng xong, hai người lại tiếp tục lên đường.

https://thuviensach.vn

Bear tiếp tục phát huy tác dụng của một người dẫn đường đạt chuẩn, anh vừa đi trước dùng dao găm mở đường vừa giảng giải cho Trương Hằng về những sinh vật gặp được dọc đường.

“Con trăn mà chúng ta gặp phải tối hôm qua không phải kẻ săn mồi duy nhất trong khu rừng này, bởi vì khi ăn thì trăn thường nuốt chửng toàn bộ con mồi. Thị lực của chúng không được tốt, có lúc còn xuất hiện tình huống con mồi quá lớn khiến bọn nó căng vỡ bụng, nhưng khả năng tiêu hóa của chúng lại rất lợi hại. Bình thường thì nó có thể tiêu hóa cả máu thịt lẫn xương cốt, còn mấy bộ xương động vật chúng ta thấy trước đó có vài bộ khá hoàn chỉnh, không giống như chết trong tay nó.”

Trương Hằng lặng lẽ ghi nhớ những kiến thức dài dòng này, rất nhiều thứ lúc bình thường không thấy có tác dụng gì, nhưng không biết chừng lại có lúc phát huy tác dụng ấy chứ.

Ví dụ như Ede và ông anh mặc quần đùi đều không dạy hắn làm thế nào để dùng nước biển tạo ra muối. Nhưng hắn từng xem một video trên website nổi tiếng nào đó, dùng phương pháp đun nóng kết tinh và lọc nhiều lần để thu được muối ăn tương đối tinh khiết, nhờ đó giúp thức ăn trở nên ngon miệng hơn.

Thời tiểu học Trương Hằng từng đi theo ông ngoại tới Tây Song Bản Nạp, công viên rừng nguyên sinh ở đó đã để lại ấn tượng sâu sắc hắn cho hắn.

Nhưng dù sao nơi đó cũng được con người khai thác, do cân nhắc tới tính an toàn nên họ chỉ mở một phần nhỏ cho du khách. Đó là lần đầu tiên Trương Hằng thấy rừng mưa nhiệt đới hoàn toàn tự nhiên như vậy. Hơn nữa, theo như lời của Bear thì quần thể sinh vật trong khu rừng trên hòn đảo này hết sức phong phú. Chuyện này cũng khiến Trương Hằng mở mang tầm mắt.

Ví như hắn từng thấy một con ếch xanh nhỏ ven đường có lớp da ở bụng hơi mờ, chỉ dài chừng 1-2 cm. Nhìn từ dưới lên có thể thấy được cả trái tim, lá gan và hệ tiêu hóa của nó, vô cùng thần kỳ.

https://thuviensach.vn

“Ếch thủy tinh, thường sống trong rừng mưa nhiệt đới ở châu Nam Mỹ. Trước mắt trên thế giới đã phát hiện được 134 loại ếch thủy tinh, trong đó có 60 loại đã gần tuyệt chủng.” Nhà thám hiểm vừa nói vừa cẩn thận đặt con vật lên một chiếc lá.

“Thế cái này thì sao?” Trương Hằng chỉ vào một gốc đa có một chỗ nhô lên như khối u, trên đó còn mọc ra một cành mới.

“A, cây ổ rồng, cây ổ rồng là thực vật phụ sinh. Khi mới mọc sẽ có màu xanh nhạt, lúc lớn sẽ chuyển thành nâu nhạt. Bọn chúng thường sống nhờ trên thân hoặc cành của những loài cây khác, rất thường thấy trong rừng mưa nhiệt đới.”

Ngoài ra Trương Hằng còn thấy cả vượn cáo, nhưng thứ này không phải cáo cũng chẳng phải vượn. Chúng có cánh như dơi bao phủ phần cổ và tứ chi. sau khi giang ra có thể giúp nó bay lượn trên không trung, trông có vẻ khá thú vị. Nhện nhảy Bagheera Kiplingi, loài nhện ăn chay duy nhất trên thế giới, dùng lá non làm thức ăn, cái tên của nó thật sự quá khó đọc, Trương Hằng hỏi lại Bear ba lần vẫn không thể tin nổi. Chim thiên đường, còn gọi là chim seo cờ, tiếng kêu rất giống tiếng súng. Lần đầu tiên nghe thấy tiếng kêu của nó thì Trương Hằng đã dọa nhảy dựng lên. Nhưng hình dáng của nó rất đẹp, đặc biệt là lông đuôi, còn có thể đổi màu sắc...

Bear không nhịn được mà thốt lời cảm thán: “Nơi này đúng là thiên đường của sinh vật, đây là lần đầu tiên tôi thấy nhiều động vật thực vật nhiệt đới tập trung với nhau như vậy. Đúng là không thể tưởng tượng nổi, nếu các nhà khoa học nghiên cứu sinh vật mà biết thì nhất định sẽ yêu nơi này đến chết.”

Đúng lúc này, Trương Hằng như giẫm phải thứ gì. Hắn khom lưng xuống nhìn thì nhặt được một cái răng của loài động vật nào đó, dưới đáy còn một lỗ thủng hình tròn.

“Hình như thứ này được chế tạo thủ công, lỗ thủng tự nhiên sẽ không ngay ngắn như vậy.” Bear nhận lấy cái răng, quan sát kỹ vài lượt rồi nói: “Tôi biết có một số thổ dân sẽ dùng răng của con mồi làm đồ trang sức

https://thuviensach.vn

đeo trên cổ, dùng để khoe khoang sức mạnh của bọn họ. Con mồi càng lợi hại càng chứng minh sức mạnh của bọn họ, như vậy khi chọn bạn đời họ cũng dễ chọn được người mà mình để ý hơn. Tôi có một người bạn muốn cưới cô gái xinh đẹp nhất trong bộ lạc, nên đã một mình vào thảo nguyên săn sư tử, kết quả là không thể về được."

"..."

Quả nhiên bên nước ngoài ít người là có nguyên nhân, Trương Hằng rất sáng suốt không bình luận gì về hành vi này. Tính ra thì hắn quan tâm tới một vấn đề khác hơn: "Tức là trên đảo này còn có thổ dân sinh sống? Không phải bộ tộc ăn thịt người đấy chứ?"

Bear lắc đầu: "Khả năng này không lớn, diện tích hòn đảo này không lớn mấy. Cậu nói là mình đã sống trên đảo hơn một năm, nếu trên đảo còn có những người khác thì không lý nào đến bây giờ mà hai bên còn chưa chạm mặt... Hơn nữa thứ này có vẻ cũ lắm rồi."

"Tức là trước kia ở đây thật sự có thổ dân sinh sống?" Trương Hằng cũng sợ đến mướt mồ hôi. Nếu bây giờ những thổ dân đó vẫn còn sống, không khéo ngay ngày đầu tiên lên đảo thì hắn và Ede đều đã bị đối phương bắt bắt đi nấu canh rồi.

"Ừm, đi tiếp xem."

Bear cũng thấy hứng thú, bản thân anh ta là nhà thám hiểm, những nền văn minh thế này có sức hấp dẫn khó tả với anh ta. Thậm chí anh ta còn quên luôn mình tới đây là để tìm cách rời khỏi hòn đảo và trở về thế giới văn minh. Hai người lại tiếp tục đi sâu vào trong đảo.

Tới lúc này thì bọn họ đã đi được một nửa lộ trình, càng đi sâu vào thì bọn họ càng phát hiện ra nhiều dấu vết tồn tại của con người.

Bear nhìn những căn nhà đã hư hỏng tới mức không còn ra hình thù gì, cùng với những công cụ bằng đá đã mọc đầy rêu xanh kia, có thể khẳng định khi xưa từng có một bộ lạc thổ dân sinh sống ở nơi này.

https://thuviensach.vn

Chuyện gì đã xảy ra với họ, vì sao bây giờ lại biến mất không còn một ai? Nhà thám hiểm càng lúc càng thấy tò mò hơn.

https://thuviensach.vn

Chương 18: Sống sót trên đảo hoang (12)

Generated by GetTruyen.com

Trương Hằng cũng chẳng lấy làm kinh ngạc gì, chủ yếu là do hắn biết đây chỉ là một trò chơi, nên dù có tìm thấy gấu Pooh ở sâu trong rừng thì hắn cũng không cảm thấy ngạc nhiên mấy.

Có điều bây giờ Trương Hằng cũng không thể không thừa nhận mọi thứ xung quanh mình đều vô cùng chân thực, nếu không phải trên người hắn có thêm 24 giờ khiến cho thời gian của trò chơi xuất hiện vấn đề lớn, chắc hắn cũng không tìm ra bất cứ BUG nào.

Ngoại trừ những phòng ốc và đồ đá đó ra, hai người còn phát hiện một hồ nước nhỏ bên cạnh, diện tích khoảng một hecta. Bear múc nước trong hồ lên uống thử rồi nói: “Uống được, đây là hồ nước ngọt, hèn gì bọn họ xây làng ở bên cạnh.”

Ánh mắt của Trương Hằng lại bị một thứ nhô phân nửa khỏi lớp nước bùn trong hồ thu hút.

“Bộ lạc này... bọn họ đã có kỹ thuật luyện kim rồi à?”

Trương Hằng rút thứ đó ra, phát hiện đó là một món đồ sắt rất sắc bén. Có vẻ trước kia nó được lắp trên một thanh gỗ, nhưng khúc gỗ kia đã mục nát tới mức không còn ra hình dáng gì.

Trương Hằng tiếp tục nghiên cứu, nhưng lại phát hiện mình hoàn toàn không nhận ra thứ này rốt cuộc dùng để làm gì.

Bear không phải vạn năng, anh ta cũng không biết công dụng của thứ này là gì, chỉ phân tích: “Xét theo trình độ kỹ thuật, chắc bọn họ vẫn còn trong thời kỳ đồ đá, cho nên rất có thể người dùng món đồ sắt này không phải bọn họ đâu.”

https://thuviensach.vn

Trời đã dần tối, hai người không đi tiếp nữa dứt khoát tìm một chỗ gần đó để nhóm lửa nấu ăn.

Càng gần điểm cuối của cuộc hành trình, tâm trạng của Trương Hằng lại càng rối rắm hơn.

Hơn một năm nay, hắn vẫn dùng suy nghĩ đi vào giữa đảo xem thử để làm động lực, luyện tập bắn tên thật khắc khổ và duy trì rèn luyện hàng ngày của mình. Đây đã sắp trở thành bản năng của thân thể hắn. Nhưng thật ra hắn cũng không quan tâm nơi này có những gì cho lắm.

Xét theo điểm này, đôi khi Trương Hằng lại rất hâm mộ mấy người Ede và Bear, bọn họ có thể tự an ủi bản thân nói có lẽ ngày mai sẽ có thuyền cập bờ hay trong đảo có thứ gì có thể giúp mình về nhà. Nhưng thân là người chơi, Trương Hằng lại hiểu rất rõ, không hết thời gian thì mình không thể đi được.

Nghĩ tới chuyện ngày mai đáp án sẽ được tiết lộ, trong lòng hắn vừa kích động mà lại hưng phấn. Dù sao cũng là chuyện mình đã nghĩ tới trong suốt một năm nay, nhưng phần nhiều lại là cảm thấy chơi vơi.

Sau khi xong chuyện này, hắn phải dựa vào cái gì để sống tiếp đây?

Nhưng cũng may thời gian đã trôi qua bốn phần năm, chỉ còn lại hơn một trăm ngày, cho dù không tìm thấy mục tiêu mới thì cố cắn răng chắc cũng sẽ chịu được mà thôi.

Buổi sáng ngày thứ ba, Trương Hằng dậy rất sớm, nhưng khi hắn mở mắt thì lại phát hiện Bear đã dậy sớm hơn.

“Sớm thế, Trương.” Nhà thám hiểm hưng phấn chào hắn: “Tôi vừa đi một vòng bên hồ, cậu đoán xem tôi phát hiện ra cái gì nào?”

“Hả... bữa sáng mới à?”

“Cái đó cũng không sai, đúng là tôi vừa bắt một con cá nheo định thay đổi món. Nhưng ngoài nó ra tôi còn phát hiện một số thứ khác.” Bear đặt hai

https://thuviensach.vn

quả cầu loang lổ vết rỉ vào lòng bàn tay của Trương Hằng.

“Đây là cái gì thế? Bi à?”

“Đây là đạn.” Bear nói.

“Đạn đặc ruột, bắn kiểu gì cu8ws?” Trương Hằng giật mình, hắn không phải người mê vũ khí nhưng cũng biết những kiến thức cơ bản. Vũ khí hiện đại dựa vào việc đốt thuốc nổ bên trong viên đạn để đẩy nó bắn ra, không có thuốc nổ thì chẳng thể bắn được cái gì cả.

“Còn nhớ thứ mà cậu tìm được bên hồ không, tôi biết nó là cái gì rồi.” Nhà thám hiểm hưng phấn nói: “Súng hỏa mai, vũ khí được sử dụng phổ biến ở Châu Âu vào thế kỷ XV, XVI. Loại vũ khí này có thuốc nổ và đạn được lắp riêng, dùng ngòi để châm lửa... Khi đó việc buôn bán nô lệ da đen đang thịnh hành, rất có thể thổ dân ở đây đã bị bọn bắt nô lệ đánh lén và bắt đi bán cho các chủ nông trường.”

Suy đoán này khá hợp tình hợp lý, phù hợp với tình huống mà bọn họ thấy lúc này, Trương Hằng cũng định chấp nhận suy đoán này. Nhưng nửa ngày sau, lúc cả hai người tới giữa đảo thì thấy một kiến trúc trông như tế đàn và một đống xương trắng chất cao như núi trên đó. Trương Hằng hỏi nhà thám hiểm bên cạnh: “Bọn bắt nô lệ của Châu Âu các anh hồi thế kỷ XV, XVI đều tàn ác như vậy à?”

“... Cái này không phải do bọn bắt nô lệ làm, đó là một thời đại đen tối và tanh máu. Theo tôi được biết, đúng là các thương gia buôn nô lệ sẽ giết chết những người dám phản kháng để uy hiếp những người khác. Cũng có lúc sẽ giết chết những người tuổi tác quá lớn hoặc quá nhỏ, không tiện vận chuyển.”

Bear đi tới trước tế đàn, cầm một cái xương sọ lên: “Nhưng thứ này... không giống cách làm của bọn họ.”

“Nếu không phải bọn bắt nô lệ giết thổ dân trên đảo, vậy thì ai đã giết bọn họ? Chẳng lẽ lại là chính bọn họ ư?” Trương Hằng nói bừa một câu nhưng lại khiến cả hai ngẩn ra.

https://thuviensach.vn

Quan sát kỹ thì phong cách của tế đàn này rất giống những di tích mà bọn họ đã thấy bên hồ.

“Được rồi, bọn bắt nô lệ đã xông lên đảo, những thổ dân thấy không địch nổi nên chạy tới chỗ tế đàn này, tự kết thúc sinh mạng của bản thân... Chuyện này đúng là khó mà tưởng tượng nổi.”

Bear đi vào trong đống xương trắng chính giữa tế đàn, ngồi xổm xuống dùng tay gạt tro bụi trên phiến đá: “Nơi này còn có những thứ khác, là một hình vẽ một sinh vật nửa trên là người nửa dưới là rắn, xem ra là thần linh mà đám thổ dân kia thờ phụng.”

Trương Hằng hơi thất vọng, tuy hắn không quan tâm chuyện rốt cuộc ở giữa đảo có thứ gì cho lắm, nhưng phát hiện di tích thổ dân không có tác dụng gì với mình thế này thì vẫn cảm thấy chán nản.

Dù sao đây cũng là chuyện mà hắn chuẩn bị ròng rã cả năm trời, dọc đường tới đây cũng rất mạo hiểm, hắn còn suýt bị con trăn lớn kia nuốt vào trong bụng. Kết quả chỉ tìm thấy một đống xương và một tế đàn.

Nhưng hắn thấy Bear có vẻ rất hứng thú với đống đồ đó nên không giục đối phương.

Thức ăn và nước uống của hai người đều cực kỳ dư dả, còn chưa hết một nửa số đồ ăn mang theo lúc trước. Trên đường đi Bear còn săn được không ít ‘đặc sản’, tuy đại đa số chúng khiến người ta không biết nên ăn thế nào nhưng hương vị lại ngon đến bất ngờ.

Trương Hằng đang suy nghĩ liệu có nên đi thẳng qua khu rừng để tới bên kia đảo rồi đi dọc theo bờ biển quay về chỗ ở hay không.

Nhưng đúng lúc này, một bóng đen đột nhiên chạy ra từ đằng sau tế đàn, lao thẳng về phía nhà thám hiểm.

Trương Hằng giật nảy mình, lần này không cần Bear phổ cập kiến thức khoa học, hắn đã nhận ra đó là cái gì.

https://thuviensach.vn

... Báo Châu Mỹ, vua trong những khu rừng mưa nhiệt đới. Hình thể và bộ dạng đều rất giống hổ, có răng nanh và móng vuốt sắc nhọn. Nó có thể dễ dàng bắt giết cá sấu Caiman, là kẻ săn mồi cỡ lớn đứng trên đỉnh của chuỗi thức ăn.

Nhưng phản ứng của Bear cũng cực kỳ nhanh chóng, anh ta lăn một vòng trên mặt đất một cái, tránh được đòn tấn công nhanh như chớp của mãnh thú sau đó rút con dao bên hông ra.

Trương Hằng cũng nhanh chóng lấy cung tên sau lưng ra, nhưng sau đó lại có một con báo Châu Mỹ khác lao ra.

Lần này Bear cũng biến sắc.

Không phải chứ?! Trương Hằng hoảng hốt, theo lý thuyết thì bây giờ còn bốn ngày nữa mới tới lúc Bear bị giết chết theo kịch bản. Mấy con báo Châu Mỹ này ra sân sớm vậy, có phải cầm nhầm kịch bản rồi không?

Nhưng bây giờ đã không còn nhiều thời gian cho hắn suy nghĩ nữa, tình hình của Bear lúc này đang rất nguy hiểm, anh ta có lợi hại hơn nữa cũng không thể một mình đối phó với hai con báo Châu Mỹ. Trương Hằng giương cung lắp tên, bắn một mũi về phía con báo Châu Mỹ thứ hai.

Con thú nhanh nhẹn nhảy lên né tránh. Trương Hằng không mấy ngạc nhiên, giờ hai bên đang cách nhau chừng 27-28 mét, lúc bình thường hắn bắn Chuột Mickey cũng chỉ chính xác được 50-60%, báo Châu Mỹ lại nhanh nhẹn hơn chim Dodo không biết bao nhiêu lần.

https://thuviensach.vn

Chương 19: Phần sống sót trên đảo hoang (13)

Generated by GetTruyen.com

Trương Hằng bắn hụt một mũi tên đã khiến con báo Châu Mỹ kia chú ý, con thú nhanh chóng chuyển sự chú ý sang người hắn.

Bây giờ Bear còn đang vật lộn với con báo Châu Mỹ còn lại, nói cách khác Trương Hằng buộc phải một mình đối phó với vua của rừng mưa nhiệt đới. Nếu gặp tình huống này trước khi lên đảo, hắn chỉ có thể bó tay chào thua.

Đừng nói báo Châu Mỹ, cho dù là con ngỗng to ở cửa thôn, hắn cũng chưa chắc đã là đối thủ.

Nhưng bây giờ, hắn khổ luyện bắn tên suốt một năm không phải là vì giờ phút này ư?

Trương Hằng nhanh chóng rút một mũi tên gỗ ra, đặt lên dây cung, hắn không vội ra tay, bởi vì trước mắt hai bên còn cách nhau rất xa.

Trong khoảng cách này, hắn không chắc 100% sẽ bắn trúng mục tiêu, vì vậy hắn buộc phải kiềm chế nỗi sợ trong lòng, chờ con báo Châu Mỹ kia tấn công trước.

Chuyện này nghe thì đơn giản, nhưng khi thật sự bắt tay vào làm lại chẳng hề dễ dàng gì.

Bởi vì với cánh tấn công từ xa, khoảng cách càng xa sẽ có nghĩa là càng an toàn. Có một câu nói thế này, mỗi xạ thủ đều có một trái tim thích thả diều.

Nhưng thực tế lại rất tàn khốc, Trương Hằng hiểu rõ, về mặt nhanh nhẹn và tốc độ hai chân của mình chắc chắn không chạy kịp bốn chân của nó. Cho dù hắn có chơi diều được, không khéo con báo Châu Mỹ này sẽ quay sang tấn công Bear cùng đồng bọn của nó ấy chứ.

https://thuviensach.vn

Sau đó, bị hai con báo bao vây thì chắc chắn Trương Hằng không thể chạy ra khỏi khu rừng này được.

Thế là một người một báo cứ giằng co như vậy, Trương Hằng dựa theo lời dạy của huấn luyện viên, giữ vững dáng đứng tiêu chuẩn, điều chỉnh hơi thở của mình.

Còn con báo Châu Mỹ phía đối diện đã hết kiên nhẫn, nó rướn người lên, đây là động tác chuẩn bị tấn công.

Trương Hằng thấy vậy thì lập tức căng thẳng, lần này khác hẳn với lúc đi săn chim Dodo. Khi đó, cho dù hắn bắn tên không trúng thì kết quả cũng chỉ đơn giản là không được ăn thịt gà mà thôi, nhưng nếu bây giờ mũi tên này của hắn bắn trượt, với tốc độ của báo Châu Mỹ, chắc chắn hắn sẽ không có cơ hội bắn lần thứ hai.

Đến lúc đó người bị ăn thịt chắc chắn sẽ hắn.

Trương Hằng cố gắng đuổi những suy nghĩ linh tinh đó ra khỏi đầu, giữ cảm xúc ổn định. Ngay một giây sau, con báo Châu Mỹ kia đã bắt đầu hành động. Tốc độ của nó còn nhanh hơn tưởng tượng của Trương Hằng, gần như chỉ một chớp mắt thì đã rời khỏi chỗ cũ. Hai chi sau cường tráng đạp lên mặt đất lấy trớn phóng lên.

Khoảng cách giữa hai bên đang nhanh chóng thu hẹp, mãi tới khi còn chưa tới 7 mét thì tiếng bắn tên cũng vang lên.

Có thể nói, đây là mũi tên mà Trương Hằng hài lòng nhất từ trước tới nay. Sau thời gian dài chuẩn bị và tập trung, tinh thần của hắn đã tiến vào một loại trạng thái như hòa làm một với tự nhiên. Cảm giác thế giới trước mặt mình như chậm lại, hắn có thể thấy quỹ tích lay động của sợi ria trên mép con báo Châu Mỹ nọ.

Dù là cường độ, góc độ hay phán đoán đều có thể xem như hoàn hảo.

Mũi tên vừa rời cung, Trương Hằng đã nắm chắc là nó sẽ bắn trúng mục tiêu.

https://thuviensach.vn

Sự thật cũng đúng là như vậy.

Khoảng cách gần như thế, lại đang lao tới hết tốc lực nên con báo Châu Mỹ kia không tránh kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn mũi tên gỗ bắn trúng đầu của mình.

Nhưng sau đó lại xảy ra chuyện mà Trương Hằng không lường trước được. Không biết vì lực sát thương của mũi tên không đủ hay do vận may của hắn không được tốt mà lại bắn trúng xương sọ. Tóm lại thì mũi tên này không đâm sâu được bao nhiêu đã kẹt lại.

Con báo Châu Mỹ gào lên đau đớn, nhưng vết thương trên đầu hoàn toàn không đủ khiến nó mất mạng ngay tại chỗ. Nó mang theo cả mũi tên lao về phía Trương Hằng còn chưa kịp bỏ chạy, bổ nhào lên khiến hắn ngã ra đất.

Trương Hằng dùng cây cung gỗ trong tay chặn ngang cổ của con báo Châu Mỹ này, không cho nó cơ hội cắn đứt cổ họng của mình. Nhưng nửa người trên của hắn cũng bị con báo Châu Mỹ đè lên mặt đất, móng vuốt của nó cào lên vai hắn tóe máu.

Nhưng đau đớn cũng khiến thân thể của Trương Hằng bộc phát ra sức mạnh chưa từng có.

Cái chết gần trong gang tấc thậm chí còn khiến hắn tạm thời quên đi nỗi sợ. Trương Hằng biết bây giờ không ai giúp được hắn cả, muốn sống sót thì hắn chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình.

Một tay của hắn cầm cây cung gỗ, một tay khác buông ra quơ quào như điên ở bên cạnh. Con báo Châu Mỹ cảm thấy lực chống trên cổ đã yếu bớt, ánh mắt càng thêm hung dữ, rướn đầu táp về phía yết hầu của Trương Hằng. Nước bọt từ răng con báo chảy xuống mặt hắn, mùi hôi thối khiến Trương Hằng suýt ngất đi.

Tình cảnh của hắn lúc này đang vô cùng nguy cấp.

https://thuviensach.vn

Nhưng ngay một giây sau, cuối cùng Trương Hằng đã vơ lấy được mũi giáo mà mình bỏ xuống lúc trước.

Thấy cái miệng rộng hôi thối kia sắp cắn đứt cổ họng của mình, hắn vượt trước một bước, đâm thẳng mũi giáo vào cổ của con báo Châu Mỹ này. Đồng tử của con báo khựng lại, Trương Hằng chẳng những không buông tay mà còn gắng sức xoắn mũi giáo như điên trong cổ con báo.

Cùng lúc đó, hắn cũng ném cây cung trong tay đi, nắm lấy mũi tên cắm trên sọ con báo, hai cánh tay cùng dùng sức dí thật mạnh vào.

Adrenalin được phóng thích khiến hắn quên đi đau đớn trên người, đây là một trận chiến sống còn, không có chỗ cho lòng thương hại. Trương Hằng dốc hết sức giết chết con mãnh thú trước mắt, mãi tới khi bên tai lại vang lên âm thanh nhắc nhở.

[Thành công đơn độc giết chết một con báo Châu Mỹ, điểm trò chơi +10, có thể xem trạng thái cá nhân...]

Lúc này Trương Hằng mới xác nhận mình thật sự là người thắng cuối cùng trong trận chiến tanh máu này.

Trương Hằng giơ tay đẩy con thú đang đè lên người mình ra, thấy trận chiến bên phía Bear cũng sắp tới hồi kết.

Anh ta đang cưỡi lên người đối thủ, lưỡi dao cắm sâu trong bụng con báo.

Con báo Châu Mỹ chảy máu ròng ròng, hành động càng ngày càng chậm chạp, có thể thấy nó đã sắp theo gót đồng bọn.

“Ha ha, cậu không sao chứ, Trương.” Bear ân cần thăm hỏi, lúc trước anh ta thấy Trương Hằng gặp nạn nhưng lại không rảnh tay để cứu giúp.

“... Tôi vẫn luôn muốn có một cái quần da hổ, nhưng da báo cũng không đến nỗi.” Trương Hằng thở hồng hộc, nằm sõng soài trên mặt đất. Sau

https://thuviensach.vn

khi xác nhận mình đã an toàn, hắn lập tức kiệt sức, thậm chí không muốn nhúc nhích một ngón tay.

Bây giờ nhớ lại, mọi chuyện xảy ra vừa rồi đúng là quá điên cuồng, nhịp tim của Trương Hằng mãi vẫn không bình ổn lại được.

Hắn chưa từng nghĩ sẽ có một ngày mình lại vật lộn với loại dã thú cỡ lớn thế này. Phải biết, nếu tính toán theo thời gian thực thì một giờ trước hắn vẫn còn đang uống nước chanh ở quán bar.

Nhưng bây giờ hắn đã là người đàn ông có thể làm thịt cả một con báo.

Nghĩ như vậy lại có vẻ khá ngầu, nhưng tốt nhất là đừng xảy ra chuyện tương tự như vậy nữa.

“Vừa rồi lúc vật lộn làm vỡ một tảng đá trên tế đàn, tôi còn tìm thấy thứ này đây.” Bear giải quyết đối thủ của mình xong thì đi sang phía bên này.

“Đây là cái gì?” Trương Hằng thấy món đồ đầy lông trên tay Bear, trông như đuôi của con thú nào đó. Nếu thứ này thật sự do những thổ dân giấu bên dưới thì đúng là lạ, không lý nào qua thời gian dài như vậy mà bộ lông vẫn còn tốt như thế được.

Hắn đang định bảo Bear tự giữ thứ này lại mà chơi, nhưng đang định nói lại đổi giọng, hỏi thử: “Có thể cho tôi được không?”

“Đương nhiên, cậu đã cứu tôi tận hai lần cơ mà.” Bear rất hào phóng.

“Cảm ơn, có thể cái này hữu dụng với tôi.”

Trương Hằng đột nhiên đổi ý như vậy là vì vừa rồi khi hắn nhận lấy cục lông này thì bên tai lại vang lên tiếng nhắc nhở.

[Phát hiện đạo cụ trò chơi - chân thỏ (chưa giám định)] .

https://thuviensach.vn

Chương 20: Sống sót trên hoang đảo (14)

Generated by GetTruyen.com

Trương Hằng đã ở trên hoang đảo hơn một năm, nhưng đây là lần đầu tiên hắn thấy thứ gọi là đạo cụ trò chơi.

Nhưng ngoại trừ âm thanh khó hiểu đột nhiên xuất hiện bên tai thì chẳng còn gì khác nữa.

Hắn không biết sử dụng thứ này kiểu gì, cũng chẳng rõ nó có hiệu quả gì. Có vẻ như âm thanh kia không định nhắc nhở hắn mà chỉ đơn thuần là thông báo rằng hắn nhận được vật phẩm trò chơi, sau đó không còn gì nữa.

Trương Hằng kiểm tra một lượt nhưng không nhận ra cái chân thỏ này có chỗ nào đặc biệt, đành nhét tạm vào bên hông.

Sau khi thấy vết thương trên bả vai của hắn, Bear không dám xem thường, lập tức dùng nước muối tiến hành khử trùng giúp hắn rồi cau mày nói: “Miệng vết thương của cậu quá sâu. Trên móng vuốt của các loài dã thú sống ngoài nơi hoang dã như vậy thường mang theo rất nhiều vi khuẩn, có thể gây nhiễm trùng.”

Đương nhiên Trương Hằng cũng hiểu nhiễm trùng đáng sợ tới mức nào. Trong thành phố thì chỉ cần tiêm một mũi kháng sinh là được, nhưng trên hoang đảo chẳng có gì thế này, một khi bị nhiễm trùng thì tỷ lệ sống sót sẽ vô cùng thấp. Ede cũng là vì vết thương trên đùi bị nhiễm trùng nên mới sốt cao rồi qua đời, tuy có một phần do kịch bản buộc phải chết, nhưng cũng có thể là thiết kế của trò chơi nhắc nhở người chơi phải chú ý đến nguy hiểm trong phương diện này.

Nhưng có một số việc, cho dù có biết trước cũng chẳng thể làm gì khác.

Tình hình lúc đó hắn còn làm thế nào được?

https://thuviensach.vn

Có thể giết ngược lại trong lúc cực hạn đã là phát huy vượt qua trình độ bình thường, có nhìn thế nào cũng thấy muốn qua cửa mà không thương tích gì là điều không tưởng.

Bear an ủi: “Chưa chắc đã bị nhiễm trùng, cũng có thể sẽ không sao đâu.”

Trương Hằng cười gượng, bây giờ hắn cũng chỉ có thể nghĩ như vậy mà thôi.

Hai người quyết định nghỉ ngơi tại chỗ một ngày, đằng nào cũng đã đến đây, Trương Hằng đề nghị đi hẳn sang bên kia đảo, đương nhiên Bear cũng không có ý kiến gì.

Cho nên bọn họ lại tốn thêm hai ngày một đêm để đi xuyên qua khu rừng nguyên thủy rậm rạp này.

Ngay khi thấy bãi cát và mặt biển, Trương Hằng lại bất ngờ nhận được một thành tựu nhỏ là ‘ngắm cảnh trên đảo’, được thêm 3 điểm.

Nhưng lúc này hắn không có lòng dạ nào để quan tâm tới chuyện đó.

Bây giờ có hai chuyện khiến hắn đau đầu, một là hắn có nguy cơ bị nhiễm trùng, chuyện còn lại chính là sắp tới thời điểm Bear bị giết theo kịch bản.

Chuyện thứ nhất chỉ có thể xem vận may, hắn cũng chẳng còn cách nào khác. Riêng chuyện còn lại, hai người ở cùng với nhau một thời gian dài như vậy, Bear còn cứu hắn từ miệng trăn khổng lồ, Trương Hằng đã coi anh ta như bạn bè nên quyết định nhắc nhở anh ta một chút.

Đương nhiên hắn không nói rõ đây là trò chơi, anh là NPC, trên người có cái buff 19 ngày sau chắc chắn sẽ chết. Chưa nói đến chuyện làm vậy liệu có gây ra phản ứng chưa biết gì hay không, bản thân Bear cũng khó mà tin tưởng cách giải thích này, mười phần chắc chín là sẽ cảm thấy hắn sống trên đảo một mình quá lâu nên tinh thần có vấn đề.

https://thuviensach.vn

Cho nên Trương Hằng chỉ nói với Bear rằng ngày mai anh ta phải chú ý an toàn hết mức.

Xem ra Bear có vẻ không quan tâm lắm. Dẫu sao hai con báo Châu Mỹ cũng đã bị xử lý, bây giờ cũng đã rời khỏi khu vực rừng rậm nguyên thủy, xem như vượt qua thời điểm nguy hiểm nhất. Sau này có xảy ra chuyện gì thì cũng không thể nghiêm trọng hơn được.

Suy nghĩ này của anh ta cũng không hề sai.

Nhưng sau khi trải qua chuyện anh trai mặc quần đùi ăn phải nấm độc, Trương Hằng biết ngày mai có thể xảy ra bất cứ chuyện hoang đường nào nào. Hắn cố thuyết phục Bear là sáng mai đừng đi săn nữa, đồng thời cũng theo dõi đối phương suốt 24 giờ.

Trương Hằng cũng muốn mượn chuyện này để xem thứ gọi là bị kịch bản giết chết sẽ làm tới mức độ nào, rốt cuộc có thể thay đổi được hay không.

... ...

Buổi sáng không có chuyện gì xảy ra.

Trương Hằng theo đuôi Bear như một thằng ngốc, khiến anh ta bị nhìn chằm chằm tới mức dựng hết cả gai óc. Buổi trưa Bear đề nghị ra ngoài rừng hái ít rau dại và nấm nấu canh hải sản nhưng cũng bị Trương Hằng nghiêm túc từ chối.

Đùa cái gì vậy, đã dùng chiêu này một lần rồi giờ còn định dùng lại à?

Trương Hằng đã sinh ra ám ảnh đối với nấm, cho dù có muốn ăn thì cũng có thể chờ hôm khác chứ chẳng thiếu một bữa này.

Bear hết cách, buổi chiều vốn còn muốn ra bờ biển dạo một vòng, nhưng thấy Trương Hằng kiên quyết như vậy cũng đành phải bỏ qua, cũng đỡ gây thêm rắc rối cho hắn.

https://thuviensach.vn

Hai người cứ thế lẳng lặng đi về nhà.

Trên đường, ban đầu không ai mở miệng, cho dù Bear xem như tốt tính nhưng cũng cảm thấy Trương Hằng có vẻ nghiêm trọng hóa vấn đề lên quá.

Kết quả khi đi qua một chỗ nước cạn, vách đá bên tay trái của hắn đột nhiên sụp xuống mà không có dấu hiệu gì báo trước. Bear gặp chuyện bất ngờ không kịp chuẩn bị, trơ mắt nhìn tảng đá từ bên trên sắp rơi xuống đầu của mình. Nhưng ngay trong lúc ngàn cân treo sợi tóc này, một bóng người bỗng bổ nhào lên người anh ta, hai người cùng lăn sang một bên.

Tảng đá rơi xuống đập thẳng vào đá san hô bên cạnh, khiến Bear toát mồ hôi lạnh.

Sau đó anh ta thấy vết máu loang ra trong nước biển và Trương Hằng nằm bất động ở bên trọng, trái tim vọt lên tới cổ họng: “Trương, cậu sao rồi?”

Một lát sau mới nghe thấy giọng của Trương Hằng.

“... Tôi không sao, vừa rồi lao tới mạnh quá nên đập trúng mũi chảy máu.” Trương Hằng che mũi ngồi dậy.

Tình hình lúc đó thật sự rất nguy hiểm, nhưng dù sao Trương Hằng cũng luôn tập trung đề phòng. Khi trên đầu có động tĩnh thì hắn đã lập tức lao tới, cuối cùng cũng hoàn thành lần cứu viện mạo hiểm này.

“Trời ạ, cậu là tiên tri à? Không ngờ cậu lại còn biết trước chuyện tương lai thế này, đúng là thần kỳ!” Sau khi thoát khỏi nguy hiểm, Bear lập tức nhớ tới lời cảnh báo của ai đó ngày hôm qua, không khỏi hoảng sợ thán phục.

“Đừng vui mừng quá sớm, mọi chuyện còn chưa kết thúc đâu.” Trương Hằng nhắc nhở.

https://thuviensach.vn

Thực ra hắn cũng không biết chuyện này bao giờ mới tính là kết thúc, là qua được ngày hôm nay hay sẽ kéo dài mãi tới tận lúc Bear bỏ mạng? Nếu là tình huống sau, vậy thì dù là quỷ thần cũng khó mà cứu được anh ta.

Trương Hằng không cho rằng hơn 100 ngày tiếp theo mình đều có thể giữ tinh thần tập trung cao độ như hôm nay.

May là có lần nguy hiểm này mở đầu cho tên tuổi của hắn, bản thân Bear cũng coi trọng lời tiên đoán lúc trước của hắn hơn.

Vì lý do an toàn, hai người không chợp mắt cả đêm. Khi mặt trời từ từ nhô lên trên mặt biển, Trương Hằng mới giật mình, hắn không ngờ sự giúp đỡ của mình đã thật sự giúp Bear vượt qua ngày thứ 20.

Bear ngáp một cái: “Sao rồi? Tôi đã an toàn chưa?”

“Tôi cũng không biết.” Trương Hằng lắc đầu: “Nhưng anh có thể hoạt động thoải mái rồi.”

Qua ngày thứ 19 nguy hiểm nhất, không ai nói chắc sau này sẽ xảy ra chuyện gì. Cũng như vết thương trên người Trương Hằng, nếu bị nhiễm trùng thì cũng chỉ có nước chấp nhận.

Nhưng vận may của cả Bear lẫn Trương Hằng đều không tệ, người trước thì không gặp chuyện gì nguy hiểm tới tính mạng nữa. Người sau thì vết thương kết vảy, không xuất hiện tình trạng sưng tấy mưng mủ.

Một tuần sau, hai người trở lại trước căn nhà gạch, nhìn Chuột Mickey đang phơi nắng trong vườn, Trương Hằng bỗng thấy rất đỗi thân thiết. Thậm chí còn cảm thấy đối phương không xấu như lúc trước nữa.

Chặng đường vừa rồi không tốn bao nhiêu thời gian nhưng đầy nguy hiểm, may là thu hoạch cũng không nhỏ.

Không những hắn có thêm 13 điểm, một đạo cụ không rõ tác dụng, quan trọng nhất là bây giờ Bear vẫn còn sống.

https://thuviensach.vn

Chuyện này có nghĩa là 100 ngày tiếp theo, hắn không cần sống lẻ loi một mình trên hoang đảo nữa.

Trương Hằng thu dọn một phòng cho Bear, sau đó mở miệng hỏi: “Bear, anh có thể làm thầy của tôi không?”

“Được thôi, cậu muốn học cái gì?”

“Tiếng anh, tháng 12 tôi có bài kiểm tra cấp 6.”

“...”

https://thuviensach.vn

Chương 21: Sinh tồn trên hoang đảo (Hết)

Generated by GetTruyen.com

Tiếng anh của Bear rất tót, có thể vì anh ta là người Anh.

...

Sau khi hai người thám hiểm từ trung tâm hòn đảo trở về, chuyện đầu tiên họ làm chính là trồng những hạt giống rau quả mới thu thập được vào trong vườn rau. Trương Hằng do dự mãi, cuối cùng bỏ qua chuyện làm cái váy quây da báo cho mình, chủ yếu là có váy mà không có gậy thì hắn cũng chẳng cosplay Tề Thiên Đại Thánh được.

Cuối cùng, hai con báo Châu Mỹ bị Bear chế thành tấm thảm để trải lên giường. Không bao lâu sau, trang trại cũng được Bear chất đầy những con mồi bị bắt về.

Chuột Mickey thấy mình bỗng chốc có thêm nhiều hàng xóm như vậy thì cũng khá giật mình. Thậm chí Trương Hằng còn tìm cho nó một cô vợ, như vậy sau này hai người bọn họ sẽ có trứng để ăn.

Bây giờ cuối cùng Trương Hằng cũng có một chút cảm giác chinh phục được thiên nhiên. Số loại rau quả ăn được lên tới hơn hai mươi loại, thậm chí còn có thêm hai loại gia vị. Cua cá trong hồ thì tha hồ vớt, mỗi ngày đều được ăn thịt, quan trọng hơn nữa là bên cạnh rốt cuộc cũng đã có người để nói chuyện.

Cảm giác này giống như Robinson gặp Thứ Sáu vậy.

Được rồi, xét theo góc độ thầy trò thì có lẽ hắn giống Thứ Sáu hơn.

Bây giờ mỗi ngày Trương Hằng đều bỏ ít nhất 4 giờ ra học tiếng Anh với Bear, đủ cả nghe nói đọc viết. Ngoài ra hắn cũng không bỏ qua việc tập bắn tên. Tuy bây giờ mục tiêu để gắng sức luyện bắn tên đã mất, nhưng sau khi kiên trì thói quen này 1 năm thì nó đã trở thành thói quen

https://thuviensach.vn

của hắn. chẳng qua Trương Hằng không bỏ nhiều thời gian như lúc trước nữa, ngoài ra Bear còn dạy hắn vài chiêu phòng thân.

Đến lúc này, cuối cùng Trương Hằng cũng có chút cảm giác như trở thành chủ nhân của tự nhiên.

Mà hành trình trên đảo hoang của hắn cũng sắp tới hồi kết thúc. Sáng sớm ngày thứ 520, một chiếc thuyền cứu hộ trông thấy đống lửa cầu cứu trên bãi biển nên đã thả thuyền cứu hộ nhỏ xuống. Còn chưa cập bờ đã có một người phụ nữ nhảy từ trên thuyền xuống nước, khóc lóc chạy tới.

“Vợ của tôi, Keira.” Bear buông cần câu tự chế xuống, kích động tới mức đứng bật dậy.

Hai người bọn họ ôm chầm lấy nhau.

Sau đó Bear tháo con dao găm bên hông ra, nhét vào tay Trương Hằng: “Theo lời hứa của chúng ta lúc trước, thứ này tặng cho cậu. Tôi từng tới rất nhiều nơi nguy hiểm trên Trái Đất như Bắc Cực, hoang mạc, cao nguyên... Nhưng đây là lần đầu tiên lực lạc đến đảo hoang. Đây là một kinh nghiệm quý báu khó mà quên được, cậu sẽ mãi mãi là bạn của tôi. Trong thời gian này, không chỉ riêng cậu học được kiến thức từ tôi, mà chính bản thân tôi cũng học được rất nhiều điều ở cậu. Ví dụ như lần đầu tiên tôi biết hóa ra trong tiếng Anh còn có thứ như ngữ pháp.”

“...”

“Đi thôi, bạn của tôi, chúng ta về nhà thôi.”

Trương Hằng theo hai vợ chồng Bear trèo lên chiếc thuyền cứu hộ, trên thuyền còn có vài phóng viên đài truyền hình, mọi người thấy Bear trở về bình an thì đều vỗ tay hoan hô.

Trương Hằng tắm nước nóng trên thuyền, thay một bộ quần áo thủy thủ, cuối cùng cũng có cảm giác được trở về xã hội văn minh. Nhưng hắn không tham gia buổi liên hoan chè chén sau đó mà tìm một góc khuất yên

https://thuviensach.vn

tĩnh không ai chú ý mà ngồi xuống, bởi vì chỉ 2 giờ đồng hồ nữa thôi là tới lúc hắn được trở lại thế giới thực.

Đây đúng là 2 giờ dài lê thê nhất trong đời hắn.

Trương Hằng vẫn lấy làm thắc mắc, rốt cuộc hắn phải làm thế nào để trở về thế giới thực? Kết quả một giây sau trước mắt hắn đột nhiên tối đen, bên tai vang lên âm thanh nhắc nhở quen thuộc.

[Tới kỳ hạn trở về, xác nhận hoàn thành nhiệm vụ...”

[Vượt ải phó bản sống sót trên đảo hoang của người mới, kết thúc vòng thứ nhất của trò chơi, chuẩn bị trở về thế giới thực...”

...

Khi thị giác của Trương Hằng khôi phục trở lại thì hắn phát hiện mình đang ngồi trước quầy rượu của quán bar. Trước mặt còn đặt cốc nước chanh mà hắn mới nhấp một hớp.

Trương Hằng lập tức giơ tay sờ lên gương mặt mình, kết quả trên đó không còn cảm giác râu ria xồm xoàm và thô ráp do hứng gió phơi sương nữa.

Cô nàng bartender chu đáo lấy một hộp phấn lót từ trong túi xách của mình ra, đưa cho ai đó.

Trương Hằng giở hộp phấn ra soi gương trong đó thấy mình hoàn toàn không khác gì lúc vừa tới đây, trên người vẫn mặc bộ quần áo và giày thể thao lúc đầu.

Con dao găm Thụy Sỹ cũng đang nằm trong túi áo.

“Thế này là gì đây, một giấc mơ lạ à?”

“Không, 2 giờ trước cậu đã thật sự biến mất. Không chỉ trong căn phòng này, quầy rượu này, bất cứ ngóc ngách nào trên đời này cũng không thể tìm thấy sự tồn tại của cậu.” Cô bartender nhận lại hộp phấn lót của

https://thuviensach.vn

mình. “Chắc bây giờ trong lòng cậu đang có rất nhiều câu hỏi lắm, nhưng đáng tiếc là tôi không thể trả lời phần lớn những câu hỏi này được, cần cậu tự mình tìm kiếm trong trò chơi mới được.”

“...”

“Tôi chỉ có thể nói cho cậu biết một chuyện, đó chính là mỗi tháng trò chơi này lại tiến hành một vòng. Cậu có thể chọn bất cứ lúc nào để đến các điểm tổ chức và chơi, không bắt buộc là quán quán bar Sex and the City, bởi vì trong mỗi thành phố không chỉ có một điểm trò chơi. Nếu thật sự không tìm thấy thì có thể gọi điện thoại cho dịch vụ chăm sóc khách hàng. Sau khi trả giá nhất định thì sẽ được phục vụ đăng nhập đặc biệt, quá thời hạn mà không đăng ký thì sẽ bị hủy bỏ tư cách người chơi.”

“Người tham gia trò chơi xem như ngầm chấp nhận thỏa thuận bảo mật, đừng tiết lộ những chuyện liên quan tới trò chơi cho những người không phải người chơi hoặc nhân viên làm việc. Ừm, đây còn là ràng buộc cơ bản nhất, đừng ôm tâm lý may mắn.”

Cô bartender xoa cằm: “Còn gì nữa nhỉ, để tôi nghĩ cái đã... À, điểm trò chơi ngoại trừ để đăng nhập vào trò chơi thì còn cung cấp các dịch vụ khác, nội dung phục vụ chi tiết có thể hỏi nhân viên chăm sóc khách hàng.”

Cô ta kéo lấy một tờ giấy ghi chú, viết nhanh một dãy số ra: “Đây là số điện thoại của bên chăm sóc khách hàng, không có việc gì thì đừng gọi linh tinh, vì nhân viên chăm sóc của cậu là tôi.”

“Cô kiêm lắm việc thật đấy.” Trương Hằng cảm thán.

“Chịu thôi, ai bảo bây giờ giá nhà trong thành phố lớn lại đắt đỏ như thế chứ.” cô bartender thở dài: “Được rồi, cậu còn chuyện gì nữa nữa không?”

Trương Hằng lấy một cục lông trong túi ra: “Trong số những dịch vụ mà cô nói có bao gồm cả giám định không?”

https://thuviensach.vn

Không chỉ râu ria trên mặt và vết sẹo trên bả vai, tất cả mọi thứ trong phó bản, bao gồm đống công cụ bằng đá và con dao găm mà Bear tặng cho hắn lúc cuối đều không thể mang về thế giới thực.

Chỉ có cái chân thỏ không rõ có tác dụng này là vẫn nằm yên trong túi của hắn.

“Đạo cụ trò chơi à?” Cô bartender kinh ngạc nói: “Xem ra thu hoạch lần này của cậu cũng không tệ, thứ này hiếm lắm, rất nhiều người chơi mấy vòng mà cũng không gặp được món nào. Đúng là chỗ tôi có thể giám định, nhưng mất phí thủ tục là 5 điểm trò chơi, cậu có không?”

“Thanh toán thế nào?”

Cô bartender lấy một cái máy tính bảng ra, ấn vài cái mở giao diện trả tiền: “Nhập ID người chơi của cậu vào rồi ấn xác nhận là được. Không phải sợ người khác dùng ID của mình, loại thanh toán này bắt buộc phải do bản thân cậu tự tiến hành mới có hiệu lực.”

Có lẽ sau khi bước vào quầy rượu đã thấy quá nhiều chuyện không khoa học, nên Trương Hằng cũng chẳng ngạc nhiên lắm.

Hắn đã thuộc lòng dãy số ấy từ lâu, sau khi nhập xong, cô bartender bèn đeo găng tay, cất cái chân thỏ vào một hộp gỗ.

“Giám định phải mất một thời gian, chắc khoảng hai đến ba ngày, sau khi xong thì tôi sẽ nhắn tin cho cậu.”

Trương Hằng lại bị hành động của cô ta thu hút, trong lòng bỗng dâng lên dự cảm không lành: “Đợi đã, thế là thế nào, sao cô phải cẩn thận như vậy?”

https://thuviensach.vn

Chương 22: Minh châu kề bên

Generated by GetTruyen.com

“Được rồi, nể tình cậu vừa tiêu tiền ở chỗ tôi, tôi sẽ tiết lộ vài thứ có ích cho cậu.” Cô bartender tháo găng tay ra: “Cậu có biết vì sao đạo cụ trò chơi lại quý giá như vậy không?”

“Ừm, hình như cô từng nói số lượng của chúng rất hiếm.”

“Hiếm chưa chắc đã đồng nghĩa với giá trị. Cách gọi đạo cụ trò chơi ngu ngốc ấy chẳng qua chỉ để cho khớp với nội dung thôi chứ cũng không chính xác lắm. Thực tế đây là một thứ rất thần kỳ, bản thân nó ẩn chứa sức mạnh siêu tự nhiên khó mà tưởng tượng nổi, có hiệu quả cả trong hiện thực lẫn trò chơi. Nếu dùng hợp lý thì nó sẽ giúp ích rất nhiều, nhưng đôi khi nó cũng sẽ mang tới phiền phức cho cậu. Không ai dám chắc chắn sức mạnh này sẽ tạo thành ảnh hưởng tích cực, cho nên khi tiếp xúc với đạo cụ trò chơi chưa rõ thì chúng ta phải vô cùng cẩn thận. Chưa giám định không có nghĩa là hiệu quả của nó không tồn tại. Mà này, sau khi cậu nhận được thứ này thì xung quanh có xảy ra chuyện kỳ quái gì không?”

“Không có.” Trương Hằng nhớ kỹ lại, sau khi lấy được chân thỏ thì cuộc sống của hắn vẫn rất bình thường.

“Thế thì chắc không phải hiệu quả loại tiêu cực đâu, hoặc có thể là cần điều kiện đặc biệt gì đó để khởi động.” Không hiểu vì sao nghe giọng điệu của cô nàng bartender kia lại có vẻ tiếc nuối.

“Thực ra nếu sử dụng tốt thì một số đạo cụ trò chơi có hiệu quả tiêu cực vẫn có thể mang tới hiệu quả không ngờ. Hộp gỗ chế từ cây Tule có thể ngăn cách sức mạnh siêu tự nhiên, là lựa chọn tốt nhất để cất giữ đạo cụ trò chơi, nếu cần thì cậu có thể mua ở chỗ tôi. Ngoài ra, cậu có thể gửi bán đạo cụ trò chơi mà mình không dùng tới ở chỗ tôi, cuối năm đều có một buổi đấu giá cỡ lớn, nhớ để ý hộp thư của cậu, trước khi bắt đầu

https://thuviensach.vn

thì cậu sẽ nhận được tin nhắn thông báo. Không còn chuyện gì nữa thì lần sau gặp lại.”

...

Cô nàng bartender chẳng hề có tinh thần phục vụ gì cả, sau khi kích thích của 5 điểm qua đi là chẳng buồn nói thêm gì nữa.

Trương Hằng hỏi cô ta điểm trò chơi có những dịch vụ gì, cô ta nói lát nữa sẽ gửi file pdf qua Wechat cho hắn.

Đi ra gian phòng kia, sóng âm cực lớn lập tức ập tới, nhưng lần này Trương Hằng không cảm thấy ồn ào nữa. Hắn sống trên đảo hoang một năm rưỡi, khi nghe lại những âm thanh chỉ có ở xã hội văn minh này, hắn thậm chí còn có cảm giác thân thiết.

Trương Hằng đi xuống bậc thang, nhanh chóng chen vào đám người rồi biến mất tăm.

Tuy đã là 1 giờ sáng, nhưng số xe đỗ ngoài quán bar chẳng những không ít đi mà còn nhiều hơn lúc hắn tới một chút.

Trương Hằng không về trường học, một là vì bây giờ đã khá muộn, hai là vì trong 2 giờ đồng hồ vừa rồi hắn đã tiếp thu lượng tin tức quá khổng lồ, muốn tìm một chỗ nào đó sắp xếp và tiêu hóa. Ngoài ra hắn còn một số chuyện muốn kiểm chứng.

Cho nên Trương Hằng quyết định thuê một phòng ở khách sạn ven đường, hỏi xin giấy bút của nhân viên phục vụ. Lúc này hắn hoàn toàn không hề cảm thấy buồn ngủ, hắn bật đèn bàn lên, cố gắng ghi hết những chuyện quan trọng xảy ra trong ngày và suy đoán của mình ra giấy.

Sau khi bận bịu tới tận rạng sáng, hắn lần lượt đọc lại từng tờ giấy rồi xé nát toàn bộ, vứt vào trong bồn cầu.

Tiếp đó Trương Hằng lại trả phòng, đi sang hội quán bắn cung bên kia đường.

https://thuviensach.vn

Đây cũng là nơi hắn đăng ký lớp tập bắn, 8 giờ sáng cửa vừa mở thì Trương Hằng đã không đợi nổi mà chạy vào, lấy cây cung SF Recurve mà mình gửi ở đó ra.

Hắn chọn một bia ngắm cố định không có người cách xa khoảng 30 mét, giương cung lắp tên, bắn luôn một mũi.

Vòng sáu điểm.

Trương Hằng vẫn bình tĩnh như thường.

Hắn đổi từ cung nguyên thủy sang cung hiện đại, đương nhiên sẽ sượng tay. Mũi tên đầu tiên chỉ là thử kỹ thuật, hắn không thấy kết quả này có gì lạ. Sau đó hắn lại điều chỉnh góc độ, kéo cung buông tên.

Mũi tên thứ hai khá hơn rất nhiều, vòng tám điểm.

Lúc này huấn luyện viên của Trương Hằng vừa đi từ ngoài cửa vào. Lúc đầu thấy Trương Hằng, ông còn định chào hỏi, nhưng thấy hắn đang tập trung tinh thần luyện tập nên không quấy rầy nữa. Ông chỉ lấy bình giữ nhiệt ra đứng phía sau, định chỉnh sửa tư thế và động tác của Trương Hằng.

Kết quả lại thấy mũi tên tiếp theo cắm lên vòng chín điểm.

Không tệ, là hạt giống tốt. Huấn luyện viên khen thầm, đại đa số người mới khi bắt đầu tập bắn tên sẽ có đủ thứ thói xấu. Ví như tay cầm cung không vững, đứng không đúng tiêu chuẩn, trọng tâm bị lệch.v..vv Còn Trương Hằng thì lại khác. Rõ ràng hắn chỉ mới học bắn tên không bao lâu, nhưng tư thế của hắn đã như được rèn luyện cả trăm nghìn lần, mang cho người ta một cảm giác bất động như núi.

Đây không phải thiên phú thì là gì?

Trước kia huấn luyện viên của Trương Hằng từng nằm trong đội tuyển bắn tên của thành phố, nhưng thiên phú có hạn, có chăm chỉ cố gắng thế nào cũng không thể tiến bộ thêm được. Về sau ông bị một tuyển thủ

https://thuviensach.vn

nghiệp dư mới tập bắn cung nửa năm đánh bại, nản lòng thoái chí nên rút khỏi giới chuyên nghiệp, được chủ hội quán bắn cung mời đến làm huấn luyện viên.

Hai năm gần đây, thấy môn thể thao này phát triển không tệ nên trong lòng ông lại không khỏi xao động. Nhưng tuổi tác của ông đã quá lớn, không còn tiềm lực nào để khai thác nữa, cho dù tái xuất cũng không có gì làm vốn liếng. Cho nên ông bắt đầu nhắm đến những thanh niên tập bắn cung trong hội quán nhằm xem thử có thể nhận một vài học trò có năng khiếu hay không.

Lỡ như có ai đó đi được vào giải thi đấu toàn quốc thì cũng xem như giúp ông hoàn thành giấc mơ của mình.

Sau khi có suy nghĩ này, ông bắt đầu tìm kiếm ứng cử viên thích hợp. Ban đầu ông chỉ chú ý tới mấy đứa trẻ từ 8 đến 14 tuổi. Độ tuổi này rất thích hợp để đặt nền tảng, lớn hơn chút nữa mới nhập môn thì hơi muộn, vậy nên ông cũng không quan tâm tới Trương Hằng mấy.

Ba buổi học trước không thấy cậu trai này có năng khiếu gì, không khác gì những người nghiệp dư tới chơi theo ý thích.

Nhưng sau đó, sự tiến bộ vượt bậc của Trương Hằng lại khiến ông giật mình.

Rõ ràng thời gian tập luyện của hắn không lâu, nhưng hiệu quả lại tốt đến mức kỳ lạ, là người có thành tích xuất sắc nhất trong số những thành viên gia nhập cùng khóa.

Nhưng đồng thời, ông vẫn cảm thấy tiếc nuối. Trương Hằng tiếp xúc với bộ môn này quá muộn, dù có thiên phú, nhưng tập luyện không đủ cũng rất khó tiến xa.

Trong lúc huấn luyện viên đang suy nghĩ thì chợt thấy Trương Hằng ở trước mặt đột nhiên hít một hơi thật sâu. Hắn đã điều chỉnh xong, ngay sau đó lại bắn một mạch năm mũi tên liền.

https://thuviensach.vn

Khoảng cách giữa mỗi mũi tên không tới 2 giây.

Trong năm mũi tên có bốn mũi trúng vòng mười điểm, một mũi kém hơn một chút trúng vào vòng chín điểm.

Trương Hằng biết chuyện này có liên quan tới khả năng phối hợp của thân thể. Hắn đã quen với thân thể trên đảo, bây giờ trở lại một năm rưỡi trước đó nên cả sức mạnh và phản ứng đều chênh lệch lớn. Chẳng qua hắn đã kiểm tra được thứ mình muốn biết từ mấy mũi tên này.

Ký ức cơ thể và kỹ xảo mà hắn tập được trong trò chơi đều được lưu giữ hoàn chỉnh. Sau này chỉ cần hắn luyện tập thêm khoảng một vài tuần là có thể lấy lại trình độ trên đảo.

Hơn nữa đổi sang cung hiện đại với uy lực và độ chuẩn cao hơn thì độ chính xác và tầm bắn của hắn cũng sẽ rộng hơn.

Xem ra kỹ năng tập luyện được trong trò chơi có thể đưa vào trong hiện thực được.

Chuyện này cũng không bất ngờ lắm, dẫu sao những kỹ năng này đều không phải từ trên trời rơi xuống mà do hắn tự mình luyện ra được.

Trương Hằng còn phát hiện, trò chơi này hoàn toàn không có bốn thuộc tính (1) như trong trò chơi bình thường, sử dụng thân thể của chính mình, gặp khó khăn gì cũng chỉ có thể dùng kiến thức và năng lực của bản thân để giải quyết. Vì vậy kỹ năng mà mỗi người nắm giữ đều càng quan trọng.

Nghĩ như vậy thì có vẻ 24 giờ dư ra của hắn cũng không phải chuyện xấu.

Bởi vì như vậy có nghĩa là hắn sẽ có nhiều thời gian trong trò chơi hơn những người khác, có thể tăng cường kỹ năng của bản thân tốt hơn. Quan trọng nhất là những kỹ năng tăng cường đó còn áp dụng được trong hiện thực.

https://thuviensach.vn

Trương Hằng trầm ngâm, hoàn toàn không nghĩ tới chuyện năm mũi tên vừa rồi đã khiến huấn luyện viên sau lưng chấn động cỡ nào.

Bình giữ nhiệt của ông suýt chút nữa đã rơi xuống đất.

Tuy những người thích bắn cung nghiệp dư mà chăm chỉ tập luyện thì cũng có thể đạt thành tích năm mũi tên 49 điểm. Nhưng phải biết là Trương Hằng chỉ mới học có ba buổi mà thôi, hơn nữa không mấy người thích bắn cung nghiệp dư bắn tên nhanh và liên tục được như hắn.

Đây là kỳ tài! Đúng là kỳ tài mà! Ngoại trừ nó ra làm gì còn cách giải thích nào khác?! Ánh mắt huấn luyện viên nhìn Trương Hằng đã hoàn toàn thay đổi.

Giống như đang quan sát một viên ngọc tuyệt thế chưa được mài giũa, càng nhìn lại càng thấy thích.

Có minh châu ngay bên cạnh như vậy, sao trước đây mình không phát hiện chứ?

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn